

ΕΒΔΟΜΑΣ

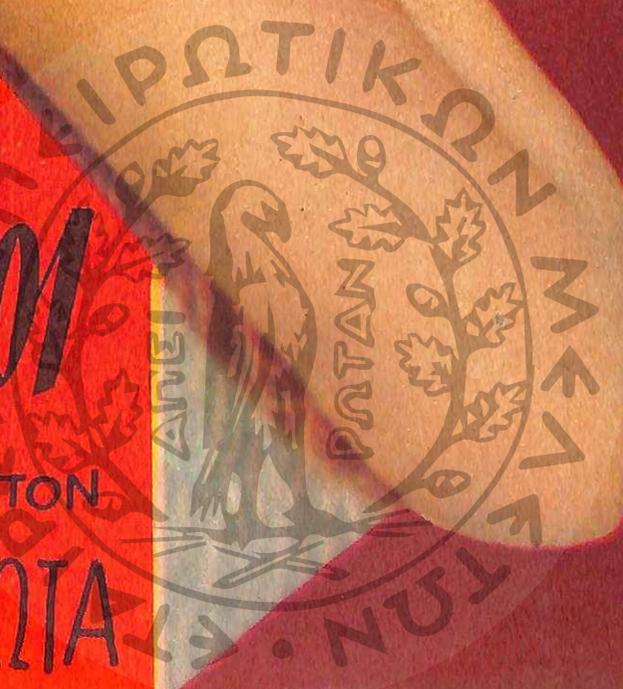
ΕΤΟΣ 11^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 582

Σ'ΑΥΤΟ
ΤΟ ΦΥΛΛΟ

Ο ΚΟΣ

Γρηγ. Ζενοπόλοι
ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΟΝ
ΠΡΩΤΟ Τ' ΕΡΩΤΑ

3

Εβδομαί

Μεταφράσεις

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ παλαιὸς συνάδελφος Σαιξπηρὸς
εἶναι μεγάλος ἥρωας!
Ἐνῶ τονὲ κακοποιεῖ ὁ Νίκος ὁ Ποριώτης
(ποὺ μεταφράζων σὰ βαρὺς λεμβοῦχος Πειραιώτης,
μᾶς ἔχει μαραζώσει)
αὐτὸς - ἀλήθεια κρίμα του! -
δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ μνῆμα του
νά τονὲ καρπαζώσει!

ΤΕΤΑΡΤΗ

6

Τουλιου 1938

Καὶ γιὰ νὰ μάθετε λοιπὸν, ἀγαπητοὶ μου ὅτι
δικαίως ἐξανίσταμαι καὶ ἡ ψυχὴ μου βράζει
Ἴδου μία μετάφρασις τοῦ Νίκου τοῦ Ποριώτη
μὲ τὴν ὁποῖαν ἀσφαλῶς θὰ κάνετε καὶ χάζι:
Ρωμαιοῖς: φίλα με λοιπὸν Τζουλιέττα μου ντὰ κάπο!
-Βαρέθηκα νὰ σὲ φιλῶ!

-Τι λὲς μωρὴ τσουράπω:

-Τὰ νειῶτα μου γουρμάσανε
τοὺς πόθους τοὺς ἐμάσανε
καὶ σὺ μὲ βρίζεις ἔμμουνα
-Σώπα Τζουλιέττα, λούφαξε καὶ μούπριξες τὸν πνέ-
μονα!

Θὰ πάω τώρα νὰ τῆς πῶ τὴ φρίκη τῆς πλεχτάνας σου
-Ποιᾶς θὰν τὸ πῆς;

-Τῆς μάνας σου.

-ᾠ! Τὴ φωνὴ τῆς δίκαιη κι' ἀγάναχτη γροικῶ!
-Γιατ' εἶναι καὶ ἡ μάνα σου μεγάλο λαδικό!
-Φριχτὸς ἐσὺ μοῦ φαίνεσαι ποὺ πιστεῦσα γιὰ γόη!
-Πᾶ νὰ πνιγῆς στὸ Φάλαρο; Σοῦ δίνω καὶ τ' ἀγῶ!

Κατόπιν τούτων ὁ παλιὸς συνάδελφος Σαιξπηρὸς
ὅπως θὰ καταλάβετε εἶναι μεγάλος ἥρωας,
ἀφοῦ τονὲ κακοποιεῖ ὁ Νίκος ὁ Ποριώτης
(ποὺ μεταφράζων σὰ βαρὺς λεμβοῦχος Πειραιώτης,
μᾶς ἔχει μαραζώσει)
κι' αὐτὸς - ἀλήθεια, κρίμα του! -
δὲ βγαίνει ἀπὸ τὸ μνῆμα του
νά τονὲ καρπαζώσει.

Εὐ.

562

72

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 6. Τζογια
ΗΜΕΡΟΜ. 10.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Κυριακή στον συνοικισμό

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ
ΕΙΚΙΤΣΑ

Είνε οι άνοσταναγομοί που άρ-
χίζουμε με τὰ πρώτα φώτα του
Σαββατόβραδου. Άναστεναγο-
μοί λογιής-λογιής. Οι άνθρωποι που
στενάζουνε για τὸ βδομαδιατικό που
θά πάη στους προμηθευτές πριν τὸ
χαρὴ ἢ τσέπη τους, οἱ άνθρωποι που
στενάζουνε για τὸ γκρίζο μέλλον
που κρῦβει ὁ ἥλιος τῆς Δευτέρας, οἱ
άνθρωποι που στενάζουνε μ' ἀνακού-
φιση...

“Υστερα εἶνε τὰ δνειρα. Κεντηθή-
κανε ἕξη μέρες με τὸ θέλονι στὸ μο-
διστράδικο τῆς ὁδοῦ Τάδε, ἡ γτυπη-
θήκανε με τὸ τσαπὶ στὸ Δεῖνα ντα-
μάρι. Κι' αὐτὰ με τὰ πρώτα φώτα
τοῦ Σαββατόβραδου. Γιατὶ οὐσια-
στικά ἡ Κυριακή γεννιέται κείνη τῆ
στιγμὴ για νὰ πεθάνη πρωί-πρωί
τῆ Δευτέρα.

Ἡ Κυριακή «ἡμέρα τοῦ Κυρίου»,
καὶ τῶν φτωχῶν διαβόλων, ἡ «μέρα
χωρὶς ἰδρώτα». Ἐλάτε λοιπὸν νὰ τὴν
καμαρώσετε στοὺς συνοικισμοὺς. Ὁ
συνοικισμὸς εἶνε «μοντέλο» για τίς
μελέτες ἀπάνου στὸ λαό. Ἐχει πάν-
τοτε μιά πλατεία, κάμποσα καφε-
νεῖα, πολλὰ κορίτσια, πολλοὺς νεα-
ροὺς καὶ πειρασμοὺς καὶ κρυφόμε-
λα καὶ κρυφοδράματα. Εἶνε Μαρί-
τσες που ἀνθίζουνε μέσα σὲ φτηνά
φουστάνια «χειροποίητα», εἶνε Στέ-
λιοι που μυρίζουνε μέσα σὲ χοντρές
κάλτσες τοῦ φούτ-μῶλλ, εἶνε μπρι-
καντίνες που γυαλίζουνε πάνω σὲ
κεφάλια εἰκοσι καρτιῶν, καὶ περ-
μανάντ, καὶ πρόστυχο ρούζ, σὲ γλυ-
κὰ χεῖλια, καὶ κάλτσες τῶν ἑκατον-
πενήντα που φοριοῦνται «ἀπαξ τῆς
ἑβδομάδος» για νὰ διπλωθοῦνε ὑ-
στερ' ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρηση τῶν πόν-
των καὶ νὰ περιμένουνε σ' ἕνα σεν-
τουκι ἄλλες ἕξη μέρες... Εἶνε... Ἐ-
λάτε λοιπὸν νὰ τὰ καμαρώσουμε.

Οἱ κουλουρτζήδες με τὰ «συμρνέι-
κα», ὁ «Ἐβγάς», ὁ στραγα-
λάς, περιμένουνε νὰ σκολάση
ἡ ἐκκλησία. Δίπλα τους περι-
μένουνε καὶ τὰ παιδιὰ. Πολύ-
χρωμα κουτσουβέλα που τοπο-
θετοῦνε τοὺς πόθους τους στοὺς
«νταβάδες» τῶν ἐπαγγελματι-
ῶν, καὶ τίς ἐλπίδες τους στὸ
μαντῆλι τῆς γιαγιάς. Οἱ πιὸ τυ-
χεροὶ — δυὸ τρεῖς — γλύφουνε
κιάλας τὸ παγωτὸ τους. Φθό-
νος. Κολακεία. Περιφρόνηση,
Προσέγγιση. Ἐχει κι' ὁ μικρό-
κοσμος τὸν κόσμο του.

“Υστερα τὸ «σκόλασμα». Οἱ
πιστοὶ βγαίνουνε σάν καλοὶ
μαθηταὶ ὑστερ' ἀπὸ ἕνα κουραστικό
μάθημα ψυχολογίας.

Γρηές με μαῦρα που σώσα-
νε τὴν ψυχὴ τους καὶ περῶσανε «νε-
νέες δεκατέσσερις» ὅλη τὴν ἡβή τῆς
γειτονιάς. Γέροι που ψάλλανε τὸ «Κύ-
ριε, Κύριε» πλάι στὸν ἀριστερὸ ψάλ-
τη. Παντρεμμένες που βεῖξανε τὰ
καπέλλα τους. Κορίτσια που δνει-
ρευτήκανε τὸν «μαγεμμένο πρίγκη

πα» ὅλη τὴν ὥρα τῆς ἀναγκαστικῆς
ἀκινήσιας. Βγαίνουνε τετερίζοντας.
«Καλημέρα σας», «Βοήθειά σας»,
«Πῶς εἶστε;», «Γιὰ κῦττα τὴν», «Τὰ
παιδιὰ;», «Σὰ δὲν ντρέπεται, ἔρχε-
ται καὶ στὴν ἐκκλησία ἡ θρώμα»,
«Συγγνώμην»...

Καὶ χωρίζουνε παρέες-παρέες...
Ὡς τὸ μεσημέρι εἶνε ὁ ἀντρικός
πληθυσμὸς που ἐκδηλώνει τὴ μαγία
τοῦ πάνω στὰ ἀμοιρα ξύλα τοῦ τα-
βλιού. Ὁδζα, πειράγματα, ἕνα νυ-
σταγμένο γραμμόφωνο, ἡ «ξερὴ τε-
τράδα», ἀφήγηση ἄθλων ἢ ἐρωτικῶν
περιπετειῶν σὲ στῦλ μαγκιάς καὶ
ἐγωῖσμου. Γέλια. Τὰ γκιουδέτσια
που ἔρχονται ἀπ' τὸ φουβρνο, καὶ
σπᾶνε τίς μῦτες...

Διάλειμμα, που βαστάει τίς ὥρες
τῆς μεγάλης κάψας. Στὶς πέντε οἱ
πρώτοι καφέδες για τὸ διώξιμο τοῦ
μεσημεριατικοῦ μαχμουρλικιού. Εἶ-
νε οἱ ὀμνηστικές τῆς ζέστης με τὴ
δρυσιά. Ὁ ἥλιος δείχνει διαθέσεις
ἀναπαύσεως. Κι' ὅλας τραβάει σπῆτι
του κεί περὰ στὰ δυτικά τοῦ ὀρι-
ζοντα.

Τὰ παράθυρα ἀνοίγουνε, Ἐλα-
στρες.
Λουλούδια.

Κορίτσια.
Κάμποσα ραδιόφωνα.
Γελάκια.

Καὶ νὰ τὰ πρώτα φώτα! Ἡ πλα-
τεῖα γεμίζει. Τὸ ζαχαροπλαστεῖο φι-
λοξενεὶ καὶ προσφέρει «κρέμα πα-
γωτὸ» που δὲν εἶνε οὔτε κρέμα οὔτε
παγωτὸ. Τὰ μάτια γελᾶνε. Οἱ καρ-
διές ἐν ἐπιφυλακῇ. Τὰ πειράγματα.
Οἱ χαιρετούρες. Κάποια Ἐλένη που
λέει, κάποιος Κώστας που περιμέ-
νει. Χρώματα κίτρινα καὶ πράσινα
καὶ γαλαζία πάνω σὲ «κρέπ» δια-
φόρων καθορισμῶν. Γραβάτες τῶν
εἰκοσιπέντε, τῶν πενήντα, καμμιὰ
φορὰ γραβάτες τῶν ἑκατὸ. Φιόγκοι,
σιδερωμένα παντελόνια, ὁ τσάκα-
τούκας, πνιγμένα χαχανητὰ, τολμη-
ρὰ πειράγματα. Ἡ νεότης που σουλα-
τσάει τὰ ἰδανικά της ἀπὸ Βορρὰ
πρὸς Νότον. Ἡ γερούσια που κοιμί-
ζει τὴν ζαυρήτῃ της στὰ ἀγκυρο-
βόλια τῶν φωτισμένων μαγαζιῶν.
Κάποιοι που θυμοῦνται τὰ πατρο-
παράδοτα κι' ἐξασκοῦνε τὴ λατρεία
τους στὰ «ἔνδον». Ρουφᾶνε «τουμπε-
γιον ἑουθροῦν», χαϊδεύουνε «κομβολό-
γιον ἑουθροῦν». Κεψώνουν. Ὅμως:
— Ἀστυνομικὴ διάταξη εἶνε τζά-
νομι. Τουρισμὸς λέει.

Εἰσπρακτοράκια που δηλώνουνε
ἔρρινα. «Τέρμα». Τὸ λεωφορεῖο ξε-
φορτώνει καινούργιους. Ἐνα ζευγά-
ρι ματιῶν ἐπιθεωρεῖ τοὺς ἐπιβάτες.
Περιμένει ἴσως κάποιον που θάρρη
ἀπὸ ἄλλη γειτονιά ν' ἀποθέση φόρον
λατρείας στὸν Κυριακάτικο στολισμὸ
τους. Δυὸ κοπέλλες που λένε ἀτέλει-
ωτα ποάγματα πάνω στὸ κοινὸ θέ-
μα τοῦ ἔρωτα. Μερικὰ ζευγάρια που
κυνηγᾶνε ἐντυπώσεις στὶς ἀπόφωτες
γωνιές. Αἰώνια νεότης. Φτηνές ἱστο-
ρίες. Φτηνοὶ ἄνθρωποι...

Στὰ σπίτια με θεράντα γίνονται
συνκεντρώσεις κοσμητικές. Εἶνε ὑπάλ-
ληλοι «πρῶν χιλιάδων καὶ ἄνω» με
«κωλλαρσιμένον» νιακάδες, εἶνε συ-
ζητήσεις μεταξὺ Σινοῖσπωνικῆς ρή-
ξεως, σκανδάλων καὶ ἄλλων:
— Τί ζέστη! Δὲν μπορεῖ νὰ χορέψη
κονεῖς.

Σινὰ, πολὺ σιγὰ σβῦνει ἡ Κυρια-
κή. Οἱ συνετώτεροι φεύγουνε πρώτοι
ν' ἀνταμώσουνε τὰ κρῦα ὑπολείμμα-
τα τοῦ μεσημεριατικοῦ γκιουδέτσια. Ὁ
ἀνόητος καλοῦνται:
— Μαρία, ἐλάτε θὰ φάμε.

Κι' ἀφήνει ἡ Μαρία τὴν εὐχαριστή-
τη για ἕνα τραπεζομάντηλο καρρὲ
ἰε μπαλόνια.

“Υστερα εἶνε τὸ σινεμά καὶ οἱ βόλ-
τες που ἀνοσταίνουνε. Ὅμως οἱ πιώ-
τεροι κοιμίζονται τοὺς πόθους τους σὲ
κάποιο κρεβάτι.

Τοὺς κοιμίζουμε ἢ τοὺς ξαγρυπνά-
νε. Εἶνε ὅμως νύχτα πιά, καὶ δὲν
μπορεῖ νὰ τοὺς δῆ κανεῖς...

ΝΙΚΟΣ ΤΣΙΦΟΡΟΣ

Ἡ πεπονόφλουδα

Πρωτότυπο διήγημα τοῦ κ. Δημ. Ψαδα

τὸ μυαλό τοῦ κ. Ἴ-
ωάννου Λαζάρου,
τοῦ λαμποῦ ἐπι-
χειρηματία Τζῶν
Λάτζαρ τῆς Βοστώ-
νης ἐδούλευε με
τρόπο ἀμερικάνικο.
Ἐξαφάνισι σὲ μιά

σῶν. Γελαστός, κομψός, εὐθυμος ὁ κ.
Δραγάτης, με τὴ ζακέττα του καὶ τὸ
ριγὲ παντελόνι, ἔβινε τὴν ἐντύπωση
πῶς μόλις ἐδραπέτευσε ἀπ' τίς σελί-
δες ἐγγλεζικοῦ φιγουρινοῦ. Μαζὶ με
τὸν κ. Χαπαρέλλο, τὸν κουμπάρου του,
σφριγηλὸ γεροντοπαλλήκαρο που αἰ-
σθανόταν ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση νὰ
στεφάνωνη τοὺς στενοὺς του φίλους,
ἀλλὰ νὰ μὲν ὁ ἴδιος πάντα μακριὰ
ἀπ' τὴ φωτιά, ἀνέβηκαν στὸ διαμερί-
σμα τοῦ κ. Λαζάρου.

Ἦταν πολὺ περίεργη ἡ σκημὴ που
ἀκολούθησε. Οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι,
που περιμέναν με λαχτάρα τὸ θέαμα
αὐτὸ, ἐτραβήχτηκαν στὶς διάφορες
γωνιές, βγάζοντας τὴν οὐρίτσα τους
ἀπ' τὴ μέση για νὰ παρακολουθήσουν
καλύτερα καὶ ν' ἀπολαύσουν τὸ θέα-
μα. Μόλις τὸν εἶδε ἡ κ. Λαζάρου ἔ-
τρεξε νὰ τὸν ὑποδεχτῆ με κραυγὲς ἀ-
πογνώσεως.

—Κύριε Δραγάτη!
—Τί συμβαίνει;
—Ἐχάσαμε τὴν Μπέτη!
—Πῶς εἶπατε;
—Μὰς ἔφυγε ἡ Μπέτη!

Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ δύσκολη ἡ θέ-
ση τοῦ γαμπροῦ σὲ μιά παρόμοια πε-
ρίπτωση. Ἄν ἔκρινε κανεῖς ἀπὸ τὴ
στάση τοῦ κ. Δραγάτη, οὔτε σ' ἔχ-
θρο του δὲν πρέπει νὰ εὐχηθῆ κανεῖς
παρόμοια περιπέτεια. Γιατὶ ὁ κ. Δρα-
γάτης, λαμποῦς ἀρχιτέκτων, ταξίδε-
μένος, ξέροντας νὰ φτιάξη ἀραιὰ σπι-
τια καὶ νὰ διαλέγη ὠραῖες γυναῖκες,
δὲν ἦταν ὁ τυχαῖος ἀνθρώπος που θὰ
γινόταν εὐκολὴ λεία τῆς ἀνθρώπινης
κακεντρέχειας. Εἶχε πάντα ἕνα ἄπλο
ἀιμυντικό, τὸ ψυχρὸ χαμόγελό του, που
μαζὶ με τὸ εἰρωνιστικὸ τοῦ βλέμμα
ἀποτελοῦσαν τὴν ἀσπίδα τοῦ Ἄχιλ-
λέως — τί λέω; — τὴν ἀσπίδα τῆς
Ἄθηνας που ἀπέλιθωνε ὅποιον πλη-
σάζε με ὑπόπτη πρόθεση. Αὐτὴ τὴ
φορὰ ὅμως τὰ φέτα τοῦ κ. Δραγά-
τη ἐστάθησαν ἀνικακὰ νὰ τὸν ὑπε-
ρασπίσουν. Τὸ χαμόγελό του ἦταν πε-
ρισσότερο γκριμάτσα καὶ ἡ κατάπλη-
ξη ὑπερεκάλυπτε τὴν εἰρωνεία στὸ
βλέμμα του.

—Ἐφυγε ἡ Μπέτη;
Καὶ ἡ κ. Λαζάρου ἀνελύθη σὲ λυγα-
μοὺς.

—Καθῆστε κ. Δραγάτη. Καθῆστε
νὰ πάρете τίποτε ὡς που νὰ δοῦμε
τί θὰ γίνῃ. Ὁ Τζῶν πῆγε στὴν ἀστυ-
νομία.

Ὁ κ. Δραγάτης, ἀνθρώπος ἐξυπνό-
τατος, ἤξερε ὅτι ὅποιος θυμώση ὅταν
μαθαῖν ἰστὸρία εἰς βάρος του εἶ-
νε δυὸ φορές χαμένος. Πρῶτα για τὸν
ἑαυτὸ του κι' ὕστερα για τὸν κόσμον.
Ἡ κομικοποίηση εἶνε ὁ ἀσπονδότε-
ρος ἐχθρὸς για ἕναν ἔξυπνον ἀνθρώπον
κι' ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος για τὴ
προσωπικότητά του. Εἶνε ἡ φοβερὴ
πεπονόφλουδα, ὅπου οὔτε ἡ μεγαλύτερη
δόξα δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὴν ἱσορ-

ροπία της — ὅταν πατήση φυσικά. Τὴν
ἐτρεπε σάν τὸν διάβολο, κι' ἤξερε ὅτι
χειρότερο πεπονόφλουδα ἀπ' τὸν ἔ-
ρωτα δὲν ὑπάρχει. Γιατὶ ἕνας ἀντρας

Τὸ κακὸ ἔγινε κοντὰ μιά ὥρα
πριν φτάση ὁ γαμπρὸς στὸ σπι-
τι. Ἀνέβηκε ἡ κ. Λαζάρου στὸ
δωμάτιο τῆς κόρης της καὶ εἰ-
δα μονάχα τὴν συγκέντρωση τῶν κο-
ριτσιῶν καὶ τὴν μοδίστα, τὸ νυφικὸ
καὶ τὰ πέπλα που περιμέναν.
— Ἀχ, Θεέ μου! Ἀκόμα νὰ ντυθῆ
αὐτὸ τὸ κορίτσι! Οἱ καλεσμένοι μας
ἄρχισαν κι' ἔρχονται. Σὲ λίγο θὰ φτά-
σῃ ὁ κ. Δραγάτης. Ποῦ εἶνε πάλι ἡ
Μπέτη;

Οἱ ἄλλες κυττάχτηκαν μ' ἀπορία:
—Δὲν εἶνε κάτω κ. Λαζάρου;
—Ὁχι.

—Πῶς, ὄχι;
—Ἀφοῦ δὲν εἶνε;
Ἄνησχη ἡ μοδίστα ἐξήγησε:

—Ἦταν ἐδῶ πριν ἀπὸ μισὴ ὥρα.
Κι' ἐνῶ ἦταν ἔτοιμη νὰ βάλῃ τὸ νυ-
φικὸ μὰς λέει σταθήτε μιά στιγμὴ νὰ
δῶ τὴν μαμά.

Ἡ κ. Λαζάρου ἄρχισε νάχη κακὰ
προαισθήματα:
— Ἀχ, Θεέ μου!
—Γιατὶ κ. Λαζάρου; Δὲν τὴν εἶ-
δατε;

—Ὁχι.
—Τότε τί ἔγινε;
—Ὡ, ἔχει γούστο νὰ μὰς κἀνη καὶ
σήμερα καμμιὰ τρέλλα! Ἄ, τὸ παλη-
οκόριτσο!

Ἐσηκώθηκε ἀμέσως φουρτούνα σ'
ὀλόκληρο τὸ σπίτι. Ἀνάσπη ἡ μη-
τέρα τῆς νύφης ἔψαξε σ' ὅλα τὰ δω-
μάτια, ἐπάνω, κάτω, με τὸ πόδι, ὥστε
νὰ μὴ καταλάβῃ κανένας ἀπ' τοὺς
καλεσμένους τίποτε. Μὰ ἦταν δυνατό
νὰ κρατηθῆ μυοτική τέτοια ταραχή;
Ὁ κ. Λαζάρου, ὁ σεβαστὸς ἔμπορος
ἀποικιακῶν τῆς ὁδοῦ Πατησιῶν, που
ἔφερε ἀπ' τὴν Ἀμερική μαζί με τ'
ἄφθονα δολλάρια του καὶ ἀφθονη ψυ-
χραιμια, καθαρῶς ἀμερικάνικη, αὐτὴ
τὴν φορὰ δὲν ἠπόρεσε καθόλου νὰ
κρατηθῆ μέσα στὰ ὄρια τῆς φλεγμα-
τικῆς του ἰδιοσυγκρασίας. Μόλις ἔμα-
θε τὴν ἐξαφάνισή τῆς κόρης του, προ-
τοῦ ἀκόμα διαπιστώθη καλὰ-καλὰ πῶς
δὲν βρισκόταν μέσ' τὸ σπίτι ἡ Μπέτη.
Ἄρχισε νὰ δαγκῶνῃ νευρικά τὰ μου-
στάκια του καὶ νὰ φαντάζεται πράγ-
ματα ἀμερικάνικα.

—Γκάγκτερς!
—Τί λές Γιάννη μου!
—Γκάγκτερς! Τηλεφωνῆστε γρή-
γορα στὴν ἀστυνομία!

Γιατὶ σ' ὅλες τίς δύσκολες στιγμὲς
τόσο κρίσιμη στιγμὴ δὲν μπορούσε νὰ

κρῦβῃ παρὰ ἔγκλημα ἢ ἀπόπειρα ἐγ-
κλήματος ἀπὸ κακοποιὰ στοιχεῖα. Τοῦ
κάκου ὁ κ. Βερίδης, ψυχραμο τέ-
κνο τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ἀπεδείκνυε
μ' ἐπιχειρήματα τετραγωνικά πῶς ἦ-
ταν ἀβάσιμοι οἱ φόβοι του.

—Ἀγαπᾶτε μου Τζῶν...
—Γρήγορα τὴν ἀστυνομία!
—Ἀγαπητὸ μου Τζῶν δὲν ὑπάρ-
χουν γκάγκτερς στὴν Ἀθήνα, νὰ
κόποιον ἀπαγογῆς μέρα μεσημέρι! Ὁ
τόπος μας μπορεῖ νὰ βγάξη λαμποῦς
κλεφτοκοταδες, ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτὸ
εἶνε ἐντελὸς δακνοστο στὴν ἐθνικὴ βι-
ομηχανία τῶν κατοικοῦν!

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ ἐλέγοντο
μέσα σὲ τρομερὴ φασαρία, ἀναστατά-
ση, ἔρευνες, σχόλια, κυτσομπολιά
τῶν καλεσμένων, ἀπελπισία, φοβερὴ
κρίση τῶν νεύρων τῆς κ. Λαζάρου,
που ἀφοῦ ἔψαξε καὶ στὶς ντουλάπες
ἐλιποθύμησε δυὸ φορές. Τὸ κακὸ δὲ
ἦταν ὅτι ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα ἡ ἀ-
ναστάτωση μεγάλωνε ἀκόμα περισσό-
τερο, γιατί ὁ καθένας ἀπ' τοὺς νέους
καλεσμένους που ἔφταναν ἐξεδήλωνε
τὴν κατάπληξή του με δικὸ του τρόπο,
προσθέτοντας τὰ σχόλιά του καὶ τίς
σκέψεις του σὸν χαλασμὸ τῶν ἄλλων.

Πέντε λεπτὰ προτοῦ φτάση ὁ γαμπρὸς
με τοὺς δικούς του, ὄχι μονάχα τὸ
διαμερίσμα τοῦ Λαζάρου ἀλλὰ ὀλό-
κληρη ἡ πολυκατοικία τῆς ὁδοῦ Κη-
φισιάς βρισκόταν στὸ πόδι. Ἡ ἐξα-
φάνισι μὰς νύφης, μόλις μιά ὥρα
πριν ἀπὸ τὸ γάμο της, δὲν εἶνε δὰ τυ-
χαῖο γεγονός. Εἶνε μιά εὐκαιρία μο-
ναδικὴ για τίς γλασσίτσες τῶν θη-
λυκῶν, που χωρὶς νὰ ὑπάρχη θέμα
τῆς προκοπῆς μποροῦν νὰ κόβουν
καὶ νὰ ράβουν ὀλόκληρες ὥρες. Πῶς
ἦταν δυνατό, λοιπὸν, ν' ἀφήσουν ἀ-
νεκμετάλλευτο αὐτὸ τὸ λαχταριστὸ θέ-
μα, που ἔστειλε ὁ Θεὸς σὲ ἡμέρες, μά-
λιστα, θλιβερῆς ἀπραξίας;

—Καλὲ τῶσκασε ἡ κοπέλλα!
—Λέτε κυρία Φλωρίδη;

—Ἀστεῖεστε κυρία Πέρδικα; Δὲν
τὸν ἤθελε καλὲ τὸν κ. Δραγάτη. Τῶ-
βλεπα δὰ ἐγὼ πολλὰς φορές με τί
μοῦτρα τὸν ὑποδεχόταν!

Ὅταν ἔφτασαν τὰ αὐτοκίνητα τοῦ
γαμπροῦ τὸ σούσουρο εἶχε φτάσει
στὴν ἀποκορύφωση.

Ὁ κ. Λαζάρου βρισκόταν στὴν ἀ-
στυνομία. Ἡ κ. Λαζάρου εἶχε συνέλ-
θει ἀπ' τὴν πέμπτη λιποθυμία. Οἱ κα-
λεσμένοι βοοῦσαν σάν μελίσσι κι' ἡ
κακεντρέχεια βρισκόταν στὴ διαπα-

Η πεπονόφλουδα

έρωτευμένος είνε τελείως άφωπλισμένος άπό κάθε φυσικό προσόν του και παρουσιάζεται γυμνός, σαν δλους τούς άλλους, σχεδόν κωμικός, χωρίς να μπορεί να δωρωθή πίσω άπό την έξυπνάδα του.

Αυτά άποτελούσαν άρχές του φίλου του κ. Χαπαρέλλου, που ήταν ένθουσιασμένος άπ' τον έαυτό του γιατί κατάφερε να φτάση τά πενήντα χωρίς να παραστράτηση σε τέτοιες κακοτόπιές και να γλυστρήση.

Έτσι όταν ο άτυχής γαμπρός είδε κοντά τριάντα ζευγάρια ματιών να τον κυττούν με χαμόγελα που δύσκολα κρυβόνταν, δέν αισθάνθηκε καθόλου καλά τόν έαυτό του. Τό αίμα άνέβηκε στό κεφάλι του. Η όργη έσκότηζε τό λογικό του γιατί κατάλαβε τί είχε γίνει. Στην κρίσιμη εκείνη στιγμή όμως μπήκε στή μέση ο φίλος και κουμπάρος του κ. Χαπαρέλλου:

—Νίκο, πάμε...
—Πού να πάμε;
—Νίκο, πατήσαμε την πεπονόφλουδα!

Αυτή και μόνη ή υπόμνηση ήταν άρκετή για να φέρη τόν κ. Δραγάτη στό λογικά του. Ο έρωτας με την δεσποινίδα Μπέτη ήταν τό γλύστρημα, που έφερε τό πανηγυρικό αυτό πέσιμο μπροστά σε τόσο κόσμο. Τό να πέφτη κανένας βέβαια είνε ένα κωμικό άτύχημα. Αλλά δέν είνε τό μόνο. Τό σήκωμα είνε χειρότερο άκόμα. Και χρειάζεται μεγάλη τέχνη και ψυχραιμία για να μπορέση να σηκωθή κανείς άπό εκεί που έσωριάστηκε, χωρίς να έπιτείνη δλόγυρα του τά γέλια του κοινού. Κατάφερε να σηκωθή με τέχνη ο κ. Δραγάτης; Ζήτημα είνε. Γιατί ένώ έφευγε με τόν κ. Χαπαρέλλο, άκόκκινος, άπό τό θυμό του, έπήρε τό αυτί του δυό λεζούλες.

—Βρέ τόν φουκαριά!
—Δέν τό περιμένε!

Η Ιστορία έγινε έτσι: Καθόταν στό γραφείο του, βουτηγμένος στό σχέδιά του, όταν ξαφνικά χτύπησε τό τηλέφωνο. Έσήκωσε τ' άκουστικό, χωρίς να σηκώση τό κεφάλι. Αλλά ή τρυφερή φωνή που έγέμισε άπό ήδονή τ' αυτί του τόν έκανε να παρατήση γρήγορα τό σχέδιά του και να πετάξη τό μολύβι. Ο τηλεφωνικός διάλογος που άκολούθησε ήταν πρωτότυπος, όπως πρωτότυπος έπρόκειτο να είνε και ή συνέχεια του:

—Εμπρός. Ο κ. Δραγάτης εκεί;
—Μάλιστα.
—Πόσων ετών είστε κύριε;
—Πώς είπατε παρακαλώ;
—Σας ρωτώ πόσο χρονών είσαστε;
—Σας είνε άπαραίτητη ή πληροφορία, κυρία μου;
—Δεσποίνε... παρακαλώ.
—Έστο...
—Λοιπόν;
—Μά τί θέλετε τέλος πάντων;
—Πρωτίστως την ηλικία σας. Αν έχετε περάσει τά πενήντα, κλείστε τό τηλέφωνο.
—Εύτυχώς όχι άκόμα.
—Αν είσαστε κάτω άπό τριάντα, διακόψτε...
—Βρίσκομαι στή μέση.
—Θαυμάσια.
—ΙΚανοποιώ τά γούστα σας;

—Από άπόψεως ηλικίας, ναι...
Ο κ. Δραγάτης έγέλασε. Η άγνωστη φωνή που του έκανε αυτόν τόν περιεργο τηλεφωνικό αίνιδισμό κατ' άρχην δέν φαινόταν άποκρουστική. Γι' αυτό έσυνέχισε σε τόνο τρυφερώτερο:

—Μά τί θέλετε, δεσποίνε;
—Πλήττω πολύ, κύριέ μου.
—Και βρίσκετε πως έτσι πλήττετε λιγώτερο;

—Αυτό θα έξαρτηθή.
—Πώς λέγεστε;
—Πρός τό παρόν θα μου επιτρέψετε να κρατήσω Ιγκόκνιτο. Πλήττω λοιπόν, άγαπητέ κύριε, και εμπιστεύθηκα στήν τύχη. Έξήτησα άπ' τόν τηλεφωνικό κατάλογο να με διασκεδάση. Τό πρώτο όνομα που πήρε τό μάτι μου ήταν τό δικό σας. Τόχη ή άτυχία σας!

—Ατυχία μου!
—Δέν πέφτετε έξω, κύριε.
—Πόσο χρονών είσαστε;
—Σε δέκα χρόνια άκριβώς αν δέν μου συμβή τό άτύχημα να παντρευτώ, θα μου συμβή άτύχημα άκόμη μεγαλείτερο.

—Δηλαδή;
—Θά είμαι γεροντοκόρη.
—Κρύβετε τά χρόνια σας;
—Δέν μου περισσεύουν άρκετά, για να κρύψω. Ας είνε, άγαπητέ κύριε. Είσαστε λιγάκι κοτσός. Κι' αυτό μ' ένδιαφέρει. Μιά μικρή δόσις κουταμάρας, είνε άπαραίτητη στους άντρες. Οι πολλοί έξυπνοι είνε έννοχλητικοί. Τό ιδανικό μου είνε ο μέσος όσος. Πάν μέτρον άριστον, όπως λένε κι' οι Αμερικάνοι.

—Δέν τό είπαν οι Αμερικάνοι.
—Αλλά;
—Οι άρχαίοι.

—Θά προτιμούσα να τό είχαν πη ή Αμερικάνοι. Οι άρχαίοι μου κάθονται στό στομάχι.
—Δέν σας άρέσει ο Παρθενών;
—Συχαίνουμαι τά έρείπια.
—Είσαστε θυορφή;
—Νομίζω όχι. Γιατί οι φίλες μου λένε πως είμαι θυορφή. Οι φίλοι μου με βρίσκουν συμπαθητική. Φαίνεται όμως ότι ή πρώτη έντύπωση είνε άποκαστωτική. Αν ο Πάρις έπρόκειτο να δώση τό μήλο σε μιά άπό τρεις θιοιες με μένα, θα προτιμούσε να τό φάη.

Ο Δραγάτης ήταν σχεδόν ένθουσιασμένος. Έκείνη τή στιγμή μπήκε στό γραφείο ο φίλος του Χαπαρέλλος, αλλά του έκανε νόημα να μη τόν διακόψη. Και έσυνέχισε τό τηλεφώνημα, ένφ τά μάτια του κ. Χαπαρέλλου έγέμιζαν περισσότερο ειρωνεία, όσο συνεχίζόταν ή συζήτηση:

—Μου άρέσετε.
—Μην είσθε υπερβολικός, κύριε.
—Θά συναντηθούμε λοιπόν;
—Μά γι' αυτό άκριβώς σας πήρα στό τηλέφωνο. Θα συναντηθούμε με μιά συμφωνία όμως. Αν μου άρέσετε θα μείνουμε μαζί μιά ώρα. Αν δέν μου άρέσετε θα σας πω πως έχω πονόδοντο και πως με περιμένει ο γιατρός μου.

—Εξοχα. Αλλά θα μου δώσετε και μένα την ίδια έλευθερία σε παράμοια περίπτωση. Αν και νομίζω ήδη είμαι έρωτευμένος.
—Αν σας συμβαίη αυτό κλείστε τό τηλέφωνο. Με περιμένει ο γιατρός μου.
—Παρντόν.
—Ζητώ μιά διασκέδαση και όχι

πλήξη μεγαλείτεση. Λοιπόν, καληνύχτα σας.
—Οχι. Ώρεβουάρ.
—Πού;
—Έξω άπό το Γιαννάκη, θα τρώω μιά γρανίτα με... πέντε καλαμάκια. Είνε άρκετό σημεόν άναγνωρίσεως;
—Αν την τρώτε με δεκαπέντε, θα σας γνωρίσω άκόμα εύκολώτερα.
—Ώρεβουάρ, λοιπόν...

Τό βόκο ή δεύτερη διαίσθηση του κ. Χαπαρέλλου έκρουσε τόν κώδωνα του κινδύνου κι' είδοποιόσε τόν κ. Δραγάτη: «Αγαπητέ μου φίλι, πεπονόφλουδα, έν ύψει!...» Ο νέος άρχιτέκτων θα έσκαζε αν δέν πήγαινε σ' αυτό τό ραντεβού. Την ώριμμένη ώρα βρισκόταν στο Γιαννάκη και δέν άργησε να βοή την κοπέλλα με τά πέντε καλαμάκια. Γνωρίστηκαν. Μίλησαν με κέφι. Κι' ούτε εκείνη, ούτε εκείνος αισθάνθηκαν την άνάγκη να προφασιστούν πονόδοντο.

—Τό μικρό σας όνομα,
—Νίκος.
—Τό δικό σας;
—Μπέτη.

Έτσι άρχισαν οι σχέσεις τους, που έκράτησαν τρεις σωστούς μήνες. Η δεσποινίς Μπέτη δέν ήταν καλλονή. Καθόλου. Αν την βάζατε κοντά στην Αφροδίτη της Μήλου, θα έμοιαζε φοβερά με καρικοτούρα. Ούτε άναλογίες χαρακτηριστικών, ούτε άνάστημα, ούτε μέση, ούτε στήθια. Ένας γλύπτης θ' άπέστρεφε τό πρόσωπό μπροστά της. Ένας ζωγράφος θα έξόριζε τά μούτρα. Ένας μυθιστοριογράφος θα την άπέφευγε με προσοχή. Πρώτα, γιατί θα τά θαλάσσανε με την ψυχολογία και τόν χαρακτήρα της. Κι' ύστερα γιατί οι συγγραφείς ρωμάντζων προτιμούν Αφροδίτη με γοβάκια Θέλουν την ήρωίδα τους ψηλή. Κι, ή Μπέτη δέν ήταν πρώτο μπή. Την θέλουν με μαύρα ή με γκριζά μάτια. Και τά μάτια της Μπέτης ήταν άκαθορίστου χρώματος. Την θέλουν με μύτη Κλεοπάτρας. Κι' ή Μπέτη είχε την μύτη του μπαμπά της, μιά μύτη άσπυρ που άπ' την εύθεία προτιμά την τεθλασμένη.

Ήταν κριβώς είκοσι ετών. Αν ή ψυχή της είχε μυστικά, κανείς δέν τώξερε. Άπειαντίας ήξεσαν γνωστοί και άγνωστοι και τό ελάχιστο μυστικό του κορμιού της, κι' όσοι δέν ήξεραν μπορούσαν εύκολα να «λάβουν γνώση». Είχε ένα κορμί σχεδόν άδύνατο, αλλά γερό, ψυμμένο στην άλμη της θάλασσας, καβουρισμένο στις θερμές άχτίνες του ήλιου, ελαστικό, σφιγχοδεμένο. Όταν έπήγαιναν για μπάνιο με τόν κ. Δραγάτη, τόν άφηνε πολλές φορές, έξάπλωσε στην άμμουδιά, έσήκωνε τ' άνειόσαρκα πόδια της ψηλά, έβγαζε τό μαγιό άπ' τό έπάνω μέσος του κορμιού και τό άφηγε να πέφτη ως εκεί στην άχρη χαρηνή του στήθους, που δέν ύποσόνταν τίποτε ούτε κεντούσε την φαντασία.

Τό πονηρό μάτι δέν θα σταματούσε για να ρευθάση σε κανένα μέρος του κορμιού της. Οι καιτύλες της ήταν άστείες. Πουθενά δέν έκρυβαν ύπονοήμενα. Τά λέγανε όλοι με μιά νλάσσα τόσο άπλη, που κατανούσε άδιάφορη.

Ο Δραγάτης προσπαθούσε να έμβθίνη στην ψυχολογία της. Τό ποάι... όμως δέν ήταν καθόλου εύκολο. Ήταν έξυπνη, πάντα κεφάτη, συννότατα θεότρελλη. Έπήρε άπό τή χώρα που γενήθηκε την Αμερική—τό τρακτικό πνεύμα και την άφροντησία. Μά ήταν στιγμή, που έπεφτε σε φοβερή μελαγχολία που μάταια προ-

σπαθούσε να ξεδιαλύνη ο Δραγάτης. Όταν την έπιανε σε τέτοιες στιγμές, κοκκίνιζε σαν παιδάκι που τό έπιασαν την στιγμή που έκανε κάποια κακή πράξη.

—Μπέτη, τί έχεις;
—Πλήττω.
—Πάλι πλήττετε;
Κι' όσπου να ζητήση περισσότερες εξηγήσεις ή Μπέτη άλλαζε στό λεπτό, μεταμορφωνόταν κι' άπέκλειε με τό ευθυμο πνεύμα της κάθε συζήτηση σοβαρή. Έτσι οι σχέσεις της με τόν κ. Δραγάτη άκολουθούσαν ένα περιεργο δρόμο. Αλλά όσο περνούσε ο καιρός τόσο ο λαμπρός άρχιτέκτων έβλεπε πως ή Μπέτη του ήταν άπαραίτητη.

—Αλλοτε του έφτανε τό μολύβι του και άρκετά πακέττα τσιγάρα για να βγάλη ένα καλό σχέδιο άπ' τά χέρια του. Τώρα του χρειάζόταν άπαραιτήτως και ή Μπέτη. Όταν συνέβαινε να μη την δη τό μολύβι δέν πειθαρχούσε στις έμπεινύσεις του. Αυτή κινούσε τό χέρι του. Τό κατάλαβε αυτό κάποτε και μιά μέρα εκεί που έκαναν μπάνιο στην Βουλιγαμένη, αισθάνθηκε την άνάγκη να τό πη. Η Μπέτη ήταν ακραία καμιά έκασοταρία μέτρα άπό τό άκρογιάλι και ή κόκκινη σκουφίτσα της χρύσιζε στον ήλιο σαν ένα μεγάλο πορτοκάλι. Τη φώναζε. Εκείνη γύρισε. Κι' άρχισε να κολυμπά γρήγορα προς την στεριά. Όταν έβγήκε έξω, έχτύπησε τά λεπτά της ποδαράκια στην άμμουδιά, έσκούπισε τό πρόσωπό της με τά χέρια της, έστράγγιζε την υίτη της που έσταζε θάλασσα και λυγανιάσμένη άπ' τό κολύμπι ρώτησε:

—Τί συμβαίνει κ. άρχιτέκτων;
—Μου φαίνεται, Μπέτη, πως σ' άγαπώ!

—Μπα, μπα, έγέλασε δυνατά ή Μπέτη, αυτό πρέπει να είνε πολύ σοβαρό για να μου διακόψης τό κολύμπι!

Κι' άρρυ έχάθησε στην άμμουδιά, κοντά του, τόν κύτταξ με την έξυπνη μουρίτσα της και τούπε:

—Βλάκα!
—Γιατί, Μπέτη;
—Γιατί παίονεις ρόλους που δέν σου πάνε καθόλου! Μ' άρέσεις ως τύπος κωμικός. Έχεις χάλια στό δράματα, κ. Δραγάτη!

Πειράχτηκε εκείνος:
—Μπέτη, σοβαρέψου επί τέλους!
—Αδύνατο!
—Καταγράφω όμως έτσι κωμική. Έκείνη έγέλασε πάλι με την καρδιά της:

—Δέν τό άρνούμαι!
—Μπέτη, επέμενε ο Δραγάτης, άσε τίς άνοησίες. Θέλω να σε παντρευτώ!
Η Μπέτη τινάχτηκε άπάνω.
—Πώ, πώ! Έλα, παιδί μου, να βουτήξης λιγάκι! Ξέρεις τί δροσερή που είνε ή θάλασσα; Έδώ χτυπάει άσχημα ο ήλιος!

Και έτρεξε με γέλια, έβούτηξε στό κύματα κι' άπομακρύνθηκε άπ' την στεριά μ' ένα τρελλό κρόουλ. Μιά βδομάδα όλόκληρη έκράτησε ή φούρα του κ. Δραγάτη, που βρισκόταν σε άδιέξοδο πραγματικό. Ξαφνικά όμως ένα άπόγεμα Σαββάτου παρουσιάστηκε στό γραφείο της ή Μπέτη και χωρίς ούτε «καλησπέρα» να του πη, του δήλωσε:

—Αγαπητέ κ. Δραγάτη, μου φαίνεται πως σ' άγαπώ.
—Μπα, μπα; έγέλασε εύχαριστημένος ο κ. Δραγάτης. Αυτό πρέπει να είνε

πολύ σοβαρό για να μου διακόψης την εργασία. Είμαι βέβαια;
—Όχι και τόσο...
—Τότε;
—Μου έχει κοπή έντελώς ή όρεξη αυτή την έβδομάδα που δέν σε είδα και οι γιατροί μου είπαν πως είμαι έρωτευμένη. Έδοκίμασα διάφορα όρεκτικά, χωρίς κανένα άποτέλεσμα. Φαίνεται πως μου χρειάζεται ο έρωτάς σου.

—Γιά την όρεξη σου;
—Ναι! Είνε ένα περιεργο πράγμα! Όλες οι κοπέλλες έρωτεύονται με την καρδιά. Έγώ, φαίνεται πως έρωτεύομαι με τό στομάχι!...

Ο Δραγάτης δέν ήξερε αν έπρεπε να σουκιστή ή να χαρή. Ήταν πειραγμένος μαζι' όμως κι' εύχαριστημένος:

—Μήπως χρειάζεται ο γάμος να σου άνοίξη την όρεξη;
—Αυτό λέω!...

Τότε προκειμένου για την υγεία σου, έγέλασε ο Δραγάτης, θα κάνω ό,τι μπορώ. Είμαι πολύ άδύνατη και δέν ποέπει να κάνης δίαιτα. Σημείωσε ότι οι γυναίκες μου άρέσουν κοντά στα σαρανταρία με πενήντα κιλά. Σ' αυτές έχω άδυναμία. Πόσο ζυγίζεις;

—Σαρανταδύο!
—Μμμ... Πρέπει να γίνη τό γρηγορώτερο ο γάμος. Γιατί αν χάσης δυό-τρία κιλά άκόμη, ή άδυναμία σου θα φάη την άδυναμία μου!

Σ' αυτό τόν τόνο άποφασίσθηκε ο γάμος. Σε λίγες μέρες ο άρχιτέκτων κ. Δραγάτης παρουσιάζόταν στον πατέρα της Μπέτη, τόν αγαθότατα κ. Λαζάρου και έζητούσε με όση έπισιμότητα επέβαλλε ή περίστασις τό χέρι της κόρης του. Ο λαμπρός μίστερ Τζών Λάτζαρο, ελάχιστα αισθηματικός, με άνευθυμένο πολύ τό πνεύμα των «μπίζνες», έζήτησε προθεσμία όλίγων ήμερών για ν' άπαντήση, κι' όταν επέρασε ή προθεσμία κι' έπήρε τις πληροφορίες, έδήλωσε στον ύποψήφιο γαμπρό του:

—Όλ ράιτ.
—Πότε θα γίνη ο γάμος;
—Όταν θέλετε.
—Στις είκοσι πέντε του μηνός;
—Όλ ράιτ, ξανάπε εύχαριστημένος ο κ. Τζών. Είμαι ένθουσιασμένος μαζί σας, κ. Δραγάτη, γιατί έχετε πνεύμα άμερικανικό.

Είμεις εκεί κάτω στό Μπόστον λέμε, δη τάμ είμόνει! Δέν πρέπει να γίνεσαι άδικα ο καιρός. Δάτε όλ!

Και έτσι ώρισθήκε ή μέρα του γάμου, που έκρυβε τόσα άπόδοπτα για τόν εύτυχη ύποψήφιο γαμπρό του λαμπροτάτου έμπόρου άποικιακών κ. Τζών Λαζάρου.

Δέν είχε συνέλθει άκόμη την άλλη μέρα ο Δραγάτης, όταν με τό μεσημέρινο ταχυδρομείο του ήρθε ένα γράμμα στον φακέλλο του όποιου γνώρισε άμέσως τόν χαρακτήρα της Μπέτη. Τό άνοιξε με νευρικότητα και διάβασε γρήγορα:

«Αγαπητέ μου φίλε, Συγγωρησε μου την τελευταία αυτή τρέλλα. Α, είχες δικη να λες συχνά πως ο έρωτας είνε ή χειρότερα πεπονόφλουδα που μπορεί να βρεθή στον δρόμο μα. Την επάτησα, δυστυχώς, άγαπητέ μου φίλε, πολύ προτού σε γνωρίσω. Έγγλύστρησα, έστηρίχθηκα επάνω σου για να μη σπάσω τά μούτρα μου. Δυστυχώς δέν τά κατάφερα ως τό τέλος. Σήμερα δέν πρόκειται να παντρευτούμε βλέπω πόσο έλαφρά σκέφτηκα. Η θέλησίς μας είνε άδύνατη μπροστά στις ύπαγορευσεις της καρδιάς. Η ψυχή ή άγαπητέ μου φίλε, άλλοίμονε, άνήκει σ' άλλον. Να σου χαρίσω τό κορμί μου; Είνε τόσο άσήμαντο για εξιλίωση, ένα ψέμμα. Θά μου πής γιατί δέν σου τά είπα αυτά εις την κρίσιμη αυτή στιγμή. Ω, άγαπητέ μου φίλε, την σοβαρότητα της στιγμής αυτής τη νοιώθει κανένας μονάχα άμα την πλησίαση τόσο.

Θά μ' έρωτήσης, τώρα, τί θα κάνης λοιπόν, άγαπητή μου Μπέτη; Άπλούστατα. Πηγαίνω στό Καθούρι να κάνω ένα μπάνιο για να δροσιτώ άπό την φλόγα που με καίει. Μιά φλόγα, που εκείνος που μου άναψε, άλλοίμονο, ποτέ δέν πήρε στό σοβαρό.

Σε φιλό
Η ΜΠΕΤΗ

Τό ίδιο άπόγευμα οι έφημερίδες είχαν μιά μικρή είδησούλα για κάποια νέα που επνίγηκε στό Καθούρι, αενφ έκολύμδα...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Τί τρώνε; Μιά ματιά στο τραπέζι -- τών Μεγάλων. --

Παρακολουθούμε από τις έφημερίδες όλη την ζωή των συγχρόνων μεγάλων ανδρών, τους ακούμε να μιλούν στο ραδιόφωνο, διαβάζουμε τις αγορεύσεις των, βλέπουμε στον κινηματογράφο τὰ έργα των όχι θέβαις τὰ κινηματογραφικά... Όλα αυτά είναι ο δημόσιος βίος τών ανθρώπων αυτών, αυτών που ξέρει όλος ο κόσμος. Υπάρχει όμως και η ιδιωτική ζωή τών μεγάλων, που έχει κι αυτή το ενδιαφέρον της, ίσως μάλιστα, περισσότερο για μερικούς και από την άλλη. Πώς ζουν π. χ. οι μεγάλοι στο σπίτι τους, τί κάνουν τις ώρες που δεν τους απασχολεί ή επίσημοι; Τί τρώνε; Αλήθεια τί τρώνε; Νά μια έρώτηση, ή τελευταία αυτή, που θα περιμένη για πολλόν κόσμο την απάντησή της. Πολλοί θα φαντάζονται τους ανθρώπους αυτούς άληθινούς Λουκούλους—μια που έχουν όλα τὰ μέσα στη διάθεσή τους!...—και έν τούτοις οι περισσότεροί τους είναι οι πιο λιτοδίαιτοι άνθρωποι του κόσμου.

Ο Ντούτσε είναι ένας φανατικός χορτοφάγος ένθ' ό Φύρερ είναι οπαδός της αλατοτροφίας

Θά σάς αναφέρουμε σήμερα ως παράδειγμα τρεις προσωπικότητες από τις πιο εξέχουσες του κόσμου, αυτές που αποτελούν το μεγάλο αντικομμουνιστικό τρίγωνο: τον Μουσολίνι, τον Χίτλερ και τον Μικάδο. Καί πρώτα—πρώτα ο Μουσολίνι. Ο Ντούτσε κατά την ώρα της έργασίας του έχει πάντοτε επάνω στο γραφείο του ένα κομψό καλαθάκι γεμάτο φρέσκα φρούτα κι' από καιρού εις καιρόν τρώει κι' από ένα. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι ο άνθρωπος που κυβερνά σήμερα την Ιταλία είναι ένας φανατικός χορτοφάγος και φρουτοφάγος. Κρέας έχει να βάλει στο στόμα του, άπ' τον καιρό που ανέλαβε την πρωθυπουργία, δηλαδή περίπου δεκαεπτά χρόνια.

Τη δίαιτα αυτή δεν την επέβαλλε ο ίδιος ο Ντούτσε στον έαυτό του. Οι γιατροί και ή γυναίκα του του ένέννευσαν τις άρχές της χορτοφαγίας. Όταν δεν ήταν ακόμη παρά ένας άσχημος διδάσκαλος έτρωγε πολύ κρέας και άρκετά πιάτα μακαρόνια στην καθισία του. Δεν σηκωνότανε δε από το τραπέζι άν δεν έπινε προηγουμένως ένα—δυο ποτηράκια από το στυφό κρασί της Σικελίας.

Ένα, όμως, χρόνο μετά την άνοδό του στην άρχή, έπεσε από το στομάχι του και κινδύνεσε σοβαρά ή ζωή του. Τότε άπεφασίσθη ό τι έπρεπε όπωσδήποτε ν' άκολουθήσει μια άσχημοτάτη δίαιτα, άν ήθελε ν' άπομεινώνη στο μέλλον κάθε δυσάρεστη έκπληξη.

Από φανατικός, λοιπόν, κρεωφάγος έγινε μέγας θιασώτης της χορτοφαγίας και τών φρούτων. Έκτός από νερό και μισή λίτρα κρύο γάλα που πίνει κάθε πρωί δε βάζει κανένα άλλο ποτό στο στόμα του.

Τόν κανόνα αυτόν τόν παραβαίνει μόνο σε έξαιρετικές περιπτώσεις, σε καμμία μεγάλη δεξίωση ή σε κανένα επίσημο γεύμα. Άλλά και τότε

θρέχει άπλωσ τὰ χείλια του με σαμπάνια.

Ο Χίτλερ είναι ακόμη πιο λιτοδίαιτος άπ' τόν μεγάλο του σύμμαχο και φίλο. Ο Φύρερ, κάθε πρωί, ώρα εξέγησης, τρώει ένα πολύ θρεπτικό, ελάχιστο όμως, όρεκτικό κατασκευάσμα, από γάλα και σιτάρι. Από κείνη την ώρα ως το μεσημέρι δεν τρώει τίποτε άλλο. Κατά τας μία γευματίζει κάθε μέρα με καμμία δεκαριά από τούς συνεργάτες του. Στους τελευταίους σερβίρονται πολλά και ώραϊότατα φαγητά ένθ' στον Γερμανό δικτάτορα δίνουν πάλι ένα πιάτο με σιτάρι και γάλα μια φέτα ψωμί και μερικά ξερά φρούτα. Τίποτε άλλο, ούτε κρασί, ούτε καπνό, ούτε καφέ.

Πολλές φορές, όμως, ο Χίτλερ μένει έντελώς νηστικός το μεσημέρι και κρατά την όρεξή του για το θραδυνό του γεύμα που άποτελείται από σαλάτα, αυγά και φρούτα.

—Καμμία φορά, έλεγε πρό καιρού ο Γερμανός άρχηγός σ' ένα άλλο δημοσιογράφο, ποικίλλω τη μονοτονία του θραδυνού μου γεύματος με τόν έξης τρόπο: το ένα θράδυ τρώω σαλάτα και αυγά και το άλλο αυγά με σαλάτα!

Όταν ο Χίτλερ ταξιδεύη, παίρνει μαζί του, σ' ένα μικρό καλαθάκι, μερικά σάντουιτς με βούτυρο φρέσκο.

Στά επίσημα γεύματα ποτέ δεν δοκιμάζει τὰ γαστρονομικά άριστουργήματα που προσφέρονται σ' όλον τόν κόσμο. Περιορίζεται σ' ένα πιάτο ρύζι με κανέλλα.

Ο καγκελλάριος του Ράιχ, έχει, φυσικά, κι' έναν μάγερα στην υπηρεσία του. Πρέπει, όμως, να όμολογήσουμε ότι δεν κάνει σχεδόν τίποτα κι' άπ' το πρωί ως το θράδυ παίζει στη φυσαρμόνικά του λαϊκά βουαρινικά τραγούδια.

Ας ρίξουμε τώρα και μια γρήγορη ματιά στο τραπέζι του Μικάδου, του Αυτοκράτορος τών Ιαπωνών. Είναι κι' αυτός χορτοφάγος σαν τόν Μουσολίνι και τόν Χίτλερ.

Το πρωί παίρνει το γάλα του με καφέ, βούτυρο και αυγά. Το μεσημέρι, σύμφωνα με τὰ Ιαπωνικά έθιμα, τρώει λίγο ρύζι και πολλά χόρτα και φρούτα.

Το δε θραδυνό του φαγητό περιορίζεται σ' ένα πιάτο ρύζι κι' ένα ποτηρί γάλα. Τσιγάρο και κρασί ποτέ δεν έβαλε στο στόμα του.

Οι χορτοφάγοι, λοιπόν, μπορούν να πανηγυρίζουν. Οι μεγαλύτεροι άντρες του κόσμου είναι όπαδοί τους

Π. ΣΟΛΕΡ

Τα εΰθυμα του δικαιοσύριου

'Αστεία Έλλήνων

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

Ο κ. Ανδρέας Χάνδρος άνέβαινε την όδον 'Αγίου Κωνσταντίνου. Ήταν μάλλον εύθυμος. Μάλλον χαρούμενος. Μάλλον εύτυχός. Με δύο λόγια είχε το ύφος ανθρώπου που έχει δεμένο τόν γαϊδάρό του, βάζει τὰ χέρια του πίσω και προχωρεί σφυρίζοντας.

Έξαρνικά το μάτι του επήρε φίλον και συνάδελφόν του, σε άπόστασι πενήντα βημάτων. Ο φίλος αυτός δεν ήταν εύθυμος. Ούτε χαρούμενος. Ούτε εύτυχός. Άπειναντίας, είχε τὰ μούτρα κατεβασμένα, έκρατούσε στα χέρια του ένα πένθιμο στεφάνι και γενικώς είχε το θλιβερό ύφος ανθρώπου, που επήγγαινε σε κηδείαν προσφιλοῦς του προσώπου.

Σε λίγα δευτερόλεπτα οι δυο φίλοι εύρέθησαν αντιμέτωποι. Και τότε έγινε το έξης περιεργόν: Ο πρώτος του έμειδιάσε και του άπλωσε το χέρι. Ο δεύτερος ώχρηάσε. Έκανε ένα βήμα πίσω. Έπαράχθηκε εις άφανταστον βαθμόν, άφισε το πένθιμον στεφάνι να πέση από τὰ χέρια του, έγούρωσε τὰ μάτια και έκυτούσε κατάπληκτος τόν κατάπληκτον φίλον:

- Τί έπαθες;
- 'Αντρέα!...
- Τί έχεις;
- 'Αντρέα έσύ είσαι;
- Τρελλάθηκες;
- 'Αντρέα ζής;
- Μή χειρότερα!
- 'Αντρέα δεν πέθανες, λοιπόν;
- Δάγκωσε την γλώσσα σου, Χριστιανέ μου, άρχισε να φουρκίζεται ο άνύποπτος άνθρωπος που έγασε άκαριαίως όλο του το κέφι. Τί κουβέντες είν' αυτές;
- 'Αλλά ο άλλος δεν ένοούσε να πιστέψη. Τόν κυτούσε, τόν ξανακυτούσε, έγελοῦσε, έσοβαρευόταν, τόν απειθύμαζε, τόν έψαχούλενε για να πεισθή ότι ο φίλος του ήταν ζωντανός:
- Γιὰ μίλα πάλι, 'Αντρέα!
- Μ' άφίνεις ήσυχο;
- Γιὰ περπάτα πάλι...
- Δέν πής στο διάολο;
- Γιὰ πέσου ποιος είμ' έγώ;
- Με έννευρίζεις.
- 'Όχι, πέσου!
- Με φουρκίζεις.
- 'Όχι, κάνε μου τή χάρι!
- 'Αλέκο!

Αυτή τή φορά ο επικληθείς 'Αλέκος έπέισθη ότι προς άνθρωπον μιλούσε και όχι προς βουκόλακα. Συνήλθε, έσκυψε κάτω, έμάζεψε το στεφάνι, ένθ' έβριγνε μερικά πλάγια βλέμματα με τὰ τελευταία ένγη δυσπιστίας που εξακολούθησαν παρ' όλα αυτά να παραμένουν στην ψυχή του. Ο κ. Ανδρέας τότε ένόμισε πως ήταν η στιγμή να ζητήσει εξήγησεις.

- Πού πήγαινες;
- Στην κηδεία σου!
- 'Ανατοίχισε ο φουκαράς;
- Πώς είπες;
- Στην κηδεία σου. Νά και το στεφάνι!

- Βρέ γρουσουζή!
- Δέν φταίω γώ. Ή φημερίδα!
- 'Ανάστατος, έξαλλος, ο δυστυχής 'Ανδρέας έτρεξε στο κήσκι να πάρη έφημερίδα. Την άνοιξε έν βία. Καί άμέσως το μάτι του έπεσε έντρομον στον έξης κεραιών:

ΚΗΔΕΙΑ

Τόν προσφιλή μας υιόν, αδελφόν και άνεψιόν

ΑΝΔΡΕΑΝ ΧΑΝΔΡΟΝ (έτων 30)

Θανόντα την νύκτα αϊφνιδίως εκ συκοπήσ τής καρδιάς, κηδεύομεν σήμερα την

Έκρατούσε στα χέρια του ένα στεφάνι,

11 π. μ. εις τόν ίερόν ναόν του 'Αγίου Κωνσταντίνου.

Οι ταθλιμμένοι συγγενείς και από κάτω φαρούα—πλατύ τὰ όνόματα της οικογενείας του! Πώς δεν ήλθε του ανθρώπου πραγματική συγκοπή εκείνη την στιγμήν; 'Αν δεν τού συνέβη έμως αυτό, τού συνέβησαν άλλα. Πρώτα πρώτα ήσθάνθη κούον ιδρώτα στην ραχοκοκκαλιά του. 'Υστερα ένα κύμα ιδρώτος να κατεβαίγη άπ' το μέτωπό του. 'Υστερα μια τρεμόλα να κόβη τὰ γενάτα του. 'Υστερα μια όμίγλη να σκατενιάζη τὰ μάτια του. 'Αν δεν βρισκόταν ο φίλος του εκεί να τού παράσχη βοήθειαν, ζήτημα ήταν κατά πάσαν έν υπορούσε να κρατηθή στα πόδια του.

- 'Αντρέα!
 - 'Αστία με, 'Αλέκο.
 - Δέν σε βλέπω καλά!
 - Μου πέσασε.
 - Συνήλθε, 'Αντρέα;
 - Συνήλθε, εύχαριστώ.
- Και μόλις συνήλθε, ή πρώτη του σκέψη ήταν, φυσικά, να τρέξη εις αναζήτησιν του φοβερού φαρσάρ:

- Ποιος νάναι, 'Αντρέα;
- Οχ τόν βρω.
- Πού θά τόν βρής;
- Οχ ψάξω.
- Πού;

—Πρωτίστως στην έφημερίδα, που δημοσίευσε την άγγελία του θανάτου μου, κ. εισαγγελέ. Προηγουμένως όμως έπραξα στο σπίτι μου να τούς ειδοποιήσω με τρόπο, να μή τρωμάζουν για τόν θανάτόν μου, για την δημοσίευσιν του θανάτου μου δηλαδή. 'Αλλά εφάρξα ένα σπίτι άνάστατο. Δυο στεφάνια τεράστια στην αυλή. Καμμία δεκαριά φίλοι και συγγενείς έκπληκτους, που μόλις με είδαν μ' άγκάλιασαν κι' άρχισαν να με φιλοῦν με κλάμματα! Οι δικοί μου δεν έχορταίναν να με βλέπουν, μου έπιαναν τὰ χέρια, μου έγκάτευαν τὰ μούτρα, μου έλεγαν να κηθώση μήπως ήμου κούρασμένος, μου έριχναν καφέ, μου έφεραν λεμονάδες, ρεζίλι δηλαδή! Γιατί δεν είχα τίποτε, δόξα σοι ο Θεός! Καί με μετεχειρίζοντο σαν να έγλύτωσα άπ' τὰ δόντια του Χάρου!

—Λοιπόν;

—Το δράμα εξακολούθησε. 'Ηθελα να φύγω, να πάω άμέσως στα γραφεία της έφημερίδος. 'Αλλά δεν μ' άφιναν! Έτρεμαν μη τυγόν και με κόψη κανένα αυτοκίνητο στον δρόμο, μη πέση καμμία γλάστρα στο κεφάλι μου, μη με δαγκώση κανένας λυσσασμένος σκύλος, μήπως με πιόση στο δρόμο σκαλαπίνια! Τέλος κατώρθωσα να φύγω με συντροιά, ένθ' οι δικοί μου μου έκαναν από την πορτα χίλιες συστάσεις να προσέχω, να πηγαίνω άπ' το πεζοδρόμιο.

- Σύντομα.
- Σας τὰ λέα αυτά, κ. πρόεδρε, να καταλάβετε την τραγωδία. Έπήγα έν πέλει στα γραφεία της έφημερίδος. Έζήτησα να μου δώσουν τὰ χειρόγραφα της άγγελίας. Μου τάδωσαν. Έζήτησα τὰ γράμματα, συνεδουλεύθη όλους τούς γνωστούς και φίλους.
- 'Εν τέλει;
- Τόν βρήκαμε.
- Είναι αυτός;
- Αυτός!

«Αυτός» κορονιάζει στο ιδώλιο. Μιλιά. Είναι ένας τύπος άνθρωπου περίεργου. Κεφαλή μεγάλη, Μέτωπο ευρύ. Μύτη γαμψή. Στόμα μεγάλο. Χείλη πικρά. Στα χαρακτηριστικά του είναι διάχυτος ο φόδος. Και μόνον όταν ο μηνυτής διηγείται τὰ πηθήματά του, μειδιά ο άλλος. 'Όπου τόν παίρνει το μάτι του μηνυτοῦ, που γίνεται θεός:

- Νάτος, ο θρασύς!
- Τόν είδαμε.
- Γελά, κ. πρόεδρε.
- Γελά;

Ρίχνει άυστηρό βλέμμα στο ιδώλιο

πρόεδρος και τότε μοναχά ο κ. κ. μ. μιλά:

- Δέν γελῶ, κ. πρόεδρε.
- 'Αφοῦ σέ εἶδα!
- Τὸ ὕψος μου εἶναι τέλειο.
- Ποῖο ὕψος σου;
- Τὸ ὕψος μου εἶναι γελοῖον!

'Αλλά ὁ πρόεδρος ἔχει τὰ νεῦρα του. Συνίζει τὰ μούτρα, ἀποστρέφει τὸ πρόσωπο καὶ ἐξετάζει τοὺς μάρτυρες. Οἱ μὲν δίνουν τραγικὸ τόνον στὴ ὑπόθεσιν. Καὶ μέσ' τὰ ἄλλα ἀναφέρουν καὶ τὰ ἐξοδα γιὰ τὰ στεφάνια. Οἱ δὲ προσπαθοῦν νὰ ἐλαττώσουν τὴν ἐντύπωσιν. Καὶ μέσ' τὰ ἄλλα ἀναφέρουν ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔκανε ἀπλῶς ἓνα ἀστεῖο... Τέλος καλεῖται καὶ ὁ ἴδιος:

- Γιατί τὸ ἔκανες αὐτό;
- 'Ἦταν ἐκδίκησης, κ. πρόεδρε.
- 'Εκδίκησης;

—Μάλιστα. Διότι ὁ κ. 'Αντρέας Χάνδρος μοῦ ἔκανε λαχτάρα πολὺ μεγαλύτερη, κ. πρόεδρε. Μεταξὺ μας συγγάνομε ἀστεία καὶ δὲν παρεξηγούμεθα ποτέ. Καὶ ἐν τούτοις παρεξηγήθηκε ἐκεῖνος καὶ μνείη πένητα!

- Τί κάνει;

—Πνέει μίνα! Ξέρετε, κ. πρόεδρε; Περνῶ ἦταν ἀκριθῶς. Μοῦ πέφταν τὰ μαλλιά μου, κ. πρόεδρε. 'Απὸ δῶ ρωτοῦσα, ἀπὸ κεῖ ρωτοῦσα τί νὰ κάνω, ὁ ἓνας μοῦ ἔλεγε τοῦτο, ὁ ἄλλος μοῦ ἔλεγε τὸ ἄλλο. 'Ελυωνε ἡ ψυχὴ μου, κ. πρόεδρε, ποὺ κόντευε νὰ γίνω φαλακρὸς καὶ συχαινόμενος τὴν φαλάκρα σὰν τὸν διάολο!

Μηχανικῶς ὁ πρόεδρος φέρνει τὸ χέρι του στὸ κεφάλι καὶ σκεπάζει μὲ τρόπο τὴ φαλάκρα του:

- Λοιπὸν;

—'Ερχεται ὁ φίλος μου κ. Χάνδρος καὶ μοῦ δίνει μιὰ ἀλοιφή. Μοῦ λέει ἓνα ἓνα κι' ἓνα νὰ τὰ κρατήσῃ τὰ μαλλιά σου καὶ νὰ σοῦ βγάλῃ κι' ἄλλα! Βάζω τὴν ἀλοιφή ἐγὼ, μοῦ πέφτουν σὲ μιὰ ὥρα τὰ μαλλιά μου ὅλα! Γουλι τὸ κεφάλι μου! Κολοκῦθι. Γάϊδαρος νὰ μ' ἔδλεπε στὸν δρόμο θὰ μοῦ τῶσρωγε!

Νὰ λοιπὸν, τ' ἀστεία!

—Δέν εἶν' ἀστεία, κ. πρόεδρε. 'Επὶ γὰ νὰ καλαθώσω. Τὸν κυνηγοῦσα διὰ πυρὸς καὶ διὰ σιδήρου.

- Πῶς;

—Διὰ πυρὸς καὶ διὰ σιδήρου. 'Αλλὰ τί νὰ τὸν κάνης; 'Εξή μῆνες ἔκαναν νὰ μοῦ ξαναβοῦνε τὰ μαλλιά. Κι' αὐτὰ τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα εἶχα! 'Όταν τὸν ἐπίασα, μοῦ λέει ἀστεῖο ἦταν ἀδερφέ. 'Αστεῖο; Κάτσε νὰ δῆς τοῦ λέω κι' ἐγὼ τί θὰ σοῦ κάνω. Καὶ τοῦ ἔκανα λοιπὸν κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ μικρὸ ἀστεῖο!

'Η κατάθεσις, βέβαια, προκαλεῖ ἐντύπωσιν. 'Επάνω σ' αὐτὴν στηρίζει ὁ συνήγορος τὰ επιχειρήματά του. 'Αλλὰ τὸ δικαστήριον, δυστυχῶς, δὲν ἔχει ὄρεξη γιὰ ἀστεία. 'Ο κατηγορούμενος καταδικάζεται σὲ 2.000 δραχμὲς ψυχικὴ ὀδύνην. Καὶ ξυνίζει τὰ μούτρα μὲ τὴν σειράν του, πειθόμενος ὅτι ἡ Θέμις δὲν σηκώνει χωρατὰ.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Η ΕΚΠΛΗΞΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

θὰ εἶνε: Μιὰ πρωτότυπη νουβέλλα, γραμμένη ἀπὸ

5

Ἑλληνας συγγραφεῖς, τοὺς κ. κ.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΝ
Χ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΝ
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΝ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΨΑΘΑΝ
ΑΛ. ΣΑΚΕΛΜΑΡΙΟΝ

Η ΤΖΕΝΝΗ ΚΑΝΕΙ ΜΕΓΑΛΗ ΖΩΗ

ΣΕΛΙΔΕΣ

72

ΔΙΠΛΑ ΠΟΛΥΧΡΩΜΑ ΕΞΩΦΥΛΛΑ

Εὔδυμες ἱστοριοῦλες

ΣΤΟ ΕΠΙΟΥΛΗΜΑ...

Σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἀγορά, ὁ κ. Π., ἓνα σπαγγοραμμένον γεροντοπαλλήκαρο, πλησιάζει τὴν χαριτωμένην διδα Δ. ποὺ πουλοῦσε φρούτα σ' ἓνα περιπτεράκι καὶ τῆς λέγει:

—Δεσποινίς, ἐγὼ θὰ ἤθελα κάτι, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει στὰ εἶδη ποὺ πουλάτε...

—Σὰν τί;

—'Ενα φιλάκι ἀπὸ τὰ χεῖλιά σας...

—Εὐχαριστῶς, χίλιες δραχμὲς!...

Καὶ ὁ κ. Π. ὕστερ' ἀπὸ σκέψη:

—Θὰ ξαναπεράσω γιὰ νὰ μοῦ κάνετε καμμιὰ ἔκπτωση, ὅταν θὰ κοντεύῃ νὰ κλείσῃ ἡ ἀγορά...

—

ΕΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΝΕΟ

'Η κ. Τερψιθέα τρέχει χαρούμενη στὴ γειτόνισσα καὶ φίλη της κ. 'Αρσινόη:

—Ἐρεῖς, ἀγαπητή, μοῦ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία της στὸ 'Ὀδείο, ἀποφασίσαμε νὰ στείλωμε τὴν Πόπη μας στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴς σπουδὲς της...

—'Αλήθεια; 'Ὀ! μ' αὐτὸ εἶναι πολὺ πολὺ εὐχάριστον!...

—

ΕΙΧΕ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΟ ΤΟΥ...

'Η 'Αννέτα παρουσιάζεται σ' ἓνα σπίτι γιὰ νταντᾶ. 'Όπως ὅμως εἶναι πολὺ κοντὴ, ἡ κυρία ποὺ πρόκειται νὰ τὴν ἀγκαλιάζῃ δὲν τὴν δέχεται. Καὶ ἡ Πόπη διαμαρτυρομένη:

—Καὶ ὅμως, κυρία, εἶνε γιὰ τὸ καλὸ τῶν παιδιῶν σας αὐτό! 'Ο ἀχτυποῦν ἑλαφρότερα ὅταν θὰ μοῦ πέφτουν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά!

—

ΕΚΕΡΑΣΙΣ!

'Ο Τοτὸς ρωτᾷ μὲ ἐνδιαφέρον τὸν Περσάκη:

—Δέν εἶδα σήμερον τὸν μικρὸ σου ἀδελφί; Τί ἔγινε;

—'Εἶναι στὸ σπίτι μὲ σπασμένο τὸ ποδάρι.

—Πῶς ἔγινε αὐτό;

—Νά, στοιχηματίσαμε ποῖος θὰ μπόρῃ νὰ σκύβῃ περισσότερο ἔξω ἀπὸ τὴν βεράντα καὶ κέρδισε αὐτός!

—

ΠΕΘΑΝΕ ΗΣΥΧΟΣ

Στὸ δικαστήριον:

—Μήπως ὁ μακαρίτης εἶχε τιποτε ἐμπορικὲς στεναχώριες; ρώτησε ὁ δικαστής.

—Καμμιὰ, ἀπάντησε ὁ μάρτυς. Εἶχε χρεωκοπήσει.

ΘΑ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ

'Ενα τρυφερώτατο διήγημα τοῦ ΠΑΟΛΟ ΝΤ' ΕΜΙΛΙΟ

Κάποιοι ἀπὸ τοὺς αἰώνιους φλόαρους φίλους μ' ἔκανε νὰ χάσω τὸ τελευταῖο τραμ ἐκείνη τὴ νύχτα. 'Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ ὄθου, λοιπὸν, πάλι περῆ. 'Ο δρόμος ἦταν ἔρημος κι' ἀτελειώτος. 'Αραιοὶ διαβάτες περνοῦσαν. Δέν ἔκανε κρύο. 'Ἦταν μιὰ γλυκεῖα νύχτα τοῦ 'Απριλίου.

Τὴν εἶδα λίγο πρὶν φθάσω στὸ σπίτι μου. 'Ἦταν λεπτή, ντυμένη σκούρα καὶ κρατοῦσε μιὰ βαλίτσα. Περπατοῦσε σιγά-σιγά, κυττάζοντας τριγύρω, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ. Μόλις ἔφθασα κοντὰ της τῆς ἔριξα μιὰ ματιὰ. Τὸ πρόσωπό της ἦταν κατάγλωμο. Μοῦ φάνηκε πὼς αὐτὸ πρόηχετο ἀπὸ μεγάλη κούρασι ἢ ἀπὸ κάποια ἐσωτερικὴ ὀλῆσι ποὺ τὴν ἐτάραζε. Περπατήσαμε κάμποσο μαζί πλάι-πλάι. Μὲ κύτταξε μερικὲς φορές, στίς ἀρχὲς λίγο ωδοισμένη, μὰ ἔπειτα πῶς ἤσυχη. Τῆς εἶπα σιγά-σιγά:

—Σὰς δυσχερεστεῖ νὰ σὰς συνοδεύσω; Εἶναι τόσο ἀργά!

—Σὰς εὐχαριστῶ.

—Δώστε μου ἐμένα τὴ βαλίτσα, σὰς παρακαλῶ.

Μὲ κύτταξε μιὰ στιγμὴ. 'Επειτα μισοχαμογέλασε.

—Φοβόσαστε, τὴ ρώτησα καὶ χαμογέλασα κι' ἐγὼ.

—Δίγο.

Περπατήσαμε ἀκόμη λίγο σιωπηλοί.

'Ἦταν μελαγχολικὴ καὶ εἶχε τὰ χεῖλιά κατακόκκινα, τὸ βλέμμα κουρασμένο. 'Ἦ βαλίτσα δὲν ἦταν πολὺ βαρεῖα.

—Πᾶτε ταξίδι;

—'Όχι... Μὰ ἐπρόκειτο.

'Αἶφνα στάθηκε, ἀκούμπησε στὸν τοῖχο καὶ ἔφερε σιγά-σιγά τὸ χέρι στὸ πρόσωπο. Προσπάθησε νὰ χαμογέλασῃ, μὰ δὲν τὰ κατάφερε. 'Επειτα δὲν κρατήθηκε.

—Δέν βαστῶ πιά, εἶπε. Τριανταδύο, τριαντατρεῖς ὄρες... Τὸ στομάγι μου...

'Α. εἶναι τρομερὸ πρᾶγμα, πιστέψτε με.

Τῆς χαμογέλασα.

—'Ελάτε, τῆς ψιθύρισα. 'Εχετε ἐμπιστοσύνη.

—Εὐχαριστῶ. Ποῦ; Σπίτι σας;

'Ενα φλυτζάνι καφὲ τὴν ἔκανε νὰ συνέλθῃ. Εἶχε μερικὰ παξιμάδια, μιὰ σοκολάτα. Τῆς τὰ πρόσφερε. 'Εκείνη ἔτρωγε σιγά-σιγά, ἀπολαμβάνοντας καὶ κλείνοντάς κάπου-κάπου τὰ μάτια. Κάπνισε κι' ἓνα σιγαρέττο. Μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία της. Εἶχε μείνει χωρὶς δουλειὰ. Εἶχε ξεκάνει ὅτι εἶχε καὶ δὲν εἶχε. Φαγώθηκαν καὶ τὰ τελευταῖα λεπτὰ καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ σπιτονοικοκυρὰ τῆς εἶχε ἀφήσει τὴ βαλίτσα στὸ θυρωρῶ... Μιζέρια!

Κύτταξε τὸ δωμάτιό μου μὲ μάτια γεμάτα κουρασμένα. 'Επειτα ἔριξε μιὰ ματιὰ στὰ βιβλία μου, ποὺ ἦταν σκορπισμένα ἐπάνω στὸ τραπέζι. Στάθηκε καὶ μοῦ εἶπε χαμηλά:

—Συγγνώμη.

'Ἦ φωνὴ της μὲ συγκίνησε. Τῆς χείδεψα τὸ χέρι. 'Επειτα τῆς εἶπα:

—Πέστε νὰ κοιμηθῆτε στὸ κρεβάτι.

'Εγὼ θὰ πλαγιάσω σ' αὐτὴ τὴν φαρδεῖα πολυθρόνα.

—Μὰ δέν θέλω νά...
Τὰ μάτια της κλείνανε ἀπὸ τὴν κούρασι. Γύρισα τὴν πλάτη τῆς πολυθρόνας πρὸς τὸ κρεβάτι.

—Καληνύχτα, εἶπα.

—Καληνύχτα.

'Επείσω, χωρὶς νὰ γδουθῆ. Τὴν ἀκούσα, ποὺ ἀναστεύαζε. Τὸ κρεβάτι ἔτριξε. 'Επειτα ἐνοιώσα τὴν ἀναπνοὴ της μονότονη σὰν ἀναπνοὴ παιδιοῦ. Κοιμότανε. 'Εσθῦσα τὸ φῶς. 'Απὸ τὸ παράθυρο ἔδλεπα ἓνα κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ,

Στὴν τσέπη μου βρισκῶ ἓνα χαρτί, τὸ ἀνοίγω καὶ διαβάσω.

γεμάτο ἄστρα. Μακρὰ ἓνα μεθυσμένο τραγουδοῦσε.

Εὐπρόσως τὴν ἄλλη μέρα ἀργὰ στίς ἐννιά. Σιωπὴ στὸ δωμάτιο. Κύτταξα στὸ κρεβάτι, ἦταν ἄδειο. 'Ερωγ; Ναι, θὰ εἶχε φύγει. 'Ἦ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἦταν μισανοικιστὴ. Καττάξω, ἡ ντουλάπα μου ἐπίσης ἀνοικτὴ. 'Ενοιώσα κάποιο χέρι νὰ μοῦ σφιγγῇ τὴν καρδιά. 'Ἦ αἰωνία ἱστορία! Μοῦ εἶχε πάρει μερικὰ ἀσπέρουρουχα, τὸ χεῖρίζο μου κοστούμι, σχεδὸν καινούργιο, ἓνα ζευγάρι παπούτσια. 'Επειτα ἀντελήφθηκα πὼς μοῦ ἔλειπε τὸ πεινρὸ μου βαλάντιο μὲ τίς ἐκατὸ τελευταῖες λιρέτες, καθὼς καὶ τὸ ρολοῖ μου ποὺ εἶχα ἀφήσει πάνω στὸ τραπέζι.

'Ἦ αἰωνία ἱστορία. Ρίξτε παίξει ὅμως τὸ μέρος της πολὺ ὄραϊα! 'Εχασε τὴ δουλειὰ της, πεινοῦσε, ἦταν κατακουρασμένη, νύσταζε! Τί ἀηδεῖα. 'Εν τούτοις δὲν ἐνοιώθα κανένα ὄμοιο ἐναντίου της. Πῶς τὴ λέγανε; Οὐτὲ ἤξερα. Αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ δουλειὰ της καὶ ποῖος ξέρει πόσους εἶχε γελᾶσει ὡς τώρα μὲ τὰ ἴσα τὰ κόλπα.

'Όλη τὴν ἡμέρα τὴν πέρασα περιπατώντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ἀνώνυμο καὶ ἀδιάφορο πλήθος. Τὸ ἀπόγευμα κάθησα στὸ μπάγκο ἐνὸς κήπου καὶ συλλογιζόμουν αὐτὴ τὴν ἱστορία. Συλλογιζόμην τὴν νέα αὐτὴ μὲ τὰ κατάμυρα σγουρὰ μαλλιά, τὰ μάτια της, ποὺ μοῦ εἶχαν φανῆ τόσο εἰλικρινῆ, τὸ χαμόγελό της, ποὺ τὸ εἶχα νομίσαι τόσο ἀθῶο.

Κατὰ τὸ βράδυ γύρισα σπῆτι. Στὸ θωρακί μὲ περιέμενε ἓνας ἄνθρωπος.

—Εἶσθε ὁ κ. Ρέμολι;

—'Ο ἴδιος.

—'Ερχεσθε μαζί μου στὴν ἀστυνομία.

—Στὴν ἀστυνομία; Τί τρέχει;

—Θὰ σὰς πῆ ὁ κ. ἀστυνόμος.

Στὸ τραπέζι τοῦ ἀστυνομικοῦ βρισκότανε ὅλα τὰ κλεμμένα πράγματά μου, ἀκόμη καὶ τὸ χαρτογόμισμα τῶν ἐκατὸ λιρετῶν.

—Τὰ ἀναγνωρίζετε αὐτὰ τὰ πράγματα;

—Μάλιστα! Εἶναι δικὰ μου.

'Ο ἀστυνόμος χαμογέλασε καὶ ἔπειτα ὑπηγόρευσε σ' ἓναν ὑπάλληλο, ποὺ κατότανε μπρὸς στὴ γραφομηχανή:

«Συνοψίζοντας: 'Ο ἐπινομαζόμενος Πιέτρος Ρέντης — κι' ἔδειξε ἓνα νέο μὲ χειροπέδες — σήμερον τὴν θην προῖνην εὐρὼν ἀνοικτὴν τὴν θύραν ἀνήλθεν εἰς τὸ τρίτον πάτωμα τῆς ὑπ' ἀριθ. 6 πολυκατοικίας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ κ. Ρέμολι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀφῆρσε τὰ ὡς ἄνω ἀντικείμενα. Καθ' ἣν ὥραν ὅμως ἐξήχετο τῆς οἰκίας συνελήφθη ἀπὸ τὸν σκοπόν».

Βγαίνω ἀστροφρόντας ἀπὸ χαρὰ. Δέν ἦταν ἐκείνη. Δέν ἦταν ἐκείνη! Μὰ γιατί ἔρωγε; 'Ισως νὰ γυρίσῃ. 'Ασφαλῶς θὰ ξαναγυρίσῃ ἀπόψε κι' ἐγὼ θὰ τῆς χαϊδέψω τὸ προσωπάκι της καὶ θὰ τῆς πῶ... Κι' ἡ καμαρούλα μου θὰ γεμίσῃ λουλούδια.

Φθάνω σπίτι. Ρωτῶ:

—Μὲ ζήτησε κανεὶς;

—Κανεὶς.

'Ανεβάνω τρέχοντας τίς σκάλες. Θὰ τὴν περιμένα ὅλη νύχτα. 'Όλη νύχτα. Πάγων νὰ βρῶ τὰ κλειδιά μου. Στὴν τσέπη μου βρισκῶ ἓνα χαρτί. Τὸ ἀνοίγω καὶ διαβάσω:

«Συγγωρήστε με. Δέν σὰς ξυπνῶ, γιατί κοιμόσαστε βαθεῖα. Δέν θέλω ὅμως νὰ καταχράσῃ τὴ φιλοξενία σας. 'Επειτα μποροῦσε νὰ ἦμουν μιὰ παρείσακτος. 'Αν ὅμως ἔχει... Ποῖος ξέρει; Πηγαίνω στὸ σταθμὸ στὴν αἴθουσα τῆς τρίτης θέσεως καὶ θὰ περιμένα ὡς τὰ μεσάνυχτα, ὡς ποὺ νὰ μὲ διώξουν! 'Αν σεῖς... Συγχαροῦσθε με. 'Αννα».

Τοῦχο. Εἶναι τῶντοι ἐκαί. Δέν μιλάμε. Χαμογελᾷ. Χαμογελᾷ. Πῆρα τὴ βαλίτσα. Βγήκαμε. Μοῦ φάνηκε τὰ μαλλιά της πῶς μοῦ εἶχαν καὶ τὸ σγουρὰ. Τὸ προσωπάκι της πῶς γλωμῶ.

Μὲ φωνή, ποὺ ἔτρωε λίγο, τῆς λέγω:

—Στὸ εἶςθ θὰ μὲ περιμένῃς κάθε βράδυ στὸ σπίτι, ὅταν θὰ γυρίζω κουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλειὰ.

'Ἦνε ἐλαφρὸς ψιθύρος ἀπάντησε:

—Ναι...

ΠΑΟΛΟ ΝΤ' ΕΜΙΛΙΟ

ΕΝΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

(Τὰ προηγούμενα)

Ἡ Βίλμα Ζαμάνου μαθήτρια στήν τελευταία τάξη τοῦ Κολλεγίου, μαθαίνει μιὰ μέρα ἀπ' τή μητέρα της Πόπη πὸς ὁ πατέρας της δὲν ἔχει πεθάνει, ὅπως πίστευε. Ὁ πατέρας της ζῇ. Εἶναι ὁ διάσημος γιατρός Κώστας Μαρᾶς, ὁ πρῶτος ἀντρας πὸν γνώρισε ἡ μητέρα της. Ἡ συνηθισμένη ἱστορία τῆς ἐγκυαλιέψεως φέρει τὴ Βίλμα στὸν κόσμο ἀνεπίσημα, χωρὶς πατέρα, χωρὶς ὄνομα. Ἡ μητέρα της διαγμένη πᾶς κ' ἀπ' τὸ σπῆτι της, ταπεινωμένη καὶ περιφρονημένη ἀλλάζει καὶ τὸ πατρικὸ τῆς ὄνομα πὸν δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ κληρώσει, δαεῖζεται, τὸ ὄνομα «Ζαμάνου», ἐπειδὴ αὐτὸ θρῆνε πῶς πρόχειρο, καὶ κάνει τὸν Ἐρωτὰ ἐπάγγελμα. Ἐταί ἀνατρέφει, τὴν κόρη της. Κι' ἡ Βίλμα μαθαίνει ἀπ' τὴ μητέρα της τὴν τραγικὴ ἱστορία πούγινε ἀφορμὴ νὰ θρεθῆ στὸν κόσμο. Ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴ στυνή, διορίζεται, στὸ Κολλεγίον ὁ νεαρὸς καθηγητὴς καὶ συγγραφεὺς τῆς μόδας Νίκος Μαρᾶς. Ἡ Βίλμα νοιώθει μιὰ ἀκατανίκητη δύναμη νὰ τὴν τραβᾷ κοντὰ του. Μαθαίνει πὸς ὁ Νίκος Μαρᾶς εἶναι ἀδερφὸς τοῦ πατέρα της. Κλείνει μέσα της τὸν πόνο της. Σὲ λίγο καιρὸν, νῶριζει τὸν Κώστα Μαρᾶ σὰν ξένον, ἕνα θράδν στὸ σπῆτι τῶν Γεράνηδων—κι' ἐκεῖνος τῆς κάνει κόρτε. Ὡς τόσο μέσα της, ἀρχίζει νὰ μιλήσῃ ἢ ἀγάπη γιὰ τὸν πατέρα της, καὶ συγκινεῖται, ζωηρὰ ἀπὸ τὸ αἰσθμὰ τῆς αὐτοῦ. Δὲν μορεῖ ὁμως νὰ τοῦ πῆ τὴν ἀλήθεια. Ὁ ἐρωτᾶς της γιὰ τὸ Νίκο ἔχει μεγαλώσει, τὴν ἔχει τυφλώσει. Καὶ τρέμει μήπως ἐκεῖνος μάθει τὸ συννεκὸ δεσμὸ τους. Ἐτσι τὸ κρύβει κ' ἀπ' τὸν πατέρα της πὸν ἐξακολοθεῖ νὰ τῆς φέρει ἐρωτικά. Ἡ Βίλμα τοῦ λέει καθαρὰ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιβῆ τίποτε ἀπὸ κείνην, ἀλλὰ ὁ Κώστας Μαρᾶς τὴν βεβαιώνει πὸς δὲν ζητάει παρὰ μόνον τὴν ἀγνὴ φιλία της.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ φίλος τῆς μητέρας της, ὁ τραπεζίτης Γριμάλδης τῆς ἐπιτίθει κ' ἐκείνη τὸν ἀποκροεῖ με τρόπο.

Ὁ Νίκος Μαρᾶς δὲν παύει νὰ τὴν προσέχῃ με ζωηρὸ ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ κ' ὁ ἴδιος, τὰ ἀγνεῖ με τὴ Νόρα Γεράνη. Οἱ σχέσεις προχωροῦν πολὺ, μὰ ὁ Νίκος δὲν αἰσθάνεται ἀνένα αἰσθμὰ γιὰ τὴ Νόρα. Ἡ Βίλμα τὸν ἔχει ἀπασχολήσει σοβαρὰ καὶ φροντίζει νὰ συναντᾶται μαζί της ὅθον τυχαῖα.

Ἡ Βίλμα ἐξακολοθεῖ πάντα καὶ τὶς συναντήσεις με τὸν πατέρα της. Ἦ ἕνα ἀπόγευμα ὁ Νίκος πὸν τὴν παρακολοθεῖ τὴ βλέπει νὰ μπαίνει στὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἀδερφοῦ του. Ἡ Βίλμα τὸν ἀντιλαμβάνεται καὶ ταραξεται. Ὁ Κώστας Μαρᾶς πὸν δὲν ἔχει δῆ τὸ Νίκο, τὴ ρωτᾷ ἐπὶ συμβαίνει κ' ἀρχίζει μιὰ ζωηρὴ συζήτηση μεταξύ τους πὸν γίνεται ἀφορμὴ

νὰ τῆς ἐξομολογηθῆ πὸς τὴν ἀγαπᾷ παράφορα, καὶ νὰ τῆς προτεῖνῃ νὰ τὴν κάνει γυναῖκα του!

Ἡ Βίλμα δοκιμάζει ἕνα ἰσχυρὸ ψυχικὸ κλονισμὸ, γυρίζει ἀρρωστη στὸ σπῆτι της κ' ἀνοίγει τὴν καρδιά της στὴ μητέρα της.

Ἦστερ ἀπὸ μιὰ δυνατὴ συγκινητικὴ σκηνή, ἀποφασίζουν νὰ πῆ ἡ Βίλμα τὴν ἀλήθεια στὸν πατέρα της. Ἡ Πόπη τὴν καθιστοῦσε βεβαιώνοντας τὴν πὸς ἂν ὁ Νίκος Μαρᾶς τὴν ἀγαπᾷ ἀληθινὰ θὰ σκεφθῆ κ' ἐκεῖνος πὸς τίποτα δὲν πρέπει νὰ νῆαι ἰκανὸ νὰ τοὺς χωρίσῃ.

Στὸ μεταξύ ὁ Νίκος Μαρᾶς ρωτᾷ τὸν ἀδερφό του τί σχέσεις ἔχει με τὴ Βίλμα. Κι' ἐκεῖνος, μαθαίνοντας ἔτσι πὸς ὁ ἄνθρωπος πὸν εἶδε ἡ Βίλμα ἀπ' τ' αὐτοκίνητο ἦταν ὁ ἀδερφὸς του, τυφλώνεται ἀπ' τὴ ζήλεια καὶ τοῦ λέει ψέμματα πὸς ἡ Βίλμα εἶναι ἐρωμένη του, γιὰ νὰ τοὺς χωρίσῃ.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο θράδν ὁ Κώστας Μαρᾶς ἀποφασίζει νὰ μὴ χάσῃ τὴν ἐκαιρία γιὰ νὰ φιάξῃ τὴ ζωὴ του. Θὰ χωρίσῃ καὶ θὰ παντρευθῆ τὴν Βίλμα. Με κάθε θυρία. Πηγαίνει με τὴ γυναῖκα του καὶ τοὺς δικούς της στὸ σινεμά κ' ἐκεῖ συναντᾷ τὴ Βίλμα καὶ τὴν Πόπη. Ἐτσι μαθαίνει πὸς ἡ Βίλμα εἶναι κόρη τῆς Πόπης μὰ οὔτε κἂν ὑποπτεύεται πὸς εἶναι κόρη του. Ἀπὸ πού κ' ὡς πού; Τὴ νύχτα, ὅταν μένει μόνος με τὴ γυναῖκα του, τῆς προτείνει νὰ χωρίσῃ σὰν δυὸ φίλοι. Κι' ἐκείνη δέχεται.

Τὴν ἐπομένη ἡ Βίλμα ἔχει μιὰ συνάντηση με τὸν Νίκο Μαρᾶ. Ἐκεῖνος τῆς ζητάει ἐξηγήσεις γιὰ τὶς σχέσεις της με τὸν ἀδερφό του κ' ἡ Βίλμα ἀποφύγει νὰ μιλήσῃ καθαρὰ. Τοῦ ὑπόσχεται νὰ τοῦ γράψῃ αὐτὰ πὸν δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ πῆ. Τὴν ἴδια μέρα ὁ Κώστας Μαρᾶς ἐπισκέπτεται τὴν Πόπη γιὰ νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὴ Βίλμα. Ἡ Πόπη πάλι νομίζει πὸς ἐκεῖνος ἀπ' τὴ στιγμή πὸν ἔμαθε πὸς εἶναι κόρη της, ὑποπτεύεται τὴν ἀλήθεια. Ἀρχίζει μεταξύ τους μιὰ συζήτηση γύρω ἀπ' τὰ περασμένα...

Κι' ἡ μοιραία παρεξήγηση πὸν τοὺς χώρισε διαλύεται. Αὐθόρμητα, σὰν ὀδηγημένος ἀπὸ μιὰ ὑποσυνειδητὴ δύναμη πέσονται ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

Στὸ μεταξύ, ἡ Βίλμα πὸν ἔχει δυὸ ἐπιτηδες ἀπ' τὸ σπῆτι γιὰ νὰ μὴν εἶναι μπροστὰ στὴ συνάντησιν, μόλις νυχτώσει παίρνει ἕνα ταξὶ καὶ γυρίζει στὸ σπῆτι. Βλέπει ὁμως ἀκόμη ἀπ' ἔξω τ' αὐτοκίνητο τοῦ Μαρᾶ καὶ περιμένει στὴ γωνία, ἔξω ἀπ' ἕνα περὶπετο, γεμάτη ἀγωνία.

Ἐξαίτια βλέπει μπροστὰ της τὸ Γριμάλδην. Ἐξήλλος ὁ τραπεζίτης τῆς λέει ὅτι εἶδε τὴ μητέρα της στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μαρᾶ! Ἡ Βίλμα μένει κατάληκτα. Μεταξὺ τους γίνεται μιὰ ζωηρὴ συζήτηση

τὴν ξαναβρήκε, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ γιὰ δευτέρη φορὰ τὴ ζωὴ τῆς ζωῆς.

Συναντᾶται καὶ με τὴν κόρη του καὶ μ' ὅλο ποτὸ σκέπτεται με χίλιους δισταγμούς αὐτὴ τὴ συνάντησιν, μόλις τὴ βλέπῃ τὴ σφιγγεῖ με συγκίνηση στὴν ἀγκαλιά του.

Στὸ μεταξύ ἡ Βίλμα πὸν τρέμει μήπως ὁ Νίκος ὅταν μᾶθῃ τὴ συγγένεια δὲ θελήσῃ νὰ συνεχίσῃ τὸ ρομάντο τους τοῦ λέει ψέμματα πὸς ἡ μητέρα της τὴν ἀναγκάζει νὰ μὴν ἕνα γάμο συμφέροντος καὶ τὸν πείθει νὰ κλεφτοῦνε.

Μὰ τὴ στιγμή πὸν χωρίζονται γιὰ νὰ κάνουν κ' οἱ δυὸ τίς βιαστικὲς προετοιμασίες τῆς ἀπαγωγῆς, ἐμφανίζεται στὸ Νίκο, ἡ Νόρα Γεράνη καὶ τοῦ ἀποκαλύπτει τὴ συγγένειά του με τὴ Βίλμα.

230N

Κι' ὁ Μαρᾶς τούτη τὴ φορὰ τὰ χρειάσθηκε.

Τὸ μεγάλο του κινήθηκε με φοβερὴ γοργότητα κ' ἀθελά του συσχέτισε ὀρισμένα γεγονότα. Τὴ Βίλμα ποῦχε δῆ κείνο τ' ἀπόγευμα νὰ μπαίνει στ' αὐτοκίνητο τ' ἀδελφοῦ του, κ' ὕστερα τὴν ἐπιμονὴ της ν' ἀρνιέται κάθε ἔνοχη σχέση μαζί του, τὰ μασημένα λόγια της, τοὺς δισταγμούς της νὰ δώσῃ ὑπόσχεσιν, τὸ γράμμα πὸν εἶχε ὑπόσχεσιν πὸς θὰ τοῦστελνε καὶ τέλος αὐτὸ πὸν τοῦχε πῆ σήμερα, λίγο πρὶν χωριστοῦνε: «Ὅτι θὰ σοῦγραφα στὸ γράμμα, θὰ στὸ πῶ τὸ βράδυ».

Γύρισε καὶ κύτταξε τὴ Νόρα σὰν τρομαγμένος.

Κάρφωσε στὰ μάτια της ἕνα βλέμα

μα ψυχρὸ, γεμάτο ἀγωνία ποδομαζέε σὰν ἀσπρηρὸ ἐρωτηματικὸ.

Ἐκείνη ἦταν σοβαρὴ καὶ ἀτάραχη.

Στὰ μάτια της σπῆιζε ἡ λάμπη τῆς κρουφῆς χαρᾶς.

Ὁ Μαρᾶς τὴν ἀρπαξε δυνατὰ ἀπ' τὸ ὑπράσσο καὶ τὴν τράνταξε.

—Λὲς ἀλήθεια; τὴ ρώτησε με μιὰ φωνὴ βραχνή.

—Ὡχ! με πόνεσε! ἔκαν' ἐκείνη.

—Πές μου, λὲς ἀλήθεια;

Ἡ Νόρα χαμογέλασε.

—Φαντάζεσαι πὸς σοῦ κάνω φάρσα; εἶπε.

—Καὶ πὸς τὸ ξέρεις ἐσὺ;

—Ἀπ' τὴν ἴδια.

—Πότε σὸ εἶπε; Ἐσεῖς δὲ μιλάτε.

—Μὰ δὲ μοῦ τῶπε τώρα.

—Ξέρεις λεπτομέρειες;

—Ἀρκετές.

—Πές μου τε.

—Τώρα; Δὲ βιάζεσαι; Δὲν εἶπε... πὸς ἔχεις δουλειά;

Τὸν κύτταξε με μιὰ προσποιημένη εἰρωνεία κ' εἶπ' ἕνα ὕφος δῆθεν ἀδιάφορο. Μὰ οἱ κινήσεις κ' οἱ γκριμάτσες της ἦταν γεμάτες ταραχὴ καὶ στὰ μάτια της καθρεφτιζόταν ὁ πόνος τῆς ζήλειας κ' ἡ λύσσα τοῦ πληγωμένου ἐγωῖσμοῦ.

—Εἶσαι μιὰ μικρὴ στρίγγλα! τῆς εἶπ' ἐκεῖνος.

Ἡ Νόρα γέλασε νευρικά.

—Ἐγὼ σοῦ φτωχὴ τῶρα; Ὁραῖο εἶν' αὐτό!

Ἄνοιξε τὴν τσάντα της ἤρεμα κ' ἄναψε ἕνα σιγαρέττο.

Ὁ Μαρᾶς αἰσθανόταν πολὺ ἀσχημα τὸν ἑαυτὸ του. Ὁ ἰδρώς τοῦχε μουσκέμει τὰ ροῦχα. Ἄκουγε μέσ' τὸ κρανίον του τὸ αἷμα νὰ κλωτσᾷ τὰ τοιχώματα στὶς φλέβες μ' ἐκεῖνο τὸ μονότονο ἐκνευριστικὸ ρυθμὸ, κ' ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ κλεισῇ τὰ μάτια. Ἡ ἀναπνοὴ του ἦταν γρήγορη καὶ τόσο καφετερὴ πὸν τοῦ ἔερανε τὰ γέλινα, τοῦ τάψωνε σχεδόν.

Ἡ Νόρα κάπνιζε ἤσυχα.

—Θὰ μιλήσῃς, καὶ ἢ ὄχι; τῆς εἶπε ἄεφωνα.

Γύρισε καὶ τὸν κύτταξε μ' ἀπάθεια.

—Μὰ τι νὰ πῶ; Ὅτι ἤξερα στὸ εἶ-

παί! Ἦ ἄλλα φαντάζομαι πὸς θὰ τὰ ξέρουν καλλίτερα ἐκεῖνοι. Δὲν ἔχεις λοιπὸν παρὰ νὰ τοὺς ρωτήσῃς!

—Πολὺ καλά, ψιθύρισ' ὁ Μαρᾶς μέσ' τὰ δόντια του καὶ με μ'ἀπότομη κίνηση πετάχτηκε κάτω ἀπ' τ' ἀμάξι.

—Στάσου, πὸν πᾶς; τοῦ φώναξ' ἐκείνη.

Μὰ δὲν τῆς ἀπάντησε. Οὔτε κἂν γύρισε.

Ἐφευγε γρήγορα, σχεδόν τρέχοντας.

Ἡ Νόρα δὲ σκέφτηκε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἐνοιωθε μέσ' τὴν ψυχὴ της μιὰ ἱκανοποίησιν, ἕνα ἐξαλάφρωμα αἰσθητὸ σὰν τὴν ἀνακούφισιν πὸν δίνει τὸ κλάμα.

Ἀπάλλαξε τὶς ρόδες ἀπ' τὰ φρένα κ' ἡ κουρσίτσα κύλησε ἤσυχα...

Καὶ μόλις βρέθηκε στὴν ἀσφαλτο «ἔδωσε δρόμο». Ὁ χλιαρὸς ἀέρας τοῦ καλοκαιριᾶτικου δειλινοῦ τῆς χαΐδευε τὸ πρόσωπο.

Προχωροῦσε ἄσκοπα, χωρὶς κατεῦθυνσιν, τραγουδώντας σχεδόν με κέφι:

—Ζὲ με σὰν ντᾶν τὲ μπρά, σὶ πετῖτε...

ΚΕΦ. ΙΒ'

Ἡ Βίλμα μόλις γύρισε με τὸ Νίκο, ἐνοιωσε μ' ἀγνωστὴ ταραχὴ: Ἐνα δυνατό γτυποκάρδι καὶ μιὰ γλυκειὰ μὰ τὸς ὄληκρὴ παράλυσιν στὰ νεῦρα πὸν τῆς ἔκοβε τὰ γόνατα καὶ τῆς βάραινε τὴν ἀναπνοή.

Πῆρ' ἕνα ταξὶ καὶ σὲ δυὸ λεπτὰ βρισκόταν στὸ σπῆτι.

Ἡ Κούλα μόλις τὴν ἀκουσε, ἐμφανίσθηκε.

—Νά... τ' ἀπόγευμα πὸν γύρισαν ἡ κυρία κ' ὁ κύριος...

—Ἐ, τί;

—...Τηλεφωνήσανε στὸ σχολεῖο. Καὶ ρωτήσανε ἂν εἶσασ' ἐκεῖ κ' ἂν ἔχεις ἐξετάσεις. Τοὺς ἀπάντησανε λοιπὸν πὸς οὐτ' ἐξετάσεις ἔχετε, οὔτε τίγατε καθόλου...

—Καλὰ. Εὐχαριστῶ. Τῆς εἶπε ψυχρὰ ἡ Βίλμα.

Μὰ κείνη πάλι δὲν ἔφευγε.

—Θέλεις τίποτ' ἄλλο;

—Μάλιστα!... Τὸ μεσημέρι πὸν λείπατε, ἦρθε κ' ὁ κύριος Γριμάλδης...

—Λοιπὸν;

—Μοῦ εἶπε νὰ σὰς πῶ πὸς εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς δῆ καὶ σὰς παρακα-

—Εἶν' ἐδῶ ἡ μαμά; τὴ ρώτησ' ἡ Βίλμα.

—Ὅχι. Τώρα μόλις φύγαμε με τὸν κύριο.

Ἡ συνηθισμένη στὶς «ἀλλαγές» καμαριέρα τῆς Πόπης εἶπ' ἐγκαίρως ἀντιληφθῆ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ Γριμάλδην ἀπ' τὸ Μαρᾶ. Γι' αὐτὴν ὁ Μαρᾶς τώρα ἦταν ὁ «κύριος». Γιὰ τὴ Βίλμα ὁμως ἦταν ὁ τραπεζίτης, ἀφοῦ αὐτὸν ἔλεγε ἔτσι ἡ Κούλα.

—Ἦρθε δὲ ὁ κύριος Γριμάλδης; τὴ ρώτησε μ' ἐκπληξιν.

—Ὅχι.

—Ἀμ' τότε τί μοῦ λὲς «φύγαμε με τὸν κύριος»;

—Ἐνωῶ τὸν κύριο Μαρᾶ.

—Ἦ!

Κι' ἡ Βίλμα τράβηξε στὴν κρεβατοκάμαρά της.

Ἄλλὰ μῆκε κ' ἡ Κούλα μέσα καὶ κουτσοστεκόταν.

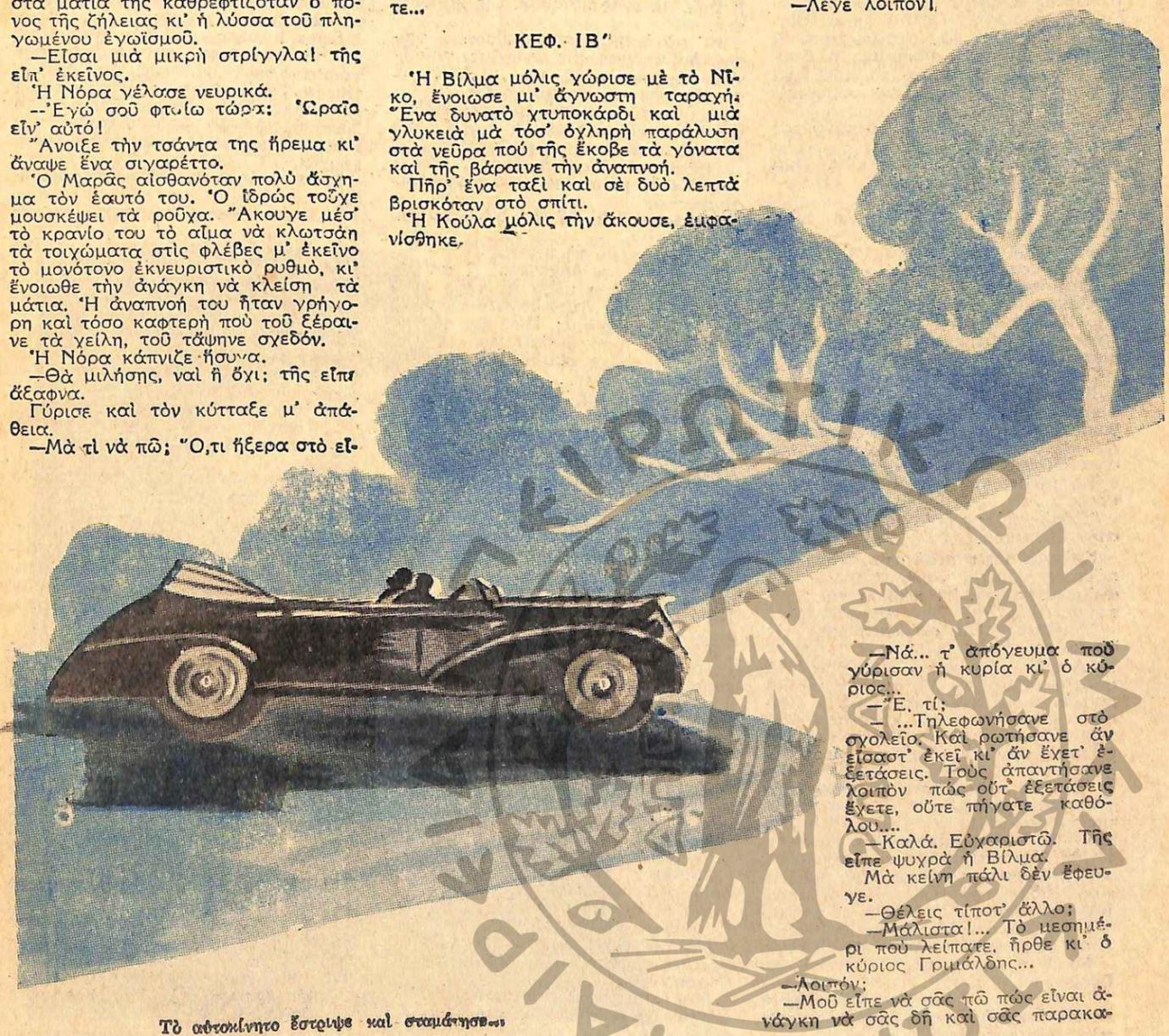
—Θέλεις τίποτα;

—Κάτι νὰ σὰς ἔλεγα... εἶπε δειλὰ ἡ καμαριέρα πὸν δὲν εἶχε καὶ πολὺ θάρρος με τὴ μικρὴ της κυρία.

—Λέγε.

Ἡ Κούλα ὁμως πάλι κόμπιαζε.

—Λέγε λοιπὸν!

Τὸ αὐτοκίνητο ἐστραψὲ καὶ σταμάτησε...

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

λεί να του τηλεφωνήσετε... Είναι, λέει, μεγάλη ανάγκη.

—Καλά.
—Μοί είπε μάλιστα να μην κάνω λόγο γι' αυτό στην κυρία. Και δεν είπα τίποτε.

—"Ασχημα έκανες." Έπρεπε να πής. Κρυφά απ' την κυρία σου δεν πρέπει να δέξασαι να κάνουν τίποτε!

Κι' η Κούλα έφυγε σαν βρεμινή γάτα.

Η Βίλμα έκλεισε γρήγορα την πόρτα, κλείδωσ' από μέσα, κι' άρπαξ' άμέσως ένα κομματάκι χαρτί κι' ένα μολύβι.

Χάραξε βιαστικά κι' άταχτα δυο λόγια — «Μαμά, φεύγουμε μαζί με το Νίκο. Έσύ τ'α καταλαβαίνεις ό-ό-ό-ό. Μην θυμώσης. Πολλά φιλά. Βίλμα» — κι' έχωσε το χαρτάκι μέσ' τ'α σεντόνια ώστε να τ'α βρυσκε η Κούλα όταν θα ξέστρωνε το κρεβάτι για τη νύχτα, όπως είχαν συμφωνήσει με το Νίκο.

Μά την ίδια στιγμή μετάνιωσε και το ξαναπήρε.

Δεν έπρεπε να γράψω κάτι και για τον πατέρα της;

Άλλά τι όμως;

Χωρίς πολλή σκέψη άρπαξε πάλι το μολύβι και πρόσθεσε:

«Ελπίζω πώς άμα θ'ά του έξηγή-σης θ'α καταλάβη κι' ό...»

Σταμάτησε.

Αισθάνθηκε μι'α ξαφνική συγκίνηση. Πώς να τον έλεγε;

Με χέρι πούτρεμο πρόσθεσε: «κι' ό μπαμπάς».

Πάλι δεν της φάνηκε άρκετό.

Και συνέχισε:

«Νά το πής, μαμάκα, να με συ-χωρέση και να μου τόν φιλήσης πολ-λύ - πολύ... Και να του πής πώς τόν άγαπώ, όσο άγαπώ και σένα».

Τ'α μάτια της είχαν γεμίσει δά-κρυα.

Έβαλε πάλι γρήγορα το χαρτάκι στην θέση του.

Και για μι'α στιγμή σταμάτησε και κύτταξε γύρω - γύρω στο δωμάτιο σ'α σαστισμένη. Η καρδιά της γτυ-πούσε άφορητα.

Άμέσως όμως συγκέντρωσε τις δυνάμεις της.

Άνοιξε γρήγορα - γρήγορα τ'α συρτάρι, μάζεψε με φούρια μερικά ρούχα, πήρε και μι'α μικρή φιλντι-σένια Παναγίτσα που κρεμόταν γρό-νια πάνω απ' το κρεβάτι της και τάχωσε σαν κλέφτης στο χαρτοφύ-λακα.

Έρριξε μι'α βιαστική ματιά στον καθρέφτη, άγκάλιασε μ' ένα βλεμ-μα γεμάτο συγκίνηση όλο το δωμά-τιο — το γραφειάκι της, την τουαλε-τίτσα δυο κουκκλες της άγαπημένες και φορτωμένες άναμνήσεις. Ένα μικρό κάδρο που τ'αβλεπε από μωρό μόλις έυπναγε—και βγήκε με τ'α μά-τια θολά και την καρδιά σφιγμένη.

Δε συνάντησε καθόλου την Κούλα.

Με δυο πηδήματα πετάχτηκε στο δρόμο.

Άσπ-ερε πάλι ένα ταξί και σε λίνα λεπτά βρισκόταν στο μικρό ζαχαρο-πλαστείο της όδου Φιλελλήνων.

Ήταν σχεδόν η ώρα του ραντε-βού.

Έκατσε σ' ένα τραπεζάκι, πα-ράγγειλ' ένα γλυκό που ούτε τ' άγ-γιζε και κάρφωσε τ'α ματάκια της στους δείχτες ενός ρολογιού του τοίχου που προχωρούσαν με κατα-πληκτική ναυέλεια.

Δυο νεαροί που καθόντουσαν στο διπλανό τραπέζι, την κυττάζανε πε-ρίεργα.

Η Βίλμα είχε κάπως συνέλθει απ' την ταραχή της. Μά τώρα τη βασά-νιζε η στενοχώρια της άναμονής. Και χωρίς λόγο, γιατί ήταν χωρίς άκόμα.

«Έτο' είναι, σκεπτόταν. Κάθε λε-πτό που θ'α περνάη θ'α μου φαίνετ' αιώνας!»

Πέρασαν ός τόσο άρκετά λεπτά.

Πέντε, δέκα, είκοσι, τριάντα, έ-ξηντα!

Μι'άμιση ώρα!

Οι δείχτες του ρολογιού προχω-ρούσαν μ' άπάθεια και με την ίδια πάντα τεμπελιά. Μόνο το ρυθμικό «τικ - τάκ» μεγάλωνε σ' αυτιά της τόν ήχο του, όσο περνούσ' η ώρα, και τάχυνε το ρυθμό του σ'α να συμ-βάδιζε με τους παλμούς της καρδιάς της.

Κι' αυτή της η παραίσθηση, η φρι-κτ'η υπόκρουση της άγωνίας, που ή-ταν άληθινά τυραννική, έφιαλτική, την έλυνε με παγωμένο ιδρώτα.

Τώρα στο διπλανό τραπέζι καθόν-τουσαν τρεις νεαροί. Κι' αυτοί την κύτταζαν άκόμα πιό περίεργα.

Ήταν πι'α δέκα η ώρα!... Δέκα!

Ψιθύριζε μόνη της, από μέσα της, άδιόκοπα:

«Δε θάρηθ' δε θάρηθ, δε θάρηθ, δε θάρηθ...»

Κι' όμως δεν το πίστευε.

Γιατί να είν' έρχόταν; Τι μπορεί να είν' άλλάξει μέσα σε τόση λίγη ώρα; Και πώς ήταν δυνατό να κάνει ένα τέτοιο πράμα; Πώς θα την ά-φην' έτσι, τόσο έκτεθει'έννη;

Μήπως τούδε συμβη τίποτα; Κα-νένα δυστύχημα;...

Χίλιες σκέψεις περνούσαν απ' το ταραγμένο μυαλό της...

Τώρα το «τικ - τάκ» του ρολογιού άντηγούσε στο κεφάλι της σ'α διπλό, δυνατό κρότος, βαθύ, υπόκωφο, φοβερό!

Δέκα και τέταρτο!

Άδύνατον ναγε μετανοιώσει! Ά-δύνατο να την είν' άφήσει έτσι εκεί, να περιμένη, άφοι ήξερε πώς θ' ά-φνηε το γράμμα και πώς δε θ'α υπο-ρούσε πι'α να ξαναγυρίση στο σπίτι. Τόσο άνανδρος, τόσο τιποτένιος, δε μπορούσε ναταν!

Τότε λοιπόν;

Τότε σίγουρα τούδε συμβη δυστύ-χημα! Κάποιο αυτοκίνητο άσφαλώς ή κάτι άλλο παρόμοιο...

Βγήκε σαν έξαλλη, σαν ύπνωτι-σμένη στο δρόμο. Έπρεπε να τρέξη, να μάθη... Άλλά πού;... Νά τηλε-φώνουσε καλλίτερα.

Το γκαρόνι την πήρε από πίσω.

—Δεσποινίς, ξεγάσαστε το γλυκό σας.

Τούδωσ' ένα νόμισμα κι' έτρεξε γρήγορα σ' αντικρουό πεζοδρόμιο.

Μπήκε σ' ένα μαγαζί και προχώ-ρησε στο τηλέφωνο.

Μά τη στιγμή που πήγε ν' άγγιξη ι' άκουστικό, σταμάτησε.

Νά τηλεφώνουσε σπίτι του; Ήταν ζορά να φρόνιμο;... Η λονική της δε λειτουργούσε.

Μά γρήγορα τ' άποφάσισε. Άς μάθαινε τι συνέβαινε ής μάθαινε έπι-τέλους αν ζούσε, κι' όσα τ' άλλα της

ήταν άδιάφορα μπρός σ' αυτό. Πήρε τόν αριθμό.

Μιά φωνή γυναικεία της άπάντη-σε:

—Όρίστε.

—Ποιός στο τηλέφωνο παρακαλώ;

—Η καμαριέρα.

—Ο κύριος Νίκος είν' εκεί;

—Όχι, δεσποινίς.

—Ξέρετε τι ώρα θ'α επιστρέψη;

—Πολύ άργά. Δεν τρώει εδω τ'ε βράδυ.

—Λείπει από τ' άπόγευμα;

—Απ' το μεσημέρι.

—Ευχαριστώ.

Έκλεισε το τηλέφωνο. Τώρα; Τι νακανε; Πώς να μάθαινε;

Μ' όλη της την άγωνία κατάφερε να σκεφθ'η ψύγραμα. Θ'α τηλεφω-νούσε με τη σειρά στην Άστυνομία, στον Σταθμό τών Πρώτων Βοηθει-ών, στα Νοσοκομεία, παντού όπου ήταν δυνατό ναξεραν κάτι. Γιατί δεν της έμενε πι'α καμιά άμφιβολία. Ήταν βέβαιη πώς τούδε συμβη δυ-στύχημα.

Βγήκε πάλι τρέχοντας στο δρόμο κι' έφτασε ός το Σύνταγμα ζητών-τας τηλεφωνικό θάλαμο. Δεν ήθελε να την άκούση κανείς.

Πήρε μάρκες και τόν Κατάλογο απ' το περίπτερο και τηλεφώνησε πρώτα στην Άσφάλεια. Δεν ήξεραν τίποτα. Πήρε με τη σειρά όσα τ' Ά-στυνομικά Τμήματα κι' έπειτα το Σταθμό, τόν Έρυθρό Σταυρό, τόν Εύαγγελισμό, δυο τρία άλλα νοσο-κομεία...

Τίποτα, τίποτα!... Πουθενά δεν ή-ξεραν.

Έπιασε το κεφάλι της άπελπισμέ-νη.

Μιά έλπίδα της έμενε άκόμα. Νά ξανατηλεφωνούσε στο σπίτι.

Και το ξαναπήρε.

—Μήπως επέστρεψε ό κύριος Νί-κος;

—Μάλιστα, δεσποινίς.

—Μπορώ να τόν δω στο τηλέφωνο;

—Έφυγε πάλι άμέσως. Σεις τηλε-φώνησατε και πριν;

—Έγώ, μάλιστα.

—Ερώτησε αν τόν ζήτησε κανείς, τού είπαμε πώς τηλεφώνησε μι'α δε-σποινίς.

—Μήπως είπε ν'α μου πητε τίποτε αν ξανατηλεφωνούσα;

—Όχι.

—Όστε λοιπόν; Ήταν καλά; Ή-ταν καλά και δεν είν' έρθει στο ραν-τεβού! Και την είνε άφήσει να περι-μένη εκεί δυόμιση ώρες κι' ύστερα να τηλεφωνή σαν τρελλή στα νοσο-κομεία και τ'α τμήματα!

Βγήκε απ' το θάλαμο τρικλίζον-τας σ'α μεθυσμένη.

Αισθάνθηκε την άνάγκη να πιαστή απ' το σίδερο της πόρτας για να μη πέση.

Μιά τελευταία έλπίδα της έμφανί-στηκε. Μήπως τούδε συμβη κάτι ά-πρόοπτο που να τόν εμπόδιζε κι' έ-φτασε πολύ άργά, όταν εκείνη πι'α είνε φύγει; Μά γρήγορα την έδιωξε αυτή τη σκέψη. Ήταν πολύ κουτή.

Προχώρησε άρνά με βαρεία βή-ματα, χωρίς να ξέρη πού πάει. Βά-διζε έτσι άσκοπα άρκετη ώρα, με το κεφάλι κάτω και τ'α νέρια κρεμα-σμένα κρατώντας απ' την άκρη το χαρτοφύλακα. Πήρε την όδον Έρ-μου που ήταν κείνη την ώρα παντέ-ρημη και χωρίς καθόλου να τ'α κα-τάλαβη έφτασε στο Μοναστηράκι.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

οί στάρ χαμογελούν

"Όταν

Τό όνομα ενός κινηματο-γραφικού «στάρ» πρέπει όχι μόνον να είναι γνωστό, πολύ γνωστό, αλλά και να υπεν-θυμίζεται διαρκώς και σε κάθε ευκαιρία στο κοινό. Διαφορετικά ό ή ή «στάρ» κινδυνεύει να ξεχα-στή.

Στό σημείο αυτό οι «στάρ» μοιάζουν φοβερά με ώρισμένα είδη έμπορευμά-των, που τίν στιγμή που θ'α πάψη ή διαφήμισή τους πέφτει και ή κατανά-λωσίς τους.

Τό κλασσικώτερο παράδειγμα του εί-δους αυτού είναι ένα φάρμακο για τούς κάλους, που έπί πέντε συνεχή χρό-νια είνε διώξει από την άμερικανική άγορά κάθε άλλο συναγωνιστή, χάρις σε μι'α συνεχή και πολύ έπιτυχημένη διαφήμιση. Έννοείται τί είν' ή κατα-σκευη τού φαρμάκου αυτού έστοιχίζε ένα δολλάριο, τ'α έξοδα της οεκλάμας

που αναλογούσαν στο δολλάριο, αυτό ήταν τουλάχιστον δεκαπλάσια.

Όταν μετά τ'α πέντε χρόνια τό φάρμακο είνε έπιβληθή από την Νέα Υόρκη ως τό Σάν Φραντσίσκο, ό κα-τασκευαστής του άπεφάσισε να ώφε-ληθ'η τ'α τεράστια έξοδα της ρεκλά-μας, βέβαιος πι'α ότι τού ήταν τελεί-ως περιττή. Μέσα σε διάστημα έξη μηνών τό περίφημο φάρμακό του είνε-χεν έξαφανισθ'η από την άγοράν, δίνον-τας την θέση του σε άλλα που έπερι-μεναν χρόνια τώρα την κατάλληλη στιγμή για να λανσαρισθ'ουν με μι'α τεράστια ρεκλάμα.

Άσφ' όμως οι «στάρ» και ώρι-σμένα έμπορεύματα χρειάζονται ρεκλάμα, γιατί να μην συνδέσουν την τύχη τους και να ρεκλαμαρισθ'ουν μα-ζί;

Τό πείραμα έγινε και έπέτυχε περίφη-μα.

Η Όλιβία ντέ Χάβιλαντ με τ'α...ωω τογενέστερο χαμόγελο τού κόσμου,

Η χαριτωμένη ήθοποιός Α. έβεβαίω-νε στις έφημερίδες, στα διαλείματα του κινηματογράφου, στο ραδιόφωνο, παντού τέλος όπου μπορούσε να πα-ρουσιασθ'η, να άκουσθ'η, να διαβασθ'η, ότι τ'α ώραία της λευκά δόντια τ'α ώ-φειλε στην μοναδική όδοντόπαστα «Όν-τοντύλ».

Άλλη διεκήρυσε ότι δεν ύπάρχει άνώτερο σαπούνι από την μάρκα «Όν-τύλ», τρίτη έβεβαίωσε ότι τ'α άνώτερα σιγαρέττα (μη φοβάσθε, δεν μιλάμε για την Έλλάδα που αν δεν ύπάρχουν κινηματογραφικοί «άστερες», ύπαρ-χουν όμως Άκαδημαϊκοί), τ'α άνώτε-ρα σιγαρέττα λοιπόν, είναν τ'α «Κί-Κάτ» και όττω καθ' έξη.

Τό πείραμα, καθώς είπαμε, είνε έ-πιτυχία άπόλυτη.

Ό κόσμος έσπευδε να προμηθευθ'η τ'α προϊόντα που τού συνιστούσαν οι άγαπημένοι του της όθόνης και που τις πιό πολλές φορές ήταν άμπαλλα-ρισμένα σε κουτιά και κουτάκια με τις εικόνες τών άστέρων.

Οι βιομήχανοι έτριβαν τ'α χέρια τους για την μεγάλη κατανάλωσι, οι άστερες έτριβαν τ'α χέρια τους για τ'α τεράστια ποσά που εισέπρατταν προ-σφέροντας τό όνομά τους για ρεκλά-μα, οι κινηματογραφικοί οικιοί έτρι-βαν τ'α χέρια τους για την άνέξοδη διαφήμιση που γινόταν στους «στάρ» τους, ό κόσμος έτριβε τ'α χέρια του... με τό σαπούνι που τού είνε έπιβάλλει ή Ντόροτυ Μπήλ και όλοι ήταν έυχα-ριστήμενοι, μέχρι τής ημέρας που οι «στάρ» άρχισαν να σκέπτονται κάπως πρακτικώτερα.

Γιατί να καρπούνται οι κ. κ. βιομή-χανοί τ'α μεγάλα κέρδη της έξαιρετι-κής καταναλώσεως που όφείλεται στην δική τους διαφήμιση και να μη τ'α καρπούνται οι ίδιοι οι διαφημιζόν-τες;

Με άλλους λόγους, οι «στάρ» τού Χόλλυγουντ άποφάσισαν να γίνουν βιομήχανοι και παραγωγοί δημοσυ-γούντες έτσι ένα δεύτερο, όχι εύκα-ταφρόνητο εισόδημα πλάι στα μεγάλα κέρδη που τούς άφίνει ή κινηματο-γραφική ή γενικώτερα ή καλλιτεχνι-κή τους καριέρα.

«Δε ντελίσ ντ' Όρέν» ώνομάσθηκε π. χ. ένα άρωμα που λανσαρίσθηκε από κάποιο μεγάλο άμερικανικό κατά- (Τό τέλος στη σελίδα 20)

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ Σοβαρές Κυβέντες

Κουβέντες του Βάδρακα

Ζέστη

Όφου, μωρ' αδερφέ μου, όφου. Δέν υποφέρεται πιά. Τί καμίνι είναι αυτό;

Βλέπω τὰ ἀνθρωπάκια στους δρόμους τῆς Ἀθήνας νὰ αἰρούνουν τὴ δεύτερη βράση στὸν ἴδρω τους καὶ μοῦ καίγεται ἡ ψυχὴ.

Δέν είναι ζέστη αὐτὴ, εἶναι κόλασις τοῦ Δαντὸν καὶ κάτι παραπάνω.

Στὴν Ἀθήνα εἶμαστε, μωρ' αδερφέ μου, ἢ στὴ λεγεῶνα τῶν ξένων;

Θὰ τὸ πιστέψης; Τέσσερις ὥρες τυραννίμαι καθ' ἐκάστη γιὰ νὰ τὸν πάρω μιά σταλά ἀλλὰ τὰ ρημάδια τὰ βλέφαρα δέν λένε νὰ κλείσουν ἀροστεγῶς. Καὶ πῶς νὰ κλείσουν; Οἱ κορηοὶ παρατεταγμένοι κατὰ τετραβάς κάνουν

δρεϊθασίες στὸ σῶμα σου. Πῶς νὰ πιάσης τὸν ἕναν ποὺ θγαίνουν τέσσερις.

Προχτὲς τὸ βράδυ, εἶδα κι' ἀπόειδα καὶ πῆγα σ' ἕνα φίλο μου γιαιτρό.

— Κωστάκη, τοῦ λέω, ξηγήσου μου μιὰ τρικὴ ἀναισθησία.

— Τί τοπικὴ ἀναισθησία; μοῦ λέει.

— Τοπικὴ ἀναισθησία, μωρ' αδερφέ μου, ἀπ' αὐτὴ ποὺ κάνειε στους ἀσθενούντας γιὰ νὰ μὴ νοιώθουν τὸ νυστέρι σου.

— Καὶ ποὺ θέλεις νὰ στὴ κάνουν;

— Σ' ὄλο μου τὸ κορμί. Μέχρι μύτη.

— Καὶ γιαιτί;

— Γιὰ νὰ μὴ νοιώθω τοὺς κορηούς. Μὲ φάγανε. Μοῦ ἤπιανε τὸ αἷμα. Μὲ ξευτελίσανε. Ἀμὰν κάνω γιὰ λίγα δράμα ὑπνο, Σῶσε με.

Ἀλλὰ δὲ θαρρέσαι. Σάμπως εἶναι μόνάχα οἱ κορηοὶ;

Αὐτὴ ποὺ δέν σ' ἀφήνει νὰ κλείσης μάτι εἶναι ἡ ζέστη.

Ἔτσι νὰ κάνω πῶς με παίρνει ὁ ὕπνος με ταράζουν οἱ ἐφιάλτες.

Προχτὲς ἐβλεπα στ' ὄνειρό μου πῶς ἤμουνα, λέει, γαροδύμπα καὶ με ψήνανε περιστροφικῶς. Ἀντίπροχτὲς ἐβλεπα πῶς ἤμουνα κοκορέτσι. Καὶ πρὸ ἡμερῶν ἐβλεπα πῶς ἤμουνα ὁ Ἀθανάσιος Διάκος.

Όφου, μωρ' αδερφέ μου όφου.

Δέν ξέρω γιαιτὶ θαυμάζω τοὺς ἐξεργηνητὰς ποὺ πάνε στὸ Βόρειο Πόλο.

Μακάρι νὰ μπορούσα νὰ ἐγκατασταθῶ ἐκεῖ μονίμως.

Ἄν εἶσαι ἄντρας ρε κύριε Παπάνιν, ἔλα δῶ νὰ κάτσης κἀνα-δύο μέρες καὶ τὰ λέμε. Πῶς;

Γιαιτὶ χαρὰ
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

ῥουορεαλιστικὴ ποίησις

Το τηγάνισμα τοῦ παρελθόντος

Τὰ μούσμουλα κρυφοβηγούν καὶ τὸ δάκρυ τους τρέχει κορόμηλο.

Ἦθελα νᾶμουν μία μελιτζάνα γιὰ νὰ σοῦ τραγουδῶ κάθε πρωί.

Ἡ ζωὴ ὅμως δέν ξέρεῖ ἀπὸ ὑφάσματα. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ παίζω μπάλλα.

Ἄς ἦτανε νᾶμοιαζε ἡ νύχτα με τὸ γιαι- (οὔρι)

καὶ τὸ γιαιούρι με τοὺς σταριδοπαρω- (γούς)

Ἄς μὴ τὰ ζητᾶμε ὅμως ὄλα δικὰ μας.

Ἡ κάθε μέρα ποὺ περνᾶει μοιᾶζει με κυρία ποὺ ἔχασε τὸν κορηό (της)

Ἄς ἀρκεστοῦμε σ' αὐτὸ.

Μερσί.

ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

Ἀνέκδοτα συγγραφέων

Κάποτε ρωτήσανε τὸν γνωστὸν συγγραφέα κ. Σὺλβιο, ἴ ὥρα εἶναι.

Ὁ κ. Σὺλβιος ἐβγαλε τὸ ρολόι του, τὸ ἐκύτταξε καὶ ὕστερα εἶπε: «Ὅχιτῶ παρὰ ἑικοσι», με τὴν γνωστὴν ἐτοιμότητα ποὺ τὸν χαρακτηρίζει...

Ὁ ἐπίσης γνωστὸς καὶ ἰσάξιος τοῦ κ. Σουλβίου συγγραφεὺς κ. Β. Σπυρόπουλος, ἐσυνήθιζε νὰ τρώη κάθε μεσημέρι.

Μίαν ἡμέρα ἐπῆγε σ' ἕνα ρεστωρὰν καὶ παρήγγειλε ἕνα σκέτο ἀπὸ γιαιουβέτσι.

— Δυστυχῶς ἐσώθηκε, τοῦ εἶπε τὸ γκαρσόνι.

Τότε ὁ κ. Σπυρόπουλος ἐχαμογέλασε πονηρῶς καὶ εἶπε:

— Ἐ, τότε φέρε μου μελιτζάνες ἰμάμ μπαϊλντί.

Τὸ χαριτωμένο αὐτὸ ἐπεισόδιο τὸ διηγείτα ὁπότε τοῦ δοθῆ εὐκαιρία, ὁ ἐξυπνότατος συνεργάτης τοῦ ἐν λόγω συγγραφέως κ. Π. Παπαδοῦκας.

Γνώμαι Μεγάλων Ἀνδρῶν

(ΑΠΟ 60 ΧΡΟΝΩΝ ΚΑΙ ΑΝΩ)

Τί μυστήρια! Ὅταν, κλείνω ἔργα, κλείνω καὶ τὸ θέατρο.

ΝΤ' ΑΝΤΖΕΛΙΣ

(Τέως Ἀγγελῆς)

Ἄπὸ τὴν Πόλι ἐρχομαι καὶ στὴ κορφή κανέλλα.

ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

(Γόης)

Δυὸ πράγματα μ' ἀρέσουνε στὸν κό-

Γράμματα τοῦ Τζανέττου

Ξετσιπωσιές

Σιὸρ Ντιρετόρο μου τσῆ «Ἐβδομάς» Ἐφτοῦνα μωρὲ τζόγια μου τὰ πράματα ποὺ βλέπει κανένας στὴν πρωτεύουσα, με τὸν Ἅγιο, δέν μπορεῖ νὰ τὰ γδῆ στὸ Τσαντέ! Σᾶς δέρονε μάτια μου μία ξετσιπωσία καὶ μία ἀπολιτισία ποὺ εἶναι νὰ ρίχνης ὀπίσω σου μαύρη πέτρα καὶ νὰ μὴ ματαπατάς!

Κατῶνησα παναπεῖ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ποπολάρε, ἐκεῖ κατὰ τὴ Βάθη, λόγφ τσῆς μεγάλης ντεκατέ-τση ἀποῦχουνε τὰ ἐκονομικά μου, καὶ ἔνεκα ποὺ δέν μπορῶ νὰ ἐξοργυρώσω με τίποτσι, τὰ τίτολα τοῦ μακαρίτη τοῦ σιὸρ λατέρα μου ἀποῦ μᾶς ἄφησε μόνάχα τὸ κοντιλίκι του καὶ ὄλο χρῆ καὶ λίμπρα.

Τὸ λοιπὸν τὴ νύχτα τί βλέπω νομιζεις ἀπὸ τὸ παραθύρι μου; Καμμία μπουγαρινία στ' ἀντικρινὰ παρεθύρα;

Ὅσκι τζόγια μου! Ὅσκι! Ἐξέρεις τί βλέπω; Ἐνα χοντρὸ σὰν τόφαλο, με τὰ ἐσώβρικὰ του, —καὶ σκουζᾶτε με κι' ὄλας γιὰ τὴν παρῶλα— νὰ περιφέρεται σ' αὐτὸ ὃ γάλι στὸ μπαλκόνι του καὶ νὰ τὸν κυττᾶνε κι' οἱ γυναῖκες ἀπὸ τὰ γύρω! Παρακάτω μιὰ θεόγυμνη φάλαινα—τσιτσιδι ἢ ἀφίλοτινη ὅπως τὴν ἔκαμε ἡ μαμά τση ξαπλαρόνεται σὲ μιὰ πολτρώνα μ' ἀναμμένα τὰ φῶτα τσῆς κάμερας!

Παρὰ δίπλα ἄλλη! Κι' ὄλλο αὐτὸ γίνεται ὅπου καὶ νὰ ρίξεις τὸν ὀφταλμό σου!

Κι' ἀρωτιέμαι τζόγια μου, χωρὶς μπῶτσιζολες:

Γιὰ δέν τσοῦν περιβουτάει ἡ «Πολίς» νὰ τσοῦν προστιμᾶση ἐπὶ προσβολῆ τσῆ δημοσίους αἰσθητικῆς;

Γιαιτὶ μὰ τὸ Θεὸ δέν εἶναι ξετσιπωσία νὰ γδύνεται μιὰ ὄμορφη σινιορίνα, κι' ἄς τὴ βλέπει ὄλλος ὁ κόσμος!

Ξετσιπωσία εἶναι νὰ γδύνεται ὁ Τόφαλος καὶ ἡ Φάλαινα!

Λέω ἄσκημα;

Με τιμὴ καὶ ὑπόληψη
ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

μο: Ἡ μουσικὴ καὶ ὁ παστουριζ.

Θ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

(Μπάραμ—μουσικοσυμβέτης)

Ἄδικα πῆγαν τὰ νεῖατα μου.

ΛΤΤΙΚ

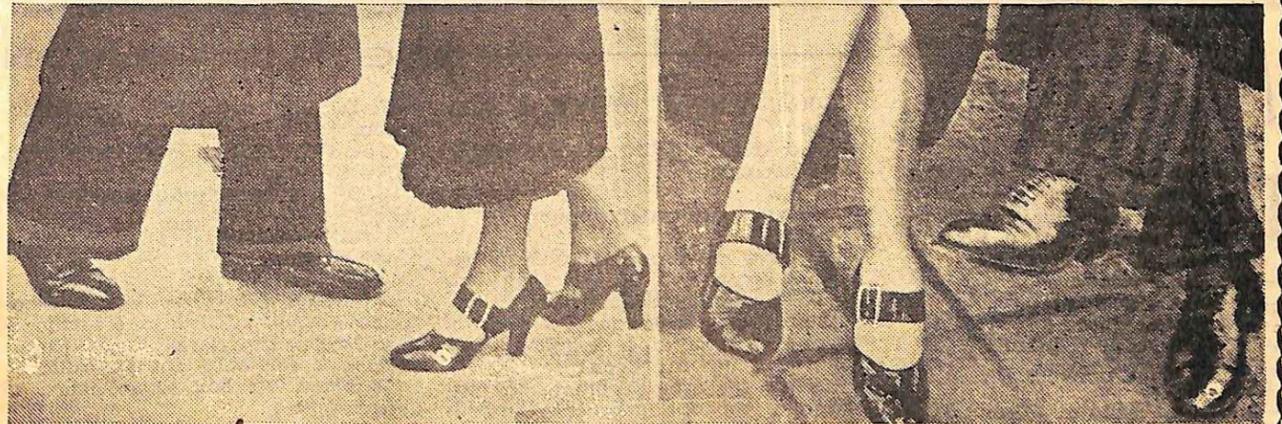
Ἄδικα πῆγαν τὰ σκηνηκά μου.

Α. ΜΑΚΕΔΟΣ

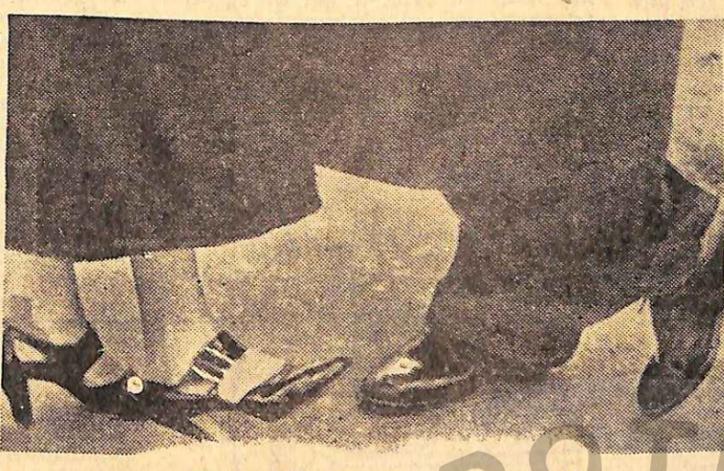
Κύτταξε, φίλε μου, ἀτυχία. Δέν παντρεύότανε τὸ ντ' Ἀντζελίς ἢ Περδικάρης;

ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ

Μιὰ κοινὴ ἱστορία με λίγα λόγια καὶ λίγες εἰκόνες...

1 Εἶναι ἕνα φθινοπορινὸ ἀπόγευμα, λίγο ψυχρὸ, «Ἐκεῖνος» περπατᾶ βιαστικᾶ, ἀφηρημένα, ὅταν, ὀλως διόλου ξαφνικά, συνατὰ ἐκείνην». Γιὰ μιὰ στιγμή μένει διστακτικὸς: πέρασαν τόσα χρόνια ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἶδε! Ἄλλεξε βέβαια, μὰ εἶναι πάντα ἡ ἴδια... Ἦν πλησιάζει: —Κυρία! λέγει. Ἐκείνη κυττάζει με ἀπορία τὸν ἄγνωστο αὐτὸ ἄνδρα ποὺ τῆς μιλά, μὰ ἔξαφνα τὸ πρόσωπό τση φωτίζεται: —Ἐσεῖς! ψιθυρίζει ἐπιληπτικῆ. Ποτέ τση δέν φανταζόταν ὅτι θὰ τὸν συναντοῦσε καὶ δέν θὰ τὸν ννῶριζε.

4 Εἶναι ἕνα παγκάκι ἐκεῖ. Τὸ πάγκο εἶναι σχεδὸν ἔρημο, μελαγχολικὸ. Κάθονται σὲ τὸ παγκάκι, κοντὰ-κοντὰ. Ἡ νοσταλγία πλημμυρίζει τὰ λόγια των, μὰ ἀκαθόριστη νοσταλγία γι' αὐτὸ ποὺ θὰ μ πο ο ὦ σ ε νὰ εἶχε γίνει...Κι' ἐκείνη σκέπτεται ἄς νὰ τὸ θέλη: ὅτι καὶ τώρα ἀκόμη θὰ ἦταν ἀρκετὸ ἕνα τίποτα, μιὰ λέξη μόνάχα γιὰ νὰ ἀποκατασταθῆ ἀνάμεσα τους ὁ θεσμός ποὺ εἶχαν ἕναν καιρό. Μὰ ἡ λέξη αὐτὴ δέν προφέρεται. Ἐκείνη μιλά γιὰ τὸ σπύτι τση, γιὰ τὰ παιδιά τση. Ἐκείνη γιὰ τὴς δουλειές του...

2 Ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ παρελθόντος, ἀναβλύζει τώρα τὸ κῆμα τῶν ἀναμνήσεων σὰν ὀρητικὴ πλημμύρα. Κυττάζονται καὶ χαμογελοῦν με κάποια στενοχώρια. Εἶναι ἀλήθεια ἐκείνοι, ἐκεῖνοι ποὺ κάποτε ἦσαν τόσο ἐρωτευμένοι!... Ὅθ ἤθελαν νὰ ποῦν κάτι ποὺ νὰ ἐκφράση τὴν χαρὰ τους, τὴν μελαγχολικὴ τους χαρὰ... Καὶ ὅμως, μιλῶν γιὰ πράγματα ἀδιάφορα, κοινὰ, ἀσήμαντα... Ἡ ζωὴ τοῦς χώρισε, ἐκείνη παντρεύτηκε, ἐκεῖνος ταξίδεψε, κι' οἱ δυὸ τράβηξαν τὸν δρόμο τους, ἕναν δρόμο τόσο διαφορετικὸ ἀπὸ κείνον ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσαν ἴν...

5 Κι' ἐπειτα ἐρχεται ἡ στιγμή τοῦ χωρισμοῦ:—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδεύσω; ρωτᾶ ἐκεῖνος. Ἐκείνη σιγίζετοι σὲ τὸ μαρτάσο του, ἀνάκτηρη καὶ γεμάτη ἐμπιστοσύνη, ὅπως τὸ τ ε...—Ὅθ ἔλθετε νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε; τὸν ρωτᾶ ἄξαφνα. Ὅθ δῆτε τὰ παιδιά μου... Ἐκεῖνος ὑπόσχεται ὅτι θὰ πᾶ. Σκέπτεται ὅτι θὰ μπορέση νὰ τὴν ξαναῖη καὶ εἶναι εὐτυχισμένος. Ἀμέσως ὅμως μετανοεῖ: Τί νὰ πᾶ νὰ κάμῃ; Τώρα εἶναι πολὺ ἀργά... —Ἀντίο, τῆς λέγει. Τὴν κυττάζει λίγα λεπτὰ ν' ἀπομακρύνεται... Καὶ νοιώθει πάλι τὸν ἑαυτὸ του μόνο, τόσο μόνο...

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Τού τώλεγαν, απέξω - απέξω, οι συγγενείς, του τώλεγαν κι' οι φίλοι. Του τώπε, έπί τέλους, κι' ο πεθερός του, ο Καραμεζάρης, καθαρά και έαστερα.

- Βρέ Παρασκευά...
- Τί τρέχει πατέρα;
- Σκέφτηκες τίποτα;
- Για ποιά πράμα δηλαδή;
- Για καμμιά δουλειά.
- Δουλειά;
- Δουλειά, βέβαια. Είσαι κοτζάμ άντρας πιά. Ντροπής είναι να μην έχης κι' εσύ μια εργασία όπως όλος ο κόσμος.

Ο Παρασκευάς δεν άπάντησε. Η σιωπή του έδωσε θάρρος στον Καραμεζάρη που έξακολούθησε τη κουβέντα του σε έντονο ύφος.

-Τί διάολο, βρέ Παρασκευά, δέν έχεις ντίπ φιλότιμο; Όλα από τη προίκα τά περιμένεις;

-Τί θές να κάνω;

-Νά πās, βρέ, να δουλέψης κι' εσύ. Νά θγαλῆς, που λέει ο λόγος, τὰ τσιγάρα σου τουλάχιστον.

Ξεροκατάπιε ο φίλος μας και είπε ήλιθίως.

-Μά εγώ δέν.. καπνίζω!

-Τί έχει να κάνῃ αυτό βρέ κουτεντέ; Όταν λέω «τὰ τσιγάρα σου» έννοώ τὰ στραβά σου έξοδα.

-Τά στραβά μου έξοδα μου τά δίνει η γυναικα μου...

-Αυτό λέω κι' εγώ. Δεν ντρέπεσαι να ζητάς από τη γυναίκα σου χαρτζιλίκι; Άλλοι στην ήλικία σου διευθύνουν έπιχειρήσεις και θγαζούν του κόσμου το χρήμα.

Είπε ο Καραμεζάρης, και στο τέλος κατέληξε:

-Πρέπει να πιάσης μια δουλειά. Υπάρχει μια σπουδαία ευκαιρία που δεν πρέπει να την αφήσουμε να φύγῃ.

-Τί ευκαιρία είναι αυτή;

-Ένας φίλος μου ξέρει κάποιον που έχει πρατήριο «Εβγά».

-«Εβγά»; Παγωτά;

-Ναί. Παγωτά, γάλατα, γιαούρτια...

-Λοιπόν;

-Λοιπόν αυτός που έχει το πρατήριο, δέν ξέρω για ποιά λόγο, το πουλάει.

-Μαζί με τὰ παγωτά;

-Μ' ό,τι έχει μέσα το κατάστημα.

Σκέφθηκε, λοιπόν, να του δώσουμε άέρα και να το πάρουμε.

Τάχασε ο Παρασκευάς.

-Τί να του δώσουμε λέει;

-Άέρα...

-Και πώς θα του τόν δώσουμε τόν άέρα, δηλαδή; Μέσα σε φούσκες θα του τόν δάλοουμε;

-Τί φούσκες, βρέ κακο-χρόνο νάχης! Θα του δώσουμε λεφτά. Θα του δώσουμε τριάντα χιλιάδες και θα μάς δώση το πρατήριο.

-Και τί θα το κάνουμε το πρατήριο;

-Θά το πάρῃς εσύ και θ' άρχίσης να δουλεύῃς.

-Ά...

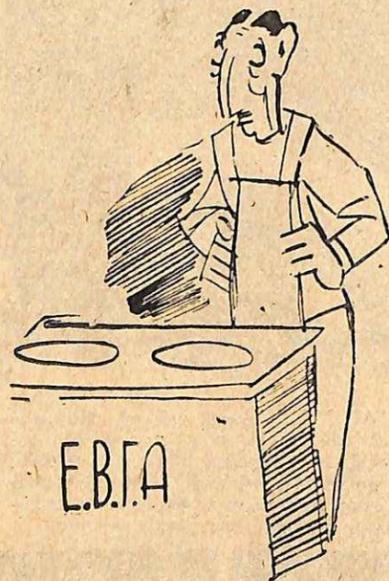
-Έχεις καμμιά αντίρρηση;

-Όχι.

Δώσανε τὰ χέρια κι' ο Καραμεζάρης έφυγε για να τελειώση τη δουλειά μια ώρα άρχήτερα.

Δραστήριος άνθρωπος όπως ήταν δεν χρειάστηκε παρά λίγες ώρες για να την φέρῃ «εις πέρας».

Βρήκε τόν ένδιαφερόμενο, τόν παζάρεψῃ, τούκομε μερικές χιλιαδοῦλες και, έτσι στο πῖ και φι δώσανε τὰ χέρια και κλείσανε τη συμφωνία.

Ο ήλεκτρισμός δεν κρυώνει, ζεσταίνει!

Δέν έμμενε παρά να πάῃ ο Παρασκευάς να παραλάβῃ.

Πρωί-πρωί, έξη και τέταρτο, το ξυπνητήρι που ήταν δίπλα στο διπλό κρεβάτι του ζεύγους Κουτρομούτη, χτύπησε δαιμονιαδώς.

Ο Παρασκευάς έύπνησε.

Σηκώθηκε, πλύθηκε, ξυρίστηκε, ντύθηκε, έκανε το σταυρό του και βγήκε φρέσκος-φρέσκος και δροσερός στο δρόμο.

Σε ένα τέταρτο θρισκόταν στο πρατήριο αυτό της «Εβγάς» που ήταν πιά δική του έπιχειρήσις.

Ήταν ένα πεντακάθαρο μαγαζάκι σε μια άριστοκρατική συνοικία της Αθήνας. Οι δουλειές του πήγαιναν πράγματι πολύ καλά και αυτός που τώχε δέν θα τ' άφηνε ποτέ αν μια οικογενειακή υπόθεσις, σπουδαιότατη, δέν τόν άνάγκαζε να λείψῃ

για ένα διάστημα από την πρωτεύουσα.

Τόν Παρασκευά τόν ύποδέχτηκε ευγενέστατα.

-Ο κ. Παρασκευάς Κουτρομούτης;

-Μάλιστα, εγώ.

-Καθίστε...

-Μερσί...

-Ήπιανε ένα καφεδάκι, φλυαρήσανε λίγο, κι' ύστερα ο καταστηματάρχης έπρότεινε στον Παρασκευά να άρχίσουν την εργασία.

-Λοιπόν, να σάς παραδώσω το κατάστημα;

-Μάλιστα.

-Θέλετε να δῆτε τὰ θιθλία μου;

-Τί να σάς πώ. Έμένα τὰ θιθλία δέν μου γουστάρουν και πολύ, αν έχετε τίποτα περιοδικά να μου δείξετε, με πολλές φωτογραφίες, θα το προτιμούσα.

Άστειό το πέρασε αυτό ο καταστηματάρχης και έθεώρησε καθήκον του να γελάση.

-Χά... Χά... πολύ ώραίο αυτό που είπατε. Είσατε έξυπνότερος.

-Πράγματι, συμφώνησε μετριοφρονέστατα ο Παρασκευάς.

Η παράδοσις γίνηκε κανονικώς. Καταμετρήθησαν τὰ πάντα.

Ο Παρασκευάς δεν κατάλαβε, φυσικά, ώρισμένα πράματα κι' ο πρώην αντιπρόσωπος της «Εβγάς» άνέλαβε να τόν κατατοπίση.

-Αυτό είναι το ψυγείο.

-Μάλιστα.

-Δουλεύει με ήλεκτρισμό. Βάζετε την πρίζα αυτή και εργάζεται. Καταλάθετε;

-Όλα τὰ καταλάβα ένα πράμα μόνο δέν έχω καταλάβῃ ακόμα.

-Τί;

-Που μπαίνει ο πάγος!

-Μά δέν χρειάζεται πάγος.

-Έλα Χριστός και Παναγία. Τι σοί ψυγείο είν' αυτό που δέν τυδ χρειάζεται ο πάγος.

-Μά, σάς είπα, δουλεύει με ήλεκτρισμό.

-Καλά βρέ άδερφέ, κατάλαβα. Πώς κρυώνουν όμως τὰ πράματα.

-Με τόν ήλεκτρισμό.

-Ο ήλεκτρισμός δέν κρυώνει ζεσταίνει.

-Αναλόγως... Έδω κρυώνει.

-Περίεργο Στο σπίτι μας, που έχουμε ήλεκτρική σόμπα, ζεσταίνει!

Προχώρησαν παρακάτω και σταμάτησαν μπροστά σ' ένα άλλο μηχανήμα.

-Αυτό έδω τί είναι;

-Αυτό είναι για τις τυρόπιττες

-Τί κάνει δηλαδή;

-Τις διατηρεί ζεστές...

-Πώς;

-Με ήλεκτρισμό.

-Μά κοροϊδεύμαστε τώρα;

-Γιατί τὸ λέτε αυτό κ. Κουτρομούτη;

-Τῃ μιὰ φορά μου λές πώς ο ήλεκτρισμός κρυώνει. την άλλη πώς ζε-

Νέος με πολλά προνόμια

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΟΥ Κ. ΑΛ. ΣΑΚ.

σταίνει. Γιατί με πέρασες, σε παρακαλώ, για κένα κορόιδο που ό,τι του λένε το πιστεύει;

Ο καταστηματάρχης που κατάλαβε ποιά με τί... έξυπνό άνθρωπο είχε να κάνῃ τοῦτε δυό λόγια κολακευτικά και προχώρησε στη δουλειά.

Ίδεν όλα ένα-ένα κι' ύστερα, αφού ευχήθηκε στον Παρασκευά «καλές δουλειές» φόρεσε το καπελλάκι του και έφυγε.

Έμεινε μόνος ο φίλος μας στο πρατήριο και έτοιμάστηκε να περιπολή τούς πελάτας που θαρχόντουσαν.

Ο ποιώτος, που τούκανε σεφτέ, ήταν ένα μπακαλόπαιδο που άφησε χάμω το ζεμπίλι με τὰ ψώνια που κρατούσε και παρήγγειλε μεγαλοπρεπώς το παγωτό του.

-Ένα «Εβγά» σε παρακαλώ.

-Μάλιστα. Άμέσως.

-Φυσίκι θέλω.

-Όριστε;

-Φυσίκι είπα.

-Παρντόν, δέν κατάλαβα. Έβγα θέλετε η φυσίκι;

-Μιά «Εβγά» φυσίκι.

-Δηλαδή και Έβγα και φυσίκι;

-Ρε χριστιανέ μου δέν καταλαβαίνεις τι σου λέω; Μιά Έβγα φυσίκι θέλω.

-«Εβγά» έχουμε, φυσίκι, όμως δυστυχώς δέν έχουμε.

-Δώσε μου τότε τσικολάτα...

-Ούτε σοκολάτες έχουμε... Μόνον «Εβγά».

-Έ, δώσε μου κρέμα τότε...

-Και κρέμες, δυστυχώς, δέν έχουμε... Θέλετε ένα γιαούρτι; Είναι πάρα πολύ φρέσκα.

-Ρε τί γιαούρτι μου κοπανίς πρῶτῳ, παγωτό θέλω. Φυσίκι, κρέμα, ό,τι νάναι...

-Παγωτό; Μάλιστα, σιέσως...

-Αντε ντέ... Με τις δεκατρείς πένησις;

Πλησίασε ο Παρασκευάς το ψυγείο και προσπάθησε να τὸ άνοίξῃ. Άδύνατον. Ίδρωσε ξείδρωσε αλλά το ψυγείο δέν άνοιγε με κανένα τρόπο.

Τὸ μπακαλόπαιδο άρχισε να άδημονή:

-Τί θα γίνῃ μπάρμπα. Θα περιμένω πολύ ώρα;

-Μιά στιγμούλα σάς παρακαλώ...

Νέες προσπάθειες, νέοι ιδρώτες, αλλά τὸ ψυγείο δέν έννοοσε να ύποχωρήση. Είδε κι' άπόειδε ο Παρασκευάς, και, για να μη χάση τὸν πελάτη, πλησίασε τὸν φούρνο που διατηρούσε τις τυρόπιττες:

-Ξέρετε, τὸ ψυγείο είναι λίγο δύσκολο να άνοίξῃ. Μπορώ όμως να σάς δώσω μια τυρόπιττα...

-Γιατί;

-Γιατί άνοίγει εὐκολώτερα αυτό που έχει τις τυρόπιττες. Θέλετε;

-Τυρόπιττα;

-Ναί, είναι πολύ ζεστές.

Σήκωσε ο μικρός το ζεμπίλι του από χάμω, τώθαλε στὸν άμο και κύτταξε τὸν Παρασκευά από κορυφῆς μέχρις ονύχων.

-Μπάρμπα...

-Έ;

-Ξέρεις κάτι;

-Τί;

-Έχει ο κόσμος κορόιδα λογίων λογίων, σαν και σένα όμως δέν είναι κανένα.

-Δέν κατάλαβα. Τί είπες;

-Τίποτις. Έχει άλλον η μάννα σου σαν κι' εμένα;

-Όχι. Μονοχογιός είμαι...

-Νά τῆς ζήσης!

Κι' ο πιτσιρίκος έφυγε μεγαλοπρε-

Έτοιμάστηκε να περιπολή τούς πελάτες.

πώς άφου πρώτα έπριξε ένα τελευταίο ερωτικώτατον βλέμμα στον Παρασκευά.

Ο δεύτερος πελάτης δέν άργησε να έμφανισθῃ.

Αυτή την φορά ήταν γυναίκα. Μιά χαριτωμένη δεσποινίς.

Ο Παρασκευάς κατασκοτώθηκε να την περιπολήθῃ.

-Όριστε... Πέραστε... Τί θέλετε;

-Αυγά...

-Μάλιστα. Πόσα;

-Τέσσερα. Άλλά σάς παρακαλώ φρέσκα.

-Μάλιστα.

-Θά έχετε φυσικά αυγά της ημερας...

-Αυγά της κόττας έχουμε...

Η δεσποινίς έχαμογέλασε.

-Δώστε μου τέσσερα σάς παρακαλώ.

Πῆγε ο Παρασκευάς, πήρε τὰ αυγά, τὰ τούλιξε προσεκτικά και τὰ έδωσε.

-Όριστε.

-Ποσο κάνουν;

-Παρντόν μιὰ στιγμούλα να κανω την πρόσθεσις.

-Καλέ, τί πρόσθεσις; Τρεις-τέσσερες δώδεκα!

-Μάλιστα.

-Τί μάλιστα;

-Δώδεκα κάνουνε.

-Ναί άλλ' είναι πολύ ακριβά. Έγώ τὰ παίρνω δυό και είκοσι από τὸ μπακάλη μου...

-Που είναι ο μπακάλης σας;

-Στὰ Χαυτεία. Ο «Κίσασθος».

-Ξέχασε ο Παρασκευάς πώς ήταν καταστηματάρχης.

-Ακριβά σάς τὰ δίνει. Έγώ ξέρω ένα μπακάλη στὰ Χαυτεία, άπέναντι από τὸν «Κίσασθος» που τὰ πουλάει δυό και δέκα.

-Και είναι φρέσκα;

-Φρεσκοτάτα... Χίλιες φορές πιθ φρέσκα άπ' αυτά έδω...

Κι' έδειξε περιφρονητικώς τὰ αυγά που κρατούσε στο χέρι του.

Η δεσποινίς τὸν κύτταξε παραξενεμένη και ύστερα τὸν χαίρησε.

-Χαίρετε κύριε...

-Δέν θα τὰ πάρετε τ' αυγά...

-Όχι.

Ο ήρωας μας έσπαγε ώρες το κεφάλι του για να καταλάβῃ γιατί δέν ψώνισε από τὸ μαγαζί του αυτή η δεσποινίς.

-Μυστήρια πράματα.

Από την πρώτη εβδομάδα ο Παρασκευάς κι' όλος έβγαλε τὸν λογιισμό του. Είχε εισπράξει δραχ. 43 και είχε πληρώσει για έμπόρευμα δραχ. 1820.

-Έ, πώς πάει η δουλειά, τὸν ρωτούσαν οι γνωστοί του.

Κι' ο Παρασκευάς άπαντούσε υπερηφάνως.

-Καλά. Δόξα τῷ Θεῷ, καλά.

Ο πεθερός του όμως δέν είχε την ίδια γνώμη μ' αυτόν.

-Αν πās έτσι και την άλλη εβδομάδα, τοῦτε φασκελοκουκούλωστα. Θα τὸ κλείσουμε τὸ μαγαζί.

Όταν όμως έφθασε τὸ Σάββατο βραδο της δεύτερης εβδομάδας, ο Παρασκευάς πήγε στο σπίτι του πεθερού του καταχαρούμενος.

-Έ πώς τὰ πήγες αυτή τη φορά; τὸν ρώτησε ο Καραμεζάρης.

-Θαύμα...

-Θαύμα ε;

-Βέβαια. Είχα 177 δραχ. καθαρό κέρδος!

-Μπράβο. Κι' από που;

-Από τη ζημιά.

Από τη ζημιά;

-Μάλιστα. Την άλλη φορά είχα 1.777 δραχ. ζημιά. Τώρα είχα μόνον 1.600. Με άλλα λόγια έθλασθῃ κέρδισα καθαρά 177 δραχμές!

ΑΛ. ΣΑΚ.

Τή θυμάσαι τη λεύκα μας; —Παιγνιδιάρια στην αυρα φιλικά μας προστάτευεν απ' του ήλιου τη λαύρα, και με χάρη σαλεύοντας την ψηλή κορυφή της έψιθύριζε πρόσχαρη τη χαρά την κρυφή της και σκορπούσε το γέλιο της στους φραγμούς και στ' άμπέλια.

Γιατί τότε αποκρίνονταν στα δικά σου τὰ γέλια,

Χθές ξέπερασα μόνος μου — τί δέν κάνουν τὰ χρόνια! — βασιλεύει τριγύρω της έρημιά καταφρόνια! Κι' ή θεώρατη λεύκα μας, που τον πόνο μου ξέρει, με μιὰ θλίψη παράξενη ψιθυρίζει στ' άγέρι και σκορπά το παράπονο μέσ' στού ήλιου τὸ κάμα...

Γιατί τὼρ' αποκρίνεται στο δικό μου τὸ κλάμα.

‘Η λεύκα

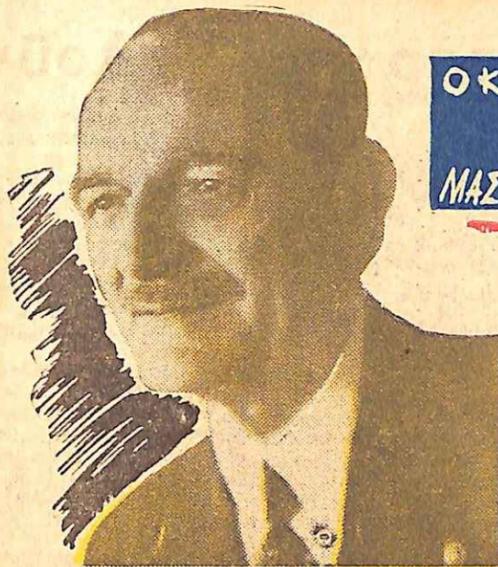
I. Πολέμη

Η σεξουαλική ζωή του ανθρώπου είναι ολάκερος σχεδόν ο άνθρωπος. 'Απ' αυτήν πηγάζει κι' αυτή ρυθμίζει ό,τι άλλο κάνει στη ζωή του. 'Αδύνατον να τον γνωρίσης θαθεία, αν δεν μάθης τους έρωτές του. Δυστυχώς, ή σεμνοτυφία της κοινωνίας απαγορεύει πολλές αποκαλύψεις σ' αυτό τὸ σπουδαίο κεφάλαιο. Λίγοι αυτοβιογραφούμενοι έχουν τὸ θάρρος πὸν έδειξε ὁ Ζάν-Ζάκ Ρουσσώ στις «'Εξομολογήσεις» του. Ούτε κι' εγὼ τὸ έχω. Καί προκειμένου να διηγηθῶ τους πρώτους έρωτες—πὸν γιὰ τὴ γνωριμία τοῦ ανθρώπου είναι πολύ σπουδαιότεροι ἀπὸ τους κατοπινοῦς—θα περιορισθῶ σ' κείνα μόνο πὸν ἐπιτρέπει ή σεμνοτυφία.

Δέν ξέρω αν ήταν έρωτας ἐκείνο πὸν αίσθανθηκα γιὰ τὴν 'Αθανασία, τὴν 'Αγγελικὴς ὁμορφιάς κοπέλλα, πὸν εἶδα μόνο μιὰ φορά, σάν ὄραμα, στο σπίτι της θείας μου. 'Αλλά θεθαίοντα δέν ήταν ἐκείνο πὸν αίσθανόμουν γιὰ τὴν ξανθή μας γειτόνισσα, τὴ Μανταλένα, τὴ βαφτιστικιά κι' ἀναθρεφτὴ τοῦ Μαρσέλου. Κινούσε τὴν περιέργειά μου, τὸ ἐνδιαφέρον μου, ήθελα να τὴ βλέπω, να της μιλῶ, ἀλλά δέν μου ἄρεσε και σὰ γυναίκα ή μεγαλοκοπέλλα αὐτή, δέν θὰ ἐπιθυμούσα να τὴ φιλήσω π. χ. ή να τὴν ἀγκαλιάσω, ὅπως τὴν 'Αθανασία.

'Αλλωστε τότε ήμουν πολύ μικρός, σχεδόν νήπιος, κι' ἐκείνες γυναίκες, ή πρώτη πὸν ἔκανε τὴν καρδιά μου να χτυπήσει δυνατά, ἀληθινά, ὅταν μεγάλωσα λίγο κι' ἀρχισα να καταλαβαίνω, ήταν μιὰ κοπελλίτσα λίγο μικρότερη ἀπὸ μένα, πὸν ζή ἀκόμα και δέν μπορῶ να πῶ τὸνομά της. Λεπτή, ψηλή, μ' ἔξυπνο προσωπάκι, πολύ εὐγλωττὴ και πολύ περήφανη. 'Ερχόταν, σὰ συγγενισσα, στο γειτονικό μας σπίτι κι' ἀκόμα θυμοῦμαι τὰ χτυποκάρδια μου ὅταν ἀκουγα τὴ φωνίτσα της. Τὸ εἶχε καταλάβει πὸς τὴν ἀγαπῶ, θὰ της τὸ εἶπε κι' ή ἐξαδέρφη της πὸν της τὸ ξεμυστηρεύθηκα, και... δέν ήθελε πια να με ἰδῇ. 'Απεναντίας, ή μικρότερη ἀδερφή της με συμπαθοῦσε πολύ και φαινόταν ὀλοπρόθυμη να τὰ φτιάσουμε. 'Αλλά

Ο ΚΟΣ
ΞΕΝΟΠΟΛΗΣ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΜΑΣ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΙΣ

Πρώτες 'Εξομολογήσεις

εγὼ, ἀγαποῦσα τὴ μεγάλη και, γιὰ πολὺν καιρό, ἀλλή γιὰ μένα δέν ὑπῆρχε. Δέν μπόρεσα ποτε να τὴ φέρω στα νερά μου. Κι' αὐτή, ή πρώτη μου ἀγάπη, είναι κι' ή μόνη γυναίκα πὸν δέν μου ἀνταποκρίθηκε. 'Ενα—δυὸ χρόνια, ὑπέφερα, ἔκλαιγα κρυφά, ήμουν δυστυχισμένος. 'Επειτα μου πέρασε, γιαιτρεύθηκα. 'Όταν χωριστήκαμε—τότε πὸν τελείωσα τὸ Γυμνάσιο κι' ἔφυγα γιὰ τὴν 'Αθήνα—δέν τὴν ἀγαποῦσα πια. Μὰ οὔτε τὴν ξαναεἶδα παρά μετὰ χρόνια, παντρεμένη μ' ἕναν ἀπὸ τους πλουσιώτερους τοῦ τόπου, κυρὰ μεγάλη. 'Η καὺμένη με δέχθηκε τόσο φιλικά, και με τόσο φανερὴ συγκίνηση, πὸν μου φάνηκε πὸς ήθελε να με ἀποζημιώσει γιὰ τὴν παλιά της περιφρόνηση, κι' ἀκόμα πὸς με συμπαθοῦσε ή και μ' ἐγγνωμονούσε τὼρ, ἐπειδὴ μιὰ φορά τὴν εἶχ' ἀγαπήσει...

Στὸ μεταξύ, μου ἄρεσαν κι' ἄλλες μικροῦλες κι' ἕκαμα μαζί τους λίγο κόρτε. 'Αλλά χωρίς ἔρωτα. 'Η δεύτερη, πὸν γι' αὐτὴν ξαναχτύπησε ή καρδιά μου, ήταν μιὰ μισητριούλα τοῦ ἰδιωτικῦ Παρθεναγωγείου ὅπου πήγαίναν κι' οἱ ἀδελφές μου. 'Ημουν τότε στὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου. Τὴν εἶδα στις ἐξετάσεις, πὸν πῆγα γιὰ τὴς ἀδελφές μου, και με τρέλλαναν οἱ ματιές και τὰ γαμόγελά της. 'Ηταν μάλλον κοκκί και γεμάτη, εἶχε θαυμάσια καστανά μάτια και θαυμάσια ροδοκάλια στα μάγουλα. Ποτέ δέν τὴν ἐγνώρισα ἀπὸ κοντά, ποτε δέν ήρθα μαζί της σε ἄλλη συνεννόηση παρά με τὰ μάτια, ὅταν τύχαινε να τὴ συναντῶ στὸν περίπατο ή να περνῶ ἀπὸ τὸ σπίτι της και να ναίαι στο παράθυρο. Δέν ήξερε θεθαία πόσο σοβαρά τὴν ἀγαποῦσα, οὔτ' εγὼ ήξερα αν μάγάπησε κι' ἐκείνη ή αν μ' ἐκύταζε ἐρωτικά ἀπὸ μιὰ συνήθεια πὸν πολλὰ κορίτσια τὴν ἔχουν: να τους κυττάζουν ὄλους και να μὴν ἀγαποῦν κανένα. 'Αλλά ὕστερ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, παντρεμένη κι' αὐτή, στὴν 'Αθήνα, εἶπε γιὰ μένα σε μιὰ φίλη μας: «'Αχ, πὸς ήθελα να τὸν ξαναἰδῶ! είναι ή πρώτη μου ἀγάπη!».

'Αμα τὸ ἔμαθα αὐτό—και δέν μπορῶ να πῶ πόσο με συγκίνησε—

ἀπέφυγα να τὴ συναντήσω, αν και θὰ μου ήταν εὐκολώτατο. Γιατί κι' εγὼ ήμουν τότε νιόπαντρος και φοβήθηκα μήπως, αν τὴν ξανάβλεπα, τὴν ξαναγαποῦσα. Ποτέ δέν τὴν εἶχα ξεχάσει αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν πρώτη. Τὴ θυμῶμουν πάντα με ἀγάπη και τὴ θυμῶμαι ἀκόμα. Γι' αὐτὸ συμπεραίνω, πὸς ἀπ' ὄλους τοὺς έρωτες της ζωῆς μου, στάθηκε ὀδυνατώτερος.

'Ο τρίτος ήταν τὴν ἴδια ἀπάνω—κάτω ἐποχῇ—πήγαίνα στὴ Β' τοῦ Γυμνασίου— ἀλλά πολὺ παράξενος: δέν τὸν εἶχα καταλάβει παρά κατόπι, ἀφοῦ χωριστήκαμε! 'Ηταν μιὰ δασκαλίτσα, πολὺ μεγαλύτερα μου, πὸν ἐκείνο τὸ χρόνο εἶχε γυρῖσει ἀπὸ τὴν 'Αθήνα με τὸ δίπλωμά της και διορισθῆ στο Παρθεναγωγείο πὸν πῆγαίναν πάλι οἱ ἀδελφές μου. 'Εκεί τὴν ἐγνώρισα. Μοῦ εἶδειξε ἀμέσως ἕνα ζωηρότατο αἰσθημα πὸν τὸ πῆρα γιὰ φίλια. Καθεμερῶν σχεδόν ἐλεπόμαστε στο σχολεῖο, πῆγαίνα και στο σπίτι της, ἐρχόταν και στο δικὸ μας, θαίναμε και περίπατο με τὴ μητέρα μου. Τὸ καλοκαίρι, πὸν τὸ σχολεῖο ήταν κλειστό και δέν ἐλεπόμαστε τόσο συχνά, ἀλληλογραφοῦσαμε. 'Αλλά ὄχι ἐρωτικά, μόνο με μιὰ αίσθηματική φίλια. 'Η ἀλήθεια είναι πὸς συνεννοῦμαστε θαυμάσια γιὰ ὄλα τὰ πράγματα, γιαι ναί μεν ἐκείνη με περνοῦσε στα χρόνια—θα ήταν τότε ὡς εἴκοσι χρονῶν—ἀλλά εγὼ ήμουν ἕνα πρώιμο παιδί, με σωματικὴ και διανοητικὴ ἀνάπτυξη πὸν τὴν ἔφτανε. Γι' αὐτὸ κι' ή ἀλληλογραφία μας παρεξηγήθηκε κι' οἱ γονεῖς μας ἔκριναν καλὸ να μὴς χωρίσουν. Τότε, πὸν λέτε, συνέθη τὸ παράξενο. Μετὰ τὸν χωρισμό, κατὰλαθα πὸς ή φίλια μας ήταν ἔρωτας. Κι' ἐνῶ στὴν καρδιά της δασκαλίτσας με τὸ γλυκὸ πρόσωπο και τὰ μαύρα μάτια μπορεῖ να ἐσβύσε γρήγορα—δέν ξαναἰδωθήκαμε ποτέ—στὴ δικὴ μου βίασταζε καιρό. 'Εκλαψα πολὺ τὸ θάνατο της—κακοπαντρεύτηκε και πέθανε σε λίγο—και κανένα λοιποῦ δέν ἀγαποῦσα ὅσο τοῦς κόκκινους κρῖνους πὸν μὴς εἶχε δώσει αὐτὴ ἀπὸ τὸ περιθόλι της κι' εἶχαν γεμίσει τὸ

Εικό μας. Σ' αυτούς τους κρίνους έθλεπα μιά φλόγα μισάντιπλις. Μοῦ φαινόνταν πῶς ήταν ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης τῆς καὶ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς τῆς. Ἦξερα πῶς ήταν θαμμένη στὸ νεκροταφεῖο, ἀλλὰ φανταζόμουν ὠρες-ὠρες πῶς κοιμῶταν ἐκεῖ, στὸ χῶμα τοῦ περιβολιοῦ μας... Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία εἶν' ἐμπνευσμένο τὸ διήγημά μου «Ὁ Τρελλὸς με τοὺς κόκκινους κρίνους». Ἐννοεῖται ὁμως πῶς, γιὰ νὰ τὴ γράψω, τὴν ἀλλοίωσα πολὺ. Ποτὲ μιά ἱστορία δὲν γίνεται καλλιτεχνικὸ ἔργο ἀκριβῶς ὅπως εἶναι.

Λίγο ἀργότερα— ἤμουν δευτεροετῆς φοιτητῆς—εἶχα τὸν τέταρτό μου ἔρωτα. Ἐκείνο τὸ χρόνο, πού τὸ Πανεπιστήμιο ἦταν κλειστό, γιὰτ' εἶχαμε ἐπιστράτευση, ἐκάθησα καὶ τὸ χειμῶνα στὴ Ζάκυνθο, καὶ γνωρίσθηκα με μιά καλὴ οἰκογένεια, πού εἶχε τρία κορίτσια. Τὸ μεγαλύτερο, πού ἦταν καὶ τὸ ὠραιότερο, τὸ ἐρωτεύθηκα μέσως, ἂν καὶ με περνοῦσε κι' αὐτὸ δυό-τρία χρόνια. Ἐπειδὴ εἶχαμε οἰκογενειακὴ φιλία, βλέπομασταν συχνά. Συνεννοηθήκαμε πρῶτα με τὰ μάτια, ἔπειτα ἀλλάξαμε καὶ γράμματα. Μὰ καὶ φιλία. Αὐτὴ, ἡ τετάρτη ἀγάπη μου ἦταν ἡ πρώτη πού δὲν ἔμεινε καὶ τόσο πλατωνικὴ. Συχνὰ πῆγαινα στὸ σπίτι τῆς σὲ ὠρες πού δὲν ἦταν ἐκεῖ παρὰ μόνο τὰ κορίτσια, κι' ἐπειδὴ οἱ ἀδελφές τῆς ἤξεραν κι' εὐνοοῦσαν τὸ αἰσθητά μου, μὰς ἀφάναν νὰ τὰ λέμε στὴ σάλλα οἱ δύο μας. Κάποιοι οἰκογενειακοὺ φίλοι, πού εἶχ' ἐρωτευθῆ κι' αὐτὸς τὴ μεγάλη κι' εἶχε ἀποκρουσθῆ, ἐξήλεψε, ἔβαλε λόγια καὶ μὰς ἐχώρισε. Οἱ γονεῖς ἔκριναν πῶς ἡ ἀγάπη μας δὲν μπορούσαν «νὰ ἐξῆ ἀποτελεσμα», ἀφοῦ ἐγὼ ἤμουν ἀκόμα παιδί καὶ γιὰ νὰ παντρευτῶ ἔπρεπε νὰ περάσουν χρόνια. Κι' ἔκαμαν ὅτι μπορούσαν γιὰ νὰ μὰς τὴν καταπνίξουν. Δὲν ξέρω ἂν ὁ χωρισμὸς τῆς ἐκόστειε ἐγὼ ὅμως γρήγορα παρηγορήθηκα καὶ σὲ λίγο ἐξανάφυγα γιὰ τὴν Ἀθήνα. Μετὰ χρόνια, τὴν ξανάειδα στὴ Ζάκυνθο παντρεμένη. Εἶχε γίνει μιά θαυμάσια γυναῖκα, πολὺ ὠραιότερη ἀπ' ὅτι ἦταν κορίτσι. Ὅσο γιὰ τὴν ἀγγελικὴ τῆς καλωσύνη, τὴν ἤξερα κι' ἀπὸ τότε. Καὶ συλλογίσθηκα πῶς θάμουν εὐτυχισμένος, ἂν τῆς ἔλεγα νὰ με περιμένῃ καὶ τὴν ἐπαίρῃ κάποτε, ἔστω καὶ μεγαλύτερῃ μου... Τὸ διήγημά μου «Πτριές στὸν ἥλιο», πού τὸ ἔγραφα πολὺ ἀργότερα εἶναι ἡ ἱστορία—κι' αὐτὴ, φυσικά, πολὺ ἀλλοιωμένη—τῆς τετάρτης μου ἀγάπης.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Ὅταν οἱ στὰρ χαμογελοῦν

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 13)

στημα καὶ πού κατέκτησε μέσα σὲ λίγες ἡμέρες τὸν γυναικόκοσμο τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας του;

Ἡ «Ἰρέν» πού ἐχάρισε τὸ δνομά τῆς στὸ ἄρωμα, δὲν ἦταν μιά ὁποιαδήποτε Ἰρέν. Ἦταν ἡ ἴδια ἡ Ἰρέν Ντάν πού εἶχε θριαμβεύσει ὡς πρωταγωνίστρια στὸ φιλμ «Τὶ γὰρ νὰ ζῆ κανεῖς», ἡ χαριτωμένη βεντέτα με τὸ τσαχπίνικο μουτράκι, τὴν ἐξαιρετικὴ εὐφροία καὶ τὴν ἀργυρόρηχη φωνή. Τὸ ἄρωμα τῆς «Ἰρέν» ἦταν δική τῆς ἐφεύρεσις, μόνη τῆς ἐτοίμαζε με τὰ ἀβρὰ τῆς χερσάκια τὰ διάφορα μίγματα γιὰ τὴν κατασκευὴ του. Ποιὸς μπορούσε ν' ἀρνηθῆ νὰ τὸ ἀγοράσῃ, ποιὸς ἔμπορουσε νὰ μὴ παραδεχθῆ ὅτι ἔνα ἄρωμα μέσα στὸ ὅποιο ἡ Ἰρέν εἶχε βάλει λιγάκι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τῆς, θὰ ἦταν ἀνώτερο ἀπὸ τὰ κοινὰ ἀρώματα τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς.

Καὶ ὕστερα, τί ἱκανοποίησις γιὰ τὸν κύριο πού ἤθελε νὰ προσφέρῃ ἓνα ἀρωματικὸ μπουκαλάκι στὴν ὠραία του, νὰ ἐξερῆ ὅτι τὰ λεπτά του δὲν θὰ ταξιθεῖσιν πρὸς τὴν κάσσα κανενὸς γονδροκαυωμένου μεγαλοβιομηχανοῦ, ἀλλὰ στὰ τρυφερά χερσάκια τῆς χαριτωμένης Ἰρέν;

Γιὰ ὄλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, τὰ «Ντελις ντ' Ἰρέν» εἶχαν καταπληκτικὴ ἐπιτυχία καὶ ἡ Ἰρέν δὲν προλάβαινε νὰ μαζεῖ ἁπλοῦς.

Ἐνας ἄλλος «ἀστὴρ», ἡ Ἄνν Ντβόρακ, εἶναι ἰδιοκτήτρια ἑνὸς μεγάλου κήπου, πού κατῶρθωσε νὰ τὸν μεταβάλλῃ σὲ σωστὸ χρυσορυχεῖο.

Ἡ Ἄνν Ντβόρακ προμηθεύει στὰ περισσότερα ἀνοπωλεῖα τοῦ Χόλλυγουντ τὰ σπάνια εἶδη τῶν «ὄρχοειδῶν» πού καλλιεργεῖ στὸ παραοἰσέ-νιο περιβόλι τῆς.

Καὶ εἶναι κοινὸ μυστικὸ ὅτι στὸ Χόλλυγουντ ὄχι μόνον γίνεται τεράστια κατανάλωσις λουλουδιῶν, ἀλλὰ καὶ ὅτι οἱ τιμὲς τους εἶναι ἀλυμρές, ὅπως ὄλες οἱ τιμὲς τοῦ Χόλλυγουντ. Τελευταία ἡ Ντβόρακ κατάφερε νὰ καλλιεργῆσῃ ἓνα μοναδικὸ μαῦρο ἄνθος πού, κατὰ τὰ λεγόμενα τῶν ἐδικῶν, θὰ τῆς ἀποφέρῃ ἀφάνταστα ποσά.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ἡ «κατ' ἐξοχὴν γυναικά», ὅπως ἀποκαλεῖται ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς τῆς, εἶναι ἐπίσης λιγώτερο γυναικὰ στὸ ζήτημα τῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων. Εἶναι κάτοχος πολλῶν τετραγώνων στὴν βιομηχανικὴ συνοικία τῆς Στοκχόλμης. Ἀπὸ τὰ ἀκίνητα αὐτὰ εἰσπράττει ὄχι εὐκαταφρόνητα ποσά κάθε πρῶτῃ τοῦ μηνός.

Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, ἔχει κάποιον ἰδιαιτέρο ρωμαντισμὸ νὰ εἶσαι γυναικὴ τῆς «Θεῖας Γκρέτας» καὶ σὲ κάνει νὰ πληρώνης τὸ νοῖκι σου κάπως πιὸ εὐχάριστα (ἂν εἶναι δυνατόν ἐννοεῖται νὰ ταιριάσουν ἡ πληρωμὴ τοῦ ἐνοικίου με τὴν εὐχαρίστησι).

Ἡ Μαίη Οὐὲστ ἐπροτίμησε πάλι, ἀντὶ νὰ ξανοιχθῆ σὲ ἐξαιρετικὸς ἐπιχειρήσεις, νὰ τοποθετήσῃ τὰ κεφάλαιά τῆς με τὴν πιὸ μεγάλη δυνατὴ ἀσφάλεια, φτιάχνοντας μιά μεγάλη συλλογὴ ἀπὸ πολὺτιμους λίθους πού θεωρεῖται μιά ἀπὸ τίς πιὸ ἀξιόλογες συλλογὲς τῆς Ἀμερικῆς.

Γιὰ νὰ μὴ ξεγνῶμα ὅμως καὶ τὸ εἰσόδημα, εἰσπράττει τακτικώτατα ἀξιοσέβαστα ποσά ἀπὸ πραγματο-

γνωμοσύνης πού κάνει γιὰ λογαριασμὸ τῶν μεγαλειτέρων ἀδαμαντοπωλείων τῆς Ἀμερικῆς.

Οἱ ἀρσενικοὶ «γόντες τῆς ὀθόνης» δειγνουν μιά μεγάλη κλίσι πρὸς τὴν γῆ καλλιεργοῦντες μεγάλες ἐκτάσεις ἢ συντηροῦντες πτηνοτροφικὲς ἢ κτηνοτροφικὲς ἐπιχειρήσεις.

Ὁ Ρισάρ Ντιξ ἔχει π.χ. ἓνα μεγάλο κτήμα κοντὰ στὸ Πάλμ Σπρίνγκς, πού παράγει ἓνα ἐξαιρετικῆς ποιότητος τσάι.

Πακεταρισμένο μέσα σὲ ὠραιότατα κουτάκια, με τὴν ἑικόνα καὶ τὸ «αὐτόγραφόν» του, τὸ τσάι Ντιξ γίνεται ἀνάσπαστο ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς πού ἔχουν τὴν ἀπόλυτη πεποίθησι πῶς ὁ ἄνθρωπος πού παίξει τόσο ὠραία τοὺς ρόλους του στὴν ὀθόνη, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχη καὶ καλὸ τσάι.

Ἐκεῖνος ὅμως πού δὲν ἐννοεῖ ν' ἀφισῆ κέρδος γιὰ κανέναν ἄλλον καὶ ἐπιμένει νὰ βάλῃ στὴν τσέπη του καὶ τὴν τελευταία πεντάρα ἀπὸ τὰ προ-ιόντα τῆς ἐπιχειρησῆώς του, εἶναι ὁ Τζῶν Μπόλς, ὁ ἦρωας τοῦ «Μπάξ Στρήτ» καὶ τῆς «Στέλλα Ντάλλας».

Εἶναι ἰδιοκτήτης ἑνὸς πτηνοτροφείου καὶ ἐπισκέπτεται τακτικώτατα τὴν λαϊκὴ ἀγορὰ τῆς γειτονικῆς του πόλεως γιὰ νὰ διαλλάξῃ καὶ πουλήσῃ μοναχὸς του τὰ ἐκλεκτὰ του προϊόντα: αὐγά καὶ πουλερικά.

Τὸ σύστημα τῶν ἀμερικανικῶν ἀστέρων δὲν ἄργησε νὰ θεῖ τοὺς μητάς του καὶ σὲ ἄλλες χώρες.

Στὸ Παρίσι λειτουργεῖ ἓνα κατάστημα γυναικείας μόδας πού ἀνήκει στὴν Ἐλμίρα Βοτιέ παλιὰ βεντέτα τοῦ βουβου κινηματογράφου. Ἡ Πολὲτ Ντυβὴλ δὲν εἰδίτασε ν' ἀναλάβῃ τίς εὐθύνες ἐνὸς μαγιέρου Ἰνστιτούτου Καλλιῶν πού συγκεντρώνει μεγάλο μέρους τοῦ περιζή-ἀνικου ὠρεϊκόκοσμου. Ἡ Λυσιὲν Ντε-λ-ζῆς πού τόσο πολὺ θαυμάστηκε τελευ-ταία στὸ Παρίσι, στὴν νέα τῆς δημιουρ-γία «Σερὶ-Μαριπλί», κάνε χερσὲς δου-λειῆς σου παραγλωῖο πού ἔχει ἀνοίξει στὸ Καρτιέ-Λατέν.

Τὶ εἶναι ὅμως αὐτὸ πού κάνει τοὺς ἐξαιρετικοὺς αὐτοὺς καλλιτέχνες νὰ ἀσγολοῦνται με ἐπιχειρήσεις πού ὄσο ἀρωματικὲς ἢ εἰδηλλιακὲς κι' ἂν εἶναι εἶναι ἀπαλλαγμένες ἀπὸ τὴν φοβερὴ πρ-ζόνη τῶν κηρύσσινες;

Ἄλλοι ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ, με ὅλα τὰ τεράστια πο-σά πού εἰσπράττουν ἀπὸ τίς κινηματο-γραφικὲς ἐταιρίες, θρῆσκονται διακρι-στὸ σὲ ἕλεος τῆς οἰκονομικῆς καταστροφῆς γιὰτὶ εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ ζοῦνε μίαν ἐξαιρετικὰ πολυδάπανη ζωὴ. Αὐτὸ τοὺς ἀναγκάζει νὰ ἀναζητοῦν καινούργια εἰ-σοδήματα πού ἔχουν καὶ τὸ πλεονέκτημα ὅτι τοὺς ἐξασφαλίζουν μιά ἰσοδία δου-λειὰ ἐνῶ ἡ ὀθόνη με ὅλα τῆς τὰ θέλη-τρα καὶ ὅλα τῆς τὰ πλοῦτη, εἶναι πολ-λύ, πολὺ προσωρινή.

Ἄλλοι πάλι λένε ὅτι δὲν εἶναι ἡ δίψα τοῦ χρήματος πού τραβάει τοὺς καλλιτέ-χνες στὶς ἐπιχειρήσεις ἀλλὰ ἡ ἐσωτερικὴ ἀνάγκη πού αἰσθάνονται νὰ κάνουν κάτι πραγματικὸ, κάτι δημιουργικὸ σὲ ἀντίθεσι ἀπὸ τίς ψευτικὲς καὶ στιγμιαί-ες σκηνῆς τοῦ φιλμ.

Ὅπως κι' ἂν ἔχη ὅμως τὸ πρᾶγμα, ἡ ἀλήθεια εἶναι καὶ μένει ὅτι οἱ γόντες καὶ οἱ γόντες τῆς ὀθόνης καὶ τῆς σκηνῆς γενικώτερα, εἶναι τὰ χαϊδεμένα παιδιὰ τοῦ Δημοσιογού πού μαζί με τὸ καλλιτε-χνικὸ ταλέντο τοὺς ἐπροίκισε καὶ με μιά ἐξαιρετικὴ ἐπιχειρηματικὴ ἰδιοφροία.

Μία ἐξαιρετικὴ καμπάνια

Ἰοήμηρὲς ἐρωτήσεις

ΣΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Ἀπαντοῦν ἡ δις Ἀγγέλα καὶ οἱ κ. κ. Μαυρέας-Κοκκίνη

Με χίλιες-δύο προσυλάξεις πλησία-σα αὐτὴ τὴ φορὰ τῆ «Μάντρα» τῆς ὁδοῦ Ἀγαρῶν.

Ἐπρεπε ν' ἀποφύγω, ὅπωςδήποτε, τὸ ἐνδεχόμενο μιᾶς συναντήσεως με τὸν Ἀττίκ, γιὰτὶ δὲν ξέρω τί θὰ μοῦ ἔκα-μνε... ἂν με ξανάβλεπε μπροστά του!

Θὰ ἔπρεπε, φυσικά, νὰ τοῦ ὁμολογή-σω τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψῆς μου, κι' ἔ-κει ἀκριβῶς βρισκόταν τὸ ἐπικίνδυνο σημεῖο.

Ἄν τοῦλεγα, τὴν ἀλήθεια, δηλαδὴ πῶς ἤρθα νὰ υποβάλλω τοσαυτὲς ἐρωτή-σεις στὴν Ἀγγέλα, ποιά θὰ ἦταν ἀρὰ γε ἡ στάσις του ἀπέναντί μου;

Ποιά ἄλλη ἀπ' ἐκείνη πού πέρνει μιά κλωσσα ὅταν πᾶν κανεῖς ξένος νὰ τῆς περᾶξῃ τὰ μικρὰ τῆς!

Κι' ἐδῶ πού τὰ λέμε, δὲν εἶχα καμμιὰ ὄρεξη νὰ γνωρί-σω τὰ νύχια τοῦ Ἀττίκ.

Στάθηκα, λοιπόν, σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά μπρὸς ἀπ' τὴν ἔσοδο τῶν παρασκηθίων καὶ περιμένα, ὅταν ἀληθινὴ ἀλε-πού, νὰ ἐμφανισθῆ τό... κλωσ-σοπούλι.

Πράγματι, δὲν ἄργησε νὰ κἀνῃ τὴν ἐμφάνισή του. Ὅσοι εἶδαν τὴν Ἀγγέλα στὶς δια-φημίσεις πού εἶναι κολλημέ-νες παντοῦ, στοὺς τοίχους, ἀ-σφαλῶς θὰ ἔχουν τὴν ἐντύπω-ση ὅτι εἶναι ψηλὴ, με ὕψος μυστηριώδες καὶ βλέμμα μοι-ραῖο.

Στὴν πραγματικότητα, συμ-βαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο: εἶναι μικροκαμωμένη, πρόσ-χαρη κι' ἐξαιρετικὰ συμπαθῆς. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς τὴν παρουσιάσω. Εἶναι γνωστοτά-τη στὸ Ἀθηναϊκὸ κοινὸ καὶ ἔ-γραψαν ἄλλοστε ἐπανειλημέ-νως γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ καλλιτέχνισσα, συνάδελφοι εἰ-δικώτεροι ἀπὸ μένα.

Εἰδησεογραφικῶς μόνον, θέ-λω νὰ σημειώσω τὸ ἑξῆς:

Ἡ Ἀγγέλα πρωτοεμφανί-σθηκε προ τριετίας στοῦ Σα-μαρτζῆ καὶ μετὰ ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, ἔπου τὴν ἐλάνσαρε ἡ Σουζὺ Σολιντόρ, καὶ τραγού-δησε με μεγάλη ἐπιτυχία στὰ μεγάλα παρισινὰ κέντρα, «Σε-χραζάτ» καὶ «Βι Παριζιέν».

Ταῦτα διὰ τὴν... ἱστορίαν. Καὶ τώρα στὸ πρεσβεμένο.

—Τί γνώμη ἔχετε γιὰ τοὺς ἄντρες;

Ἡ Ἀγγέλα με κυττάζει λίγο σασι-σμένη. Δὲν περιμένα τόσο ἀπότομη ἐπί-θεσι.

Γρήγορα, ὅμως, ξαναβρίσκει τὴ ψυ-χραιμία τῆς καὶ μοῦ ἀπαντᾷ:

—Καμμιάν, ἀπολύτως.

Δὲν τὴν πιστεύω. Τὸ ὕψος τῆς, τοῦ-λάχιστον, δείχνει ὅτι κάτι μοῦ κοβδεῖ.

Ἐπαναλαμβάνω, λοιπόν, τὴν ἐρώτησή μου. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Ἀγγέλα εἶναι πιὸ ὁμιλητικία.

—Τὴ γνώμη μου θὰ τὴν κρατήσω

γιὰ τὸν ἑαυτό μου, μοῦ λέει, γιὰ νὰ μὴν ἀνοίξουμε δουλειᾶς με φούντες.

Νομίζω ὅτι εἶναι καιρὸς ν' ἀλλάξω θέμα, γιὰτὶ ἔχω ἓνα ἐλαφρὸ προαίσθημα ὅτι δὲν πρόκειται ν' ἀκούσω κομπλιμέ-ντα γιὰ τὸ ἰσχυρὸ φύλο, ἀπ' τὸ στόμα τῆς Ἀγγέλας.

Τῆς υποβάλλω, λοιπόν, νέα ἐρώτησι:

—Ἡ μελαγχολικὴ σας ἔκφρασις, ὁ-φείλεται σὲ καμμιὰ παλιὰ ἀπογοήτευσσι;

Ἐνα στεγνὸ καὶ κατηγορηματικὸ «ὄ-χι», μουρνεύει ὡς ἀπάντησι.

Πάλι, δὲν ἐπιμένω καὶ πειθίθνομαι προ-χωρῶ στὴν τρίτη μου ἐρώτησι:

—Γιὰτὶ ἐμφανίζεστε με φράκο στὴ σκηνή;

—Μιά λόξα, μοῦ ἀπαντᾷ με πολλὴ ἀφέλεια ἡ Ἀγγέλα. Μοῦ εἶπαν πῶς μοῦ πηγαινεῖ καὶ τὸ πῆρα ἐπάνω μου.

Ἀσφαλῶς, ἐκεῖνοι πού τῆς τὸ εἶπαν δὲν εἶχαν καθόλου κακὸ γούστο.

—Ἄν σὰς βάζανε μεταξὺ ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ τῆς κιθάρας σας, τί θὰ διαλέγατε; τὴν ρω-τῶ.

Δὲ βιάζομαι καθόλου, φίλο-τατοῖ μου ἀναγνώστα, νὰ σὰς ἀνακρινώσω τὴν ἀπάντησι πού ἔλαβα.

Ἄν ἐπιμένετε πάλι, εἶμαι στὴ διάθεσή σας. Κοκκινίστε προκαταβολικῶς κι' ἀκούστε:

—Τὴν κιθάρα, μοῦ ἀπαντᾷ ἡ... ἀθεόφοβη συνομιλήτριά μου. Τὴν κιθάρα δέκα φορές. Δὲν χωρεῖ καμμιὰ σύγκρισσι μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν πραγ-μάτων.

Τὴν τελευταία λέξη τῆς δι-αβάσατε καλά; Μὰς ἔχαρε-κτῆρισε ἐμὰς τοὺς ἄνδρες κα-θαρά καὶ ἔσπερα ὡς ἀπράγ-ματα... Ὁ πέντεξρες, ἡ κα-ρέκλα... ὁ ἄντρας, τὸ μπαρ-λό κ. τ. λ. Δηλαδὴ, ὅσοι στὴν τᾶξη τῶν σκύλων δὲ μὰς βιά-ζει.

Τὸ χάρι εἶναι μικρὸ, ἀλλὰ τὸ καταπνίω κι' ἐξακολουθῶ τὸ ὄλο μου.

Τῆς υποβάλλω νέα ἐρώτησι,

—Ποιὸ χαρακτῆρες σὰς ἀ-φρέσουν, οἱ πρακτικοὶ ἢ οἱ ρω-μαντικοὶ;

—Καὶ τὰ δύο μαζί, μοῦ ἀ-παντᾷ, ἔταν ἔξρη ἰδίως κανεῖς νὰ εἶναι πρακτικὸς στὴ δου-

Ἡ Ἀγγέλα Λυκαθεοπούλου δὲν συμπαθεῖ διόλου τοὺς ἄντρες. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ μὴ θγάξῃ ἀπὸ πάνω τῆς τὸ φράκο τουλάχιστον.

λειά του και ρομαντικός ήταν χρειάζε-
ται.

—Τί προτιμάτε, τούς ξανθούς ή τούς
μελαγχρουνούς;

—Και τούς μελαγχρουνούς και τούς
ξανθούς.

Η απάντησις είναι πολύ διπλωματική.
'Αφού μάς σιγύρισε καλά καλά στην ά-
ρχή, πάει τώρα να μάς καλοπιάσει. Και
δεν της φτάνει νάχη συμμάχους μόνο
τούς μελαγχρουνούς ή μόνο τούς ξανθούς,
θέλει νάχη και τις δύο παρατάξεις.

—Στό Παρίσι, ρωτώ την 'Αγγέλα,
βίχατε καμιά αισθηματική περιπέτεια;

—Και ναι και όχι. Και πολλές και τί-
ποτε.

Αυτό είναι μάλλον αίνιγμα παρά ά-
πάντησις κι' επειδή δεν είμαι καθόλου
δυνατός στα αίνιγματα, εμπιστεύομαι σε
σας τη λύση του, για να υποβάλω εγώ
έν τω μεταξύ την τελευταία μου ερώ-
τησις:

—Η καρδιά σας αυτή τη στιγμή εί-
ναι ελεύθερη;

—Η καρδιά μου είναι πάντοτε ελεύ-
θερη.

Δεν πρόφθασε ή 'Αγγέλα να τελειώ-
ση τη φράση της και εισβάλλει μέσ' το
καμαρίνι ο 'Αττίκ κραδαινώντι ένα τερά-
στιο... ζουράφι.

—Μου είπαν ότι είσθε εδώ, μου λέει,
κυττάζοντάς με εξεταστικά στο πρόσωπο
και στο λαιμό.

—Πάω χαμένος, ψιθυρίζω με σβυσμέ-
νη φωνή, ψάχνει να βρή την καρωτίδα
μου.

—Κοίμα, μου λέει ο 'Αττίκ, είσθε
φρεσκοζουρισμένος... δε γίνεται τίποτα...

Η καρδιά μου ξαναπηγαίνει στη θέση
της. Τώρα θυμάμαι. Ο 'Αττίκ είχε εκεί-
νο το βράδυ διαγωνισμό... ταχυζουρίσμα-
τος και γύρευε να βρή κανένα... αζύρι-
στο.

Άπαντούν οι κ. κ. Μαυρέας και Κοκκίνης

«Τ' άγωμά σου
Γκαγντένια
Γκαγντένια
Σ' αυτή τη λουλουτένια
Για σιόγπισε θγαντιά...»

Οι δροσεροί και ήμεροι αυτοί στίχοι,
τραγουδημένοι κατά τρόπο ιδιότυπο χά-
ρις στην ξενική αλλά τόσο χαριτωμένη
προφορά του ούγγαρέζικου μπαλλέτου
«'Ιλλοσθαί», με υπερέγθησαν ένα βράδυ
της περασμένης εβδομάδος στο θέατρο
«Λυρικό», όπου παίζεται ή «Γαρδένια».

Την εξυπνοτάτη αυτή επιθεώρηση την
έχω δει και ευχαρίστως θα την ξανάβλε-
πα, όμολογώ, όμως, πώς σκοπός της έμ-
φανισέως μου εκείνο το βράδυ στο «Λυ-
ρικό» δεν ήτο ή απόλαυσις του θεάμα-
τος, αλλά ή συνάντησις των συμπαθών
κισσαρχών του «Λυρικού», των μοναδι-
κών εις το είδος των κωμικών του μου-
σικού μας θεάτρου κ. κ. Κοκκίνη—Μαυ-
ρέα.

Τους βρήκα και τούς δύο μ' έναν κε-
σε γιαούρτι στο χέρι. Είναι για να ξεγε-
λάσουν την πείνα τους ως το τέλος της
παραστάσεως.

Τις ερωτήσεις μου τις απευθύνω και
στους δύο, κι' όποιος τυχαίνει να έχη
εκείνη τη στιγμή το στόμα του άδειο,
μου άπαντά πρώτος.

Πρώτη ερώτησις είναι ή εξής:

—Κάνετε καμιά τρέλλα στη ζωή
σας;

—Ο Μαυρέας άπαντά πρώτος:

—'Αρκετά!

Ο Κοκκίνης τον ακολουθεί πιό κατη-
γορηματικός:

—'Απ' τον καιρό που γεννήθηκα όλο
τρέλλες κάνω, μου άπαντά.

—Είσθε βέβαιος; τον ξαναρωτώ.

—'Όλο τρέλλες, μου επαναλαμβάνει.

Στο σημείο αυτό επεμβαίνει ο Μαυ-
ρέας.

—Τί έχεις να τραδηήξής, καυμένη, ε-

Οι κ. κ. Κοκκίνης και Μαυρέας δη-
λώνουν ότι είναι πολύ ευχαριστημέ-
νοι έτσι όπως είναι.

ταν δημοσιευτή αυτή ή συνέντευξις λέει
στο συντάκτη του.

—Γιατί; ρωτά λίγο άνησυχος ο Κοκ-
κίνης.

—Γιατί, θα την διαβάση ή γυναίκα
σου και τότε άλλοιμονό σου. Για να λές
ότι έκανες όλο τρέλλες, θα πη ότι κι' ο
γάμος σου ήταν μια τρέλλα και ότι κι'
ο ίδιος όταν παντρεύτηκες ήσουν τρελ-
λός...

—Μάλιστα, ήμουν τρελλός, άλλ' ά-
πό... έρωτα, συμπληρώνει ο Κοκκίνης.

Και ή κατάστασις σώζεται.

—Θά προτιμούνατε να γεννιάσασταν
γυναίκα;

—'Όχι, μου άπαντά κατηγορηματικά
ο Κοκκίνης. Είμαι πολύ καλά έτσι όπως
είμαι.

—Κι' εγώ, μου λέει ο Μαυρέας.

—Υπάρχει έρωσ;

Κοκκίνης και Μαυρέας μου άπαντούν
με μια φωνή:

—'Υπάρχει, λέει; Μά γι' αυτόν ψη-
νόμαστε άπ' το πρωί ως το βράδυ.

—Γιατί δεν γινήκατε μάμμος;

—Διότι δε μ' άρέσουν τά... μωρά... έ-
παγγέλματα, μου άπαντά ο Μαυρέας.

Ο Κοκκίνης άντι να μ' άπαντήση με
ρωτά:

—Γιατί αυτή ή προτίμησις στο μάμ-
μο;

Του εξηγώ, λοιπόν, ότι σε μερικά χω-
ριά, όταν μια γυναίκα είναι έτοιμη να
γεννήση, την κάνουν και γελά για να
δευκολυνθή, με τις συσπάσεις που προ-
καλεί το γέλιο, ο τοκετός. 'Αν, επομέ-
νως, ένας κωμικός γίνη μάμμος, θα έ-
λευθερώση με μεγάλη εύκολία όσες βρι-
σκονται σε ένδιαφέρουσα κατάστασις.

—Τί είναι ή ζωή;

Οι άπαντήσεις που λαμβάνω είναι μο-
νολογικές:

—'Εργασία, μου λέει ο Κοκκίνης.

—Μια μετξέσολα, συμπληρώνει ο
Μαυρέας.

—Τί θ' άπαντούσατε στο έρώτημα
του 'Αμλετ: Νά ζή κανείς ή να μή ζή;

—Νά ζή, να ζή, να ζή, μου άπαντούν
και οι δύο κωμικοί μας μ' ένα στόμα.

—Είστε τρωσέρως με τις γυναίκες;

—'Αρκετά, μου λέει ο Μαυρέας.

—Πολύ, μου άπαντά ο Κοκκίνης, αύ-
τό, όμως, μην το γράψετε, γιατί ή γυ-
ναίκα μου διαδάζει «'Εβδομάδα».

—Πού βρίσκεται ή διαφορα μεταξύ
ένος άνδρός και μιας γυναίκης;

—Στη γλώσσα, μου δηλώνει χωρίς
δισταγμό ο Μαυρέας.

—Στην λογική, μου λέει ο Κοκκίνης.

Ο άπαντήσεις τους είναι πολύτιμες,
αφού προέρχονται από άνθρώπους παν-
τρεμένους, οι όποιοι, ως εκ τούτου, έ-
χουν και τη σχετική πείρα.

—Είχατε έρωτικές απογοητεύσεις;

—Πολλές, μου άπαντά ο Μαυρέας,
άλλά πάντοτε μ' ευχαριστούσαν κατά
βάθος. Γιατί βρίσκω ότι δεν υπάρχει ω-
ραιότερο πράγμα άπ' την περιπέτεια.

—Καμιά, μου δηλώνει κατηγορημα-
τικά ο Κοκκίνης.

—Μ' έλπ του την άσχήμια, συμπλη-
ρώνει ο Μαυρέας.

—'Απατάτε τη γυναίκα σας;

—Θά σας έλεγα ναι, αν δεν το γρά-
φατε, μου άπαντούν μαζί οι θιασάρχαι
του «Λυρικού».

Θαυμάζω την ειλικρινειά τους, αλλά
και άρχίζω ν' άνησυχώ για την οικογε-
νειακή τους γαλήνη.

Το μικρόβιο έν τούτοις της άδιακρι-
σίας δεν μ' άφήνει ήσυχο, και προχωρώ:

—Με ποιά από τις Ούγγαρέζες σας
κάνετε τά γλυκά τά μάτια;

Δεν πρόφθάνω να τελειώσω καλά-κα-
λά την ερώτησή μου και ο Κοκκίνης
μου δίνει κι' όλας την άπάντησις:

—Με την 'Ιμπι, μου λέει γελαστά.

Ευτυχώς, που ο Μαυρέας ήτανε πε-
σμένος εκείνη τη στιγμή επάνω στον
κεσε με το γιαούρτι κι' έτσι δεν πρόφθα-
σε να μου δώση άπάντησις.

'Αποχαιρετώ τούς δύο συμπαιθείς μας
κωμικούς και σηκώνομαι.

'Αφού οι ίδιοι δεν νοιάζονται για τη
συζυγική τους γαλήνη, έπρεπε να σκε-
φθώ εγώ, έστω και άθελά τους γι' αυ-
τήν.

Σταματώ, λοιπόν, τις τολμηρές ερω-
τήσεις μου και φεύγω έσπευσμένως.

—'Όλα κι' όλα, αλλά άντρογυνοχωρή-
στρη δεν θέλω να με πούνε.

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ

Διήγημα του Άλντο Νίττι

λόττα με δυο άνδρες και μια γοιά; και
ξαναρώτησε ο Ζώρζ.

—Ναι εγώ μένω. Οι δυο άνδρες
(εδίστασε λίγο) είναι ο άδελφός
μου... κι' ένας συγγενής. 'Η γρηά
είναι ή θεία μου.

—Πόσο ευχάριστη θα είναι ή ζωή
σας να ταξιδεύετε διαρκώς. 'Εγώ
μόλις τά καταφέρνω να πάρω άδεια
για να κάνω περίπατο στο δάσος.
Οι γονείς μου πέθαναν. Μένω πάντα
στον πύργο, γιατί λένε πως έγω λε-
πτή κρής και πρέπει να μένω στην
έφογή. 'Η γιαγιά είναι καλή. Λοι-
πόν διαβάζω. Μ' άρέσει να διαβάζω
ποήματα...

Το ξαναπήρε το χέρι και του είπε
σοβαρά:

—Θά είσαι ευτυχισμένος στον έ-
ρωτα.

'Επιγίγανιν ο ένας κοντά στον άλ-
λο κι' έφθασαν στον τοίγο του πάρ-
κου, όπου ύπηρχε μια μικρή πόρτα.

—Πρέπει να γυρίσω, έπλε ο νέος.
'Η γιαγιά με περιμένει. Φοβάται για
όλα. Μόνον έέτος μου επέτρεψε να
παίρνω το κλειδί αυτής της πόρτας,
για να μπαίνω στο πάρκο.

—Θά είναι ώραίο το πάρκο σας.

—Θέλει να το δής; Δεν είναι κα-
νείς τέτοια ώρα.

—'Όχι άπόψε. Αύριο όμως θα εί-

'Εκείνη του χάιδεψε τρυφερά το πρόσωπο,

μαι εδώ την ίδια ώρα και θα μου
δείξης λίγο το πάρκο...

Τον κύτταζε στα μάτια γεμάτη
τρυφερότητα. 'Εκείνος ξανακοκκί-
σε και νόμισε πως θα λιγοθυμούσε.
'Η τσιγγάνα τραβήξε ένα κόκκινο
τριαντάφυλλο από τη μέση της, τώ-
φερε στα γελη της και του τώβαλε
κατόπι στο στόμα. 'Επειτα γάθηκε.

Την ξανασουνάντησε την άλλη μέ-
ρα. Του φάνηκε τώρα πολύ πιό θυ-
μορφη ακόμη. Κατασυγκινημένος την
έμπασε μέσ στο πάρκο. 'Η εμφάνισις
ένος κηπουρού τούς έκανε να φύ-
γουν βιαστικοί. Την έπομένη ξανα-
σουναντήθηκαν στο δάσος και άνάμε-
σα από τά γελη τους δεν χρειάστη-
κε να μη ένα τριαντάφυλλο.

Την άλλη νύχτα κατά τις δέκα,
έταν όλοι κοιμόντουσαν στον πύργο,
ο Ζώρζ τώσκασε άπ' την κάμαρά
του και ξαναόμπασε την τσιγγάνα.

Σ' μια άκρη του πάκου βρισκότανε
ένα περίπτερο με λίγα έπιπλα. 'Ε-
μειναν μαζί μια ώρα. 'Επειτα τήν
πήγε ως την πορτούλα. 'Ηταν τρελ-
λή από έρωτα.

—'Σ' αγαπώ... Σ' αγαπώ... τρελλά...
της επανέλαβε για έκασοστή φορά.
'Εκείνη χαμογέλασε, του γάιδεψε
τρυφερά το πρόσωπο κι' έπειτα γά-
θηκε μέσ στο δάσος την ώρα, που
έκλεινε την πόρτα.

'Από την ημέρα έκενη συναντιόν-
τουσαν ταχτικά κάθε άπόγευμα και
κάθε νύχτα.

Πέρασαν έτσι δυο εβδομάδες. 'Ε-
να βράδυ τέλος, που αυτή ήταν πα-
θητικώτατη και σιωπηλή, όσο ποτέ
άλλοτε, του είπε την ώρα που χωρι-
ζόντουσαν.

—Πάρε το κλειδί. Δεν θα με ξανα-
δής.

Την κύτταζε κατάπληκτος:

—Γιατί... Μά τι τρέχει; Γιατί;

—Γιατί πρέπει, άπάντησε.
Δίστασε λίγα λεπτά και έπρόσθε-
σε.

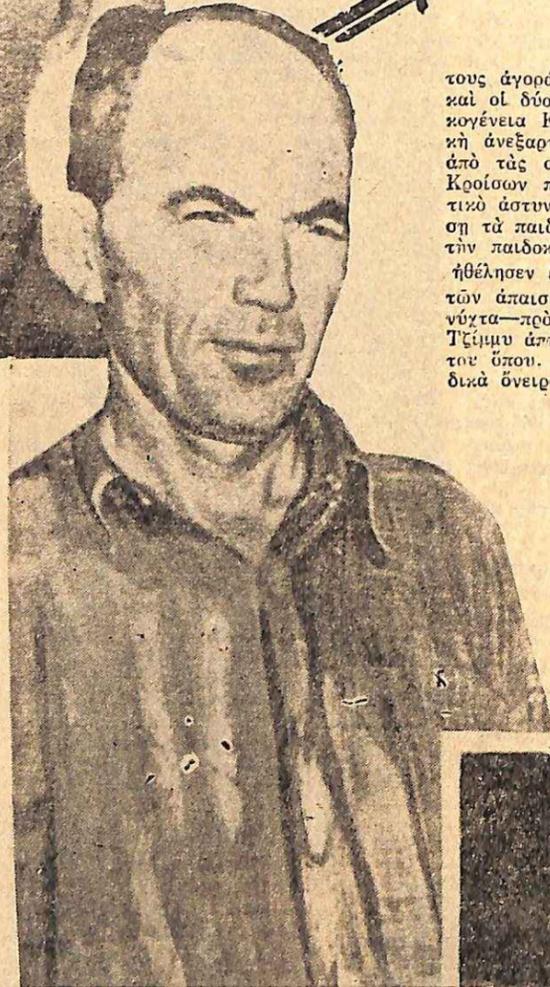
—'Ακουσε, μικρούλη μου, είσαι
πολύ άπλοικός και πολύ άθώος. 'Ε-
τσι δεν δίνουν τά κλειδιά στην πρώ-
τη γυναίκα, που βρίσκουν στο δρόμο
τους... 'Εμένα μ' έστειλαν. 'Ο ένας
από τούς δυο άνδρες, που ζούμε μα-
ζί είναι ο έραστής μου. Μ' έβαλαν
λοιπόν να σου ριγτώ, για να σου πά-
ρω το κλειδί, να μάθουμε τά κατα-
τόπια του πύργου και να σάς κλέ-
ψουμε. 'Απόψε αποφάσισαμε να κά-
νομε την κλοπή. Μά γώ μετανόη-
σα, δεν θέλω, γιατί σ' αγαπώ πολύ.
Θά τούς πώ πάλι. Έγασα το κλειδί
και πως μάς υποψιάζεσθε. 'Αλλη
φορά όμως να μην είσαι τόσο άπλοί-
κος.

Τούπε και χάθηκε σαν όνειρο από
μπροστά του.

Ο άπαισιος παιδοκλέφτης

Αμερικανοί

Ο πατέρας του θύματος

Ο άτυχος μικρούλης

τους αγοράκι Τζίμμι που το έλάτρευαν και οι δύο σε βαθμό αφάνταστο. Η οικογένεια Κάς ζούσε με πλήρη οικονομική ανεξαρτησία δεν ήταν όμως καμιά από τās οικογενείας των Αμερικανών Κροίσιων που διατηρούν ολόκληρο ιδιωτικό αστυνομικό σώμα για να προσφυλάσσει τὰ παιδιά τους από τὸ «Κιντνάπιγκ», τὴν παιδοκλοπή. Κάποια καιιά Μοίρα τὸ ἠθέλησαν ἐν τούτοις νὰ γίνη ὁ στόχος τῶν ἀπαισίων κακούργων καὶ ἔτσι μιὰ νύχτα—πρὸ δύο μελῆς μηνῶν— ὁ μικρὸς Τζίμμι ἀπήγετο μέσα ἀπὸ τὸ κρεβάτάκι του ὅπου, ποὺς ξέρετε μὲ τί γυναικὰ παιδικὰ ὄνειρα εἶχε ἀποκοιμηθῆ γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρῆ ποτέ του πιά στὸ σπίτι τῶν γονέων του.

Ὁ ἀπαγωγεὺς ἢ οἱ ἀπαγωγεῖς κατόρθωσαν ν' ἐκτελέσουν τὸ ἐγκλήμα τους μὲ ταχύτητα καταπληκτικὴ καὶ μόνον ἀπὸ τὰ ἐξαφανικὰ ποδοβολητὰ ἐνὸς φεύγοντος ἀλόγου ὑπνωτισθῆσαν οἱ γονεῖς ὅτι κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ εἶχε συμβῆ.

Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυκτα

Ἡ ἀμερικανικὴ Κοινὴ Γνώμη ἐπληροσορήθη μὲ μεγάλη της ἀνακούφιση ὅτι ἡ εἰδικὴ ἀστυνομία, ἡ ἐπιφορτισμένη μὲ τὴν καταδίωξη τῶν «κιντνάπερς», τῶν ἀπαισιωτέρων «γκάγκστερς» τῆς Ἀμερικῆς ποὺ ἐπιδίδονται συστηματικῶς στὴν ἀπαγωγή μικρῶν παιδιῶν, κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ τὸν Μάκ Κάλλ, ἕναν ἀπὸ τοὺς δράστες τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ μικροῦ Τζίμμι Κάς.

Μεγαλύτερα ὅμως ἀκόμη ὑπῆρξεν ἡ ἱκανοποίησις τῆς Κοινῆς Γνώμης ὅταν ἐπληροφόρηθη ὅτι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τῶσας ἄλλας περιπτώσεις, ὁ δικαστὴς Ἀτκινσον εἶχε τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά νὰ στείλῃ τὸν κακοποιὸ αὐτὸ, σὲ διάστημα τεσσάρων μόνον λεπτῶν τῆς ὥρας, στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ μικροῦ Τζίμμι Κάς ἔχει πάρα πολλὰ κοινὰ σημεῖα μὲ τὴν ἀπαγωγή τοῦ μικροῦ υἱοῦ τοῦ διασήμευ ἀεροπόρου Λίντμπεργκ, ποὺ εἶχε ἀναστατώσει πρὶν λίγα χρόνια τὸν κόσμον, ὅταν ὁ τολμηρὸς ἀεροπόρος θροισκόταν στὸ μεσουράνημα τῆς δόξης του καὶ ἐλάτρευτο ὡς ὁ ἔθνικὸς ἥρωας τῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ τραγικότερον δὲ ὅλων εἶναι ὅτι ἡ πρόσφατος αὐτὴ ἀπαγωγή κατέληξε στὸ ἴδιο φοβερὸ τέλος μὲ τὴν ἀπαγωγή τοῦ «Μπέμπυ-Λίντμπεργκ».

Οἱ «γκάγκστερς» ἀφοῦ εἰσέπραξαν ὡς δέκα χιλιάδας δολλάρια, ποὺ εἶχαν ζητήσει ὡς λύτρα, ἐκόμισαν τὸ πενταετὲς θῆμα τῶν φοβούμενοι μήπως τοὺς φανερώσῃ ὅταν θὰ τὸ ἄφηναν.

Τὸ ἀπίσιον αὐτὸ κακούργημα εἰς βάρος ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ ἐπροκάλεσε κῆμα ἀγανάκτησεως εἰς ὅλοκληρον τὴν Ἀμερικὴν καὶ πέραν ἀκόμη, σὲ ὅλοκληρον τὸν πολιτισμένον κόσμον.

Ἡ ἀμερικανικὴ Κοινὴ Γνώμη ἐπετίθετο δριμύτητα ἐναντίον τῆς εἰδικῆς ἀστυνομίας, τῶν «Τζή-Μέν» ὅπως συντημημένως ὀνομάζονται εἰς τὴν Ἀμερ-

κὴν οἱ διώκται τῶν «Κιντνάπερς», περισσότερο δὲ ἐναντίον τῶν δικαστηρίων τὰ ὁποῖα, μὲ τὰς ἐπιεικῆς τῶν ἀποφάσεις, ἐνεθάρρουν τοὺς κακοποιοὺς στὸ ἔργον τῶν.

Ἄς παρακολουθήσουμε ὅμως τὰ γεγονότα μὲ τὴν σειράν τους γιὰτὶ αὐτὰ θὰ μᾶς μιλήσουν καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην περιγραφή γιὰ τὴν ἀγανάκτηση τῶν Ἀμερικανῶν.

Στὸ Πρένστον τῆς ἀμερικανικῆς Πολιτείας τῆς Φλωρίδος, κατοικοῦσεν ὁ κ. Κάς μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ μικρὰ

ΚΙΝΤΝΑΠΕΡΣ

Ἡ δραματικὴ ἀπαγωγή τοῦ μικροῦ Τζίμμι Κάς

ἕνας ἀστυνομικὸς, περιπολῶντας στὸν δημόσιον δρόμον ἀντελήφθη ἕνα μεγάλο ἐπιβατικὸ αὐτοκίνητο νὰ φεύγῃ μὲ δαιμονιώδη ταχύτητα. Οἱ κακοποιοὶ εἶχαν λάβει φυσικὰ ὅλα τους τὰ μέτρα, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται ὁ ἀριθμὸς ἢ ἄλλα χαρακτηριστικὰ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ μόνον τὰ κλάματα τοῦ μικροῦ Τζίμμι τὰ ὁποῖα ἄκουσε καθαρὰ ὁ ἀστυνομικὸς μαρτυροῦσαν ὅτι τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ ἦταν τὸ αὐτοκίνητο τῶν «κιντνάπερς» τῶν κλεπτῶν τοῦ μικροῦ Κάς.

Ἡ πρώτη σκέψις τῶν γονέων τοῦ μικροῦ ἦταν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν Ἀστυνομία, μὲ τὴν εἰδικὴ ἐν τούτοις παράκληση νὰ μὴ ἀναμιχθῆ ἐνεργῶς παρὰ μόνον μετὰ τὴν καταβολὴν τῶν λύτρων καὶ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ Τζίμμι.

Οἱ ἀπαγωγεῖς ζητοῦσαν ὡς λύτρα δέκα χιλιάδας δολλάρια τὰ ὁποῖα ὁ κ. Κάς ἐπροθυμοποιήθη νὰ καταβάλλῃ ἀμέσως πηγαινόντας εἰς συνάντησίν των σ' ἕνα μέρος ποὺ τοῦ εἶχαν ὀρίσει. Μολονότι ὅμως ὁ δυστυχὴς πατέρας ἐπερίμενε ὥρες ὀλόκληρες, κανεὶς δὲν φάνηκε νὰ εἰσπράξῃ τὸ ποσὸ.

Ἐξάλλοις ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ εἰδοποιεῖ τὴν Ἀστυνομία καὶ ὕντερ' ἀπὸ λίγη ὥρα ὥρα ἕνα εἶδος ἀστυνομικοῦ συμβουλίου, συνεκροτεῖτο στὸ σπίτι τοῦ Κάς. Ποιά ὅμως, ὑπῆρξε ἡ ἐκπληξίς τῶν γονέων καὶ τῶν ἀστυνομικῶν ὅταν ἔξαφνα μιὰ πέτρα, ἐπάνω στὴν ὁποία ἦταν δεμένο ἕνα γραμματάκι, σπάζει ἕνα τζάμι τοῦ δωματίου ὅπου συνεδρίαζαν πέφτοντας εἰς τὸ μέσον περιπυτῶν τῶν συγκεντρωμένων.

Τὸ πρωτότυπον αὐτὸ ταχυδρομεῖον ἐπληροφόρει τὸν κ. Κάς ὅτι ἔκχε πολλὰ ἄσχημα νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία καὶ ὅτι τὸ καλύτερον ποὺ εἶχε νὰ κἀν ἂν ἤθελε νὰ ξαναἰδῆ τὸ παιδί του, ἦταν νὰ σπεύσῃ μόνος στὸ ραντεβού ποὺ θὰ τοῦ διεθεβιάζετο σὲ λίγο τηλεφωνικῶς. Κάθε ἄλλη ἐνέργεια θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὸν θάνατον τοῦ μικροῦ.

Περίτρομος ἀλλὰ καὶ γεμάτος νέες ἐλπίδες ὁ δυστυχισμένος κ. Κάς ἔσπευσε στὸ ραντεβού ποὺ ὀρίσθηκε πράγματι σὲ λίγο τηλεφωνικῶς. Μέσα σὲ μιὰ ἐγκαταλειμμένη καλύβα ἐνὸς Νέγγρου, συναντᾷ τὸν «μεσάζοντα» τῶν κακοποιῶν, τοῦ καταβάλλει τὸ ποσὸν τῶν λύτρων καὶ βέβαιος πᾶ ὅτι σὲ λίγο θὰ τοῦ ἀπεδίδοτο ὁ Τζίμμι του γυρίζει στὸ σπίτι του γιὰ νὰ δώσῃ θάρρος στὴν ἀπελπισμένη μητέρα.

Στὸ σημεῖον αὐτὸ ἀρχίζει ἡ πραγματικὴ τραγωδία ἡ ὁποία ἀπεκορύφωσε τὴν ἤδη μεγάλην ἀγανάκτηση τῶν Ἀμερικανῶν. Καὶ ἰδίως τῶν κατοίκων Πρένστον, ποὺ ὁ καθεὶς των, ἀρχισε νὰ θεωρῆ τὸ ζήτημα ὡς καθῆκον ἀποκτικὸν του ὑπόθεσι.

Πέντε ὀλόκληρες μέρες περι-

μεναν οἱ ἄτυχοι γονεῖς τοῦ Τζίμμι νὰ ἀπόδοσιν του ὅσο ἀπελπισμένοι προέβησαν στὴν θλιβερότερη γνωστοποίησι ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ κάμουν γονεῖς: ὑποσχέθηκαν ἀμοιβὴν τεσσάρων χιλιάδων δολλαρίων σὲ ἐκεῖνον ποὺ θὰ εὑρίσκε τὸ πῶμα τοῦ μικροῦ.

Ἡ δῆλωσις αὐτὴ τῶν γονέων, ποὺ ἐσήμαινε ὅτι κάθε ἐλπίς ἦταν χαμένη καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρχε πιά κανένας λόγος νὰ λαμβάνονται προφυλάξεις γιὰ τὴν τύχην τοῦ Τζίμμι, ἀκούσθηκε σὲ ὅλη τὴν περιφέρειαν σὰν ἕνα σῆθημα συναγεραίου.

Τρισήμευ χιλιάδες Ἀμερικανοί, ἐφωδιασμένοι μὲ ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ σύνεργα, ἐξεχύθησαν σὲ ὅλην τὴν περιφέρειαν εἰς ἀναζήτησιν τῶν κακούργων καὶ τοῦ πτώματος τοῦ μικροῦ, ὀλόκληροι ὁμάδες προσκόπων κατέφθασαν γιὰ τὸν ἴδιον σκοπὸ ἀπὸ ὅλα τὰ σημεία τῆς Ἀμερικῆς, ἡ Ἀστυνομία διέθεσε τὰ καλύτερά της στελέχη καὶ ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων ἐτέθη ὁ περιδότης διώκτης τῶν «Κιντνάπερς» ὁ ἀστυνόμος Χούβερ.

Ὀλόκληρη ἡ ἀπέραντος ἐλώδης ἔκτασις ποὺ περιβάλλει τὸ Πρένστον ἐρευνηθήκε ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Ὁ κόσμος, ἀγανακτισμένος γιὰ τὸ κακούργημα ἀλλὰ καὶ δυσφορῶντας ἐναντίον τῆς Ἀστυνομίας ἡ ὁποία, μὲ ὅλα τὰ μοντέρνα ἐπιστημονικὰ μέσα ποὺ διέθεσε δὲν κατόρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς δράστες. ἀπεφάσισε νὰ πάρῃ μόνος του ἐκδίωξη

γιὰ τὸ τερατώδες ἐγκλήμα.

Κανεὶς δὲν ἐσκέφθη τις τέσσαρες χιλιάδες δολλάρια. Ἐκδίωξις, παραδειγματικὴ τιμωρία, λυντσάρισμα, ἦταν ἡ μόνη ἐπιθυμία τοῦ πλήθους. Ἡ ἀστυνομία ἐκοπίασε πολλὴ ἕως ὅτου πείσῃ τις χιλιάδες αὐτῆς τῶν ἐθελοντῶν ἀστυνομικῶν, ὅτι ἡ ἀνάμιξις τους μᾶλλον δυσκόλευε παρὰ νὰ διευκόλυνε τὴν προσπάθεια τῆς ἀνευρέσεως τῶν ἐγκληματιῶν καὶ ἐδέχθη νὰ ἐξασκήσῃ ὁ Χούβερ ὀλόκληρη τὴν προσωπικὴν του ἐπιρροήν καὶ νὰ ὑποσχεθῆ ὅτι πολλὴ σύντομα θὰ ἀνεκάλυπτε τοὺς δράστες γιὰ νὰ παῖσθουν ἐν τέλει οἱ Ἀμερικανοὶ νὰ ἐπανέλθουν στὰ σπῆτια τους.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα τὸ πῶμα τοῦ μικροῦ Τζίμμι ἀνεκαλύπτεται σὲ ἀπόστασιν ἐνὸς χιλιομέτρου ἀπὸ τὸ πατρικὸν του σπίτι ἐνῶ ταυτοχρόνως συνελαιθίβητο γιὰ δευτέρα φορὰ ἕνας ὑποπτος, ὁ Μάκ Κάλλ, ὀδηγὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου καὶ πρῶην ἐνοικιαστῆ τοῦ Κάς.

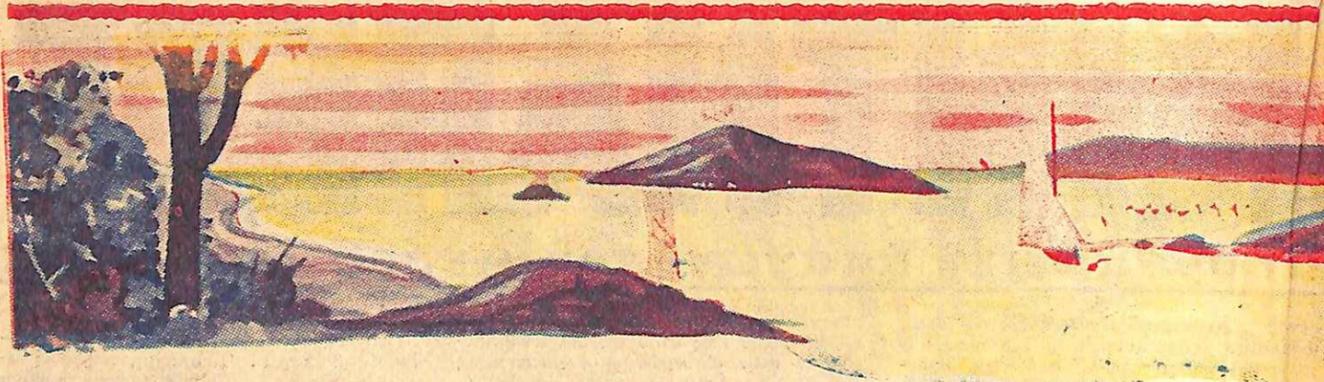
Στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε φυσικὰ τὰ πάντα. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ μιὰ ἐξαντλητικὴ ἀνάκρισις ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχὴν του, ἀρνούμενος ἐν τούτοις ὅτι εἶναι ὁ φονεὺς τοῦ Τζίμμι.

Ἡ ἀπολογία του εἶναι γεμάτη ἀντιφάσεις. Ἄλλοτε λέγει ὅτι ἐπαίξεν ἀπλῶς ρόλον «μεσάζοντος», ἄλλοτε ὅτι ἐ-

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 55)

Ὀλόκληρη ἡ ἀπέραντη ἔκτασις ποὺ περιβάλλει τὸ Πρένστον, ἐρευνηθήκε ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον...

Η Φιορέτα έκλεισε τὸ παράθυρό της.
 Δὲν ἀπομακρύνθηκε, ἐν τούτοις, ἀπ' αὐτό. Παρέμεινε, σιωπηλή, πίσω ἀπὸ τὶς γυρίλιες, μὲ τὸ βλέμμα βυθισμένο σ' ἕνα θαμποφωτισμένο παράθυρο τοῦ ἀντικρυνοῦ ξενοδοχείου — τοῦ μικροῦ ξενοδοχείου ποῦ δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὸ ἀρχοντικό τοῦ Μερλάτη παρὰ ἀπὸ ἕνα ἔρημο συνήθως, στενὸ θεοσκότεινο ἐκείνη τὴν ὥρα σοκάκι.

—Ξαγρυπνάει... εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ νέα.

—Ἐλα, ψυχούλα μου... ἄκουσε ἀπὸ πίσω της μιὰ φωνή.

Ἄνασκήτησε. Ἀμέσως ὅμως γαμογέλασε. Ἦταν ἡ θεία Νικολέττα, ἡ γρηὰ παραμάννα της ποῦ τὴν εἶχε ἀναθρέψει ἀπὸ μιὰ σταλιά παιδί.

—Ἐλα, ψυχούλα μου, νὰ γτενίσω γιὰ τελευταία φορὰ τὰ μαλλιάκια σου, ἐξακολούθησεν ἡ γρηὰ παραμάννα. Ἐ, ἀπὸ αὔριο πιά θάγης τὸν ἀντρα σου νὰ σοῦ ξεπλέκη τὰ μαλλιά.

Ἡ Φιορέτα ἀνατρίγισε. Ἄχ, ναί, αὔριο, Θεέ μου... Θάθελε νὰ μπορούσε νὰ βουλώση τ' αὐτιά της, νὰ μὴν ἀκούση τὴ γρηὰ παραμάννα καὶ τὴ φλυαρία της...

—Ἐλα, μάτια μου γλυκά, ἔλα χρυσούλα μου... Θάναί ὁ τελευταῖος σου παρθενικός ὕπνος, ἀπόψε... Γιατί αὔριο τέτοια ὥρα...

—Αὔριο;... ἐπιθύρισε ἡ Φιορέτα.

—Αὔριο, ψυχὴ μου, θὰ γνωρίσης τὴν ἀληθινὴ σημασία της ζωῆς. Αὔριο θὰ γνωρίσης γάδια, φιλιὰ... γαρῆρες ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τις πῆ ἀνθρώπου στόμα...

Μιὰ λάμψη μίσους φώτισε τὰ μάτια τῆς Φιορέτας.

—Τὸν συγαίνομαι... ψιθύρισε.

—Κι' ὅμως, θὰ δῆς.. Θὰ τὸν ἀγαπήσης ὅταν σοῦ μάθη τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Εἶναι ὁ ἀντρας, βλέπεις, αὐτός, μάτια μου γλυκά, ὁ ἀντρας ποῦ φέρνει τὸν Παράδεισο... Ἐλα νὰ κοιμηθῆς τώρα... Κι' αὔριο τέτοια ὥρα θὰ δῆς: Θὰ γνωρίσης τὴν μόνη, τὴν πραγματικὴ γαρά της ζωῆς... Ὁ γάμος, γιὰ κάθε κορίτσι, δὲν εἶναι ἢ πιὸ μεγάλη εὐτυχία;

Ἡ γρηὰ παραμάννα ἐγάιδεψε ἀπαλά τὰ μαλλιά της νέας, καὶ κατόπιν ἀρχισε νὰ τὴν γδύνει.

Ἡ θεία Νικολέττα δὲν ἦταν καὶ τόσο σίγουρη ἢ ἴδια γιὰ τὴν εὐτυχία ποῦ περίμενε, τὴν ἐπομένη, τὴν μικρὴ της κυρία.

Τὴν πάντρευαν μ' ἕνα ἀγνωστο.

Ἔτσι, βλέπετε, εἶνε ὀρίσει ὁ ἀρχοντας ὁ Μερλάτης, ὁ πατέρας τῆς Φιορούλας. Γιατί ὁ ἀρχοντας Φρεντόνι, ποῦ θὰ δῖναν ὡς σύζυγο στὴ μὲ

— Μικρούλα μου... Δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας κύριος μὲ γριζὴ μαλλιά...

κρὴ Φιορέτα, τί ἄλλο ἦταν παρὰ ἕνας ἀγνωστος;

Εἶχε, βέβαια, πλούτη ἀμέτρητα, καὶ βαστούσε ἀπὸ ἀρχοντικὴ γενιά. Τὶ σημασία ὅμως εἶχε αὐτό; Ἡ μικρὴ δὲν τὸν εἶχε δὴ παρὰ δυὸ τρεῖς φορὲς μονάχα, κι' αὐτὲς στὰ πεταγιά. Ἐπειτα, ἦταν πολὺ μεγαλείτερός της — εἶχε πατήσει τὰ σαράντα πέντε, ἐνῶ ἡ μικρούλα Φιορέτα δὲν ἦταν οὔτε εἴκοσι χρονῶν.

Μπορούσε ὅμως κανένας νὰ φέρη ἀντίρρηση στὸν ἀρχοντα τὸν Μερλάτη;

—Ἄκουσε, Φιορέτα, εἶχε πῆ στὴν μικρὴ ὁ πατέρας της πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες. Διαλέξαμε τὸν ἀνδρα ποῦ θὰ πάρης... Εἶναι ἕνας ἀνθρώπος σοβιρός, τῆς σειρᾶς σου, ποῦ ταιριάζει σὲ σένα καὶ στὸ ὄνομά μας.

—Ἄ! Ἐγεις τύχη, κόρη μου! εἶχαν προσθέσει οἱ δυὸ γρηὲς θείες της, κυττάζοντάς τὴν μέσα ἀπὸ τὰ φασαμέν τους. Θὰ γίνης κοντέσσα. Θάγης εἰσοδήματα, ἀμάξια... Θὰ μπορῆς νὰ ταξιδέψης...

Νὰ ταξιδέψης... Οἱ δεσποινίδες Μερλάτη, οἱ ἀδελφές τοῦ ἀρχοντα, δὲν εἶχαν μὴ ποτὲ σὲ βατόρι ἢ σὲ σιδηρόδρομο. Ὁ ἀρχοντας Μερλάτης, ὅμως, ἔ αὐτὸς ἦταν ἄλλο πράγμα... Αὐτὸς εἶχε ταξιδέψει καὶ πολὺ μάλιστα στὰ νεῖατά του. Εἶχε πάει στὶς μεγάλες εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες, εἶχε «ζήσει τὴ ζωὴ του»...

Καὶ μιὰ μέρα — μιὰ μέρα καταχαμένη — εἶχε γυρίσει μὲ μιὰ γυναῖκα κοκέττα καὶ φτειασιδωμένη, ποῦ δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειὰ ἀπ' τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ παρὰ νὰ τραγουδάη διάφορα τραγουδάκια τοῦ καφέ - σατανά.

Εἶχε κάνει μιὰ τρέλλα ὁ κόντες Μερλάτης: εἶχε παντρευτῆ μιὰ μικρὴ θεατρινούλα τοῦ Παρισιοῦ, τὴν εἶχε μπάσει στὸ σπῆτι του.

Οἱ δυὸ ἀδερφές του δὲν ἄφιναν εὐκαιρία χωρὶς νὰ τῆς δείχνουν πόσο τὴν θεωροῦσαν κατώτερή τους.

Ὅσο γιὰ τὸν κόντε, γρήγορα εἶχε συνέλθει κι' αὐτὸς ἀπ' τὴν «παλαβωμάρα» του, ὅπως ἐγκαρτηρίζε ὁ ἱδιος τὸ γάμο του. Ἄ! Πόσο τὸ εἶχε μετανοιώσει ποῦ εἶχε μπάσει στὸ παλὸ ἀρχοντικό του αὐτὴν τὴν φραντσέζα, τὴν θεατρίνα...

Ἡ κοντέσσα, ἔδωσε τὸ φῶς στοὺς δυὸ ἀδελφούς της Φιορέτας, τὸν Πίπη καὶ τὸν Διονύση. Κατόπιν ἐγέννησε τὸ κοριτσάκι... Κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ τῶσκασε... Ἐγκατέλειψε τὸν κόντε, τὰ παιδιὰ της, τὶς γκρινιάρκες κουνιᾶδες της, καὶ ξαναγύρισε στὸ Παρίσι, στὴν ἐλεύθερη ζωὴ της.

Ἡ Φιορέτα εἶχε παραδοθῆ στις φροντίδες τῆς Νικολέττας. Αὐτὴ καὶ οἱ θειάδες της τὴν εἶχαν ἀναθρέψει

μ' ὅλη τὴ σοβαρότητα ποῦ ταιρίαζε στὴν ἀρχοντικὴ της γενιά. Ὁ κόντες ἔτρεμε, ἔξ ἄλλου, μήπως ἡ κόρη του ἔμοιαζε τῆς μάνας της. Ἄλλὰ ὄχι. Ἡ Φιορέτα ἦταν φρόνιμη, ἤσυχη, νοικοκυρούλα, ὑπάκουη...

Γι' αὐτό, ὅταν τῆς ἀνήγγειλαν πῶς θὰ τὴν ἀρραβωνιάζαν μὲ τὸν κόντε Φρεντόνι, δὲν εἶχε παρουσιάσει καμμιὰ ἀντίρρηση. Μπορούσε αὐτὴ νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὴν παράδοση τῆς οἰκογενείας; Καὶ ἀπὸ πότε μιὰ κοπέλλα τῆς τάξεώς της, μ' ἕνα ἀπ' τὰ ἀρχοντικώτερα ὀνόματα τῆς Ἑπτανήσου, μπορούσε νὰ ἐπιβάλλῃ τὴ θέλησή της ἢ νὰ σηκώσῃ κεφάλι στὸν πατέρα της;

Δέχτηκε, λοιπόν, τὸν κόντε Φρεντόνι.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ὅμως ποῦ τὸν ἀντίκρουσε, κατάλαβε ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς δὲν θὰ μπορούσε νὰ τῆς φέρῃ τὴν εὐτυχία...

—Αὔριο, τέτοια ὥρα, θὰ γνωρίσης τὴν μεγαλείτερη εὐτυχία της ζωῆς. ἔλεγε ἡ θεία Νικολέττα.

Κι' ἡ Φιορέτα συλλογιζόταν τὴν καμπουριασμένη σιλουέττα, τὰ μαύρα πονηροῦστικα μάτια, τὸ προσγυλι τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, κι' ἐνοιοθε νὰ τὴν κυριεύῃ ἕνα παράξενο αἶσθημα ἀθῆας.

Προσπάθησε νὰ διώξῃ αὐτὴ τὴν εἰκόνα ἀπὸ μπρός της. Τοῦ κάκου... Σὰν βροχιάς τὴν κυνηγοῦσε...

Κι' ὅμως, Αὔριο τέτοια ὥρα, ἡ

«κοντέσσα Φρεντόνι» θὰ εἶχεν ἔρκει στὴ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων αἰώνια πίστη στὸν ἀντρα της... Θὰ εἶχε πῆ ἀντίο γιὰ πάντα στὰ ὄνειρα καὶ στὶς ἐλπίδες της...

—Ἐλα νὰ κοιμηθῆς, κορούλα μου... ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς Νικολέττας. Καὶ μὴ συλλογιζοσαι τίποτ' ἄλλο παρὰ τὴν αὔριανὴ ἡμέρα... Νά: γιὰ ἰδέες... Τὸ ἔτοιμασε ὅλα.

Ἐπᾶνα στὸν καναπέ ἦταν δαπλωμένο πράγματι τὸ μεζεζωτὸ φῶρεμα, τὰ ἄρθρα τῆς λευμοῆς, τὰ ἄσπρα γάντια, τὸ νταντελένιο μαντήλι καὶ τὸ κομψὸ νυφῆστικὸ παπουτσάκι. Πλαί τους βοτᾶζόταν τὸ ποικέλιό της, ἀπὸ φῖνα μπατίσια — κτρινησμένα λίγο εἶναι ἡ ὀλῆθαια ἀπὸ τὴν πολυκαιρία. Γιατί, σύμφωνα μὲ τὰ ἔ-

θιμα, τὸ πουκάμισο αὐτὸ ἦταν τὸ ἴδιο μέσο στὸ ὁποῖον εἶχαν τυλίξει τὴν Φιορέτα μωρό, ὅστερ' ἀπ' τὰ βαφτίσια της...

Θὰ τὸ φοροῦσε αὐριο, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, θὰ διπλωνόταν πάλι καὶ θὰ κρυβόταν μέσα σ' ἕνα ξύλινο κασελάκι. Ἐκεῖ θάμεινε κρυμμένο ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου της, ὅποτε θὰ τὸ ἐβγαζαν γιὰ νὰ σαβανώσουν μ' αὐτὸ.

Μέσα στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς νέας ἐκτός ἀπὸ τὴν θεία Νικολέττα βρισκόταν καὶ μιὰ ἄλλη γρηά: ἡ κυρὰ Μαρία, πού θάταν πάνω ἀπὸ ἕκατὸ γρονῶν.

Τὴν θεωροῦσαν μάγισσα, κάπως, στὸ νησί. Κι' ἡ καυμένη ἢ Νικολέττα τὰ τὴν εἶχε φέρε γιὰ νὰ «ρίξη τὸ μολῶβι» στὴ μελλοντομνη, νὰ πῆ τὴν τύχη της.

Καὶ νά... Ἡ γρηά Μαρία ἔφερε στὴ μέση τοῦ δωματίου τὸν ντενεκὲ μὲ τὸ νερό. Τὸ μολῶβι τὸ εἶχε λυωμένο. Τὸ ἔχυσε μέσα στὸ νερό, κι' ἔσκυψε ἀπὸ πάνω γιὰ νὰ πῆ, ἀπὸ τὰ σχήματα πού θάπαιρνε, τὴ μοῖρα τοῦ κοριτσιοῦ.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ γρηά Μαρία ἔμεινε ἀκίνητη. Ἡ Νικολέττα, σκυμμένη κοντὰ της, τὴν παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία.

Ἐξαφνα, ἡ μάγισσα σταυροκοπήθηκε.

«Ἄγιε Διονύση μου... ψιθύρισε. Κάνε τὸ θαῦμα σου... Εἶναι τόσο γλυκεῖα καὶ τόσο καλὴ κοπέλλα...»

«Τι ἔπαθες; Τι εἶδες;... τῆς εἶπε ἀπότομα, μὲ χαμηλὴ φωνή, ἡ θεία Νικολέττα.

«Ἄχ, Θεέ μου... Ἄχ, Νικολέττα μου... Μεγάλο δυστύχημα...»

«Λέγε, λοιπόν... Εἶδες τίποτα;»

«Νά... αὐτὴ ἐδῶ τὴν ἴσια τὴν πλάκα... κι' ἐκεῖνον κεῖ τὸ σταυρό... Τὰ βλέπεις;»

«Ἐ, λοιπόν;»

«Εἶναι σημάδια θανάτου... Νικολέττα...»

«Σκασμός παληόγρηα! Βρυγήθηκε ἡ παραμάννα. Εὐτύχως πού δὲν τᾶκουσε τὸ κορίτσι... Φύγε ἀπὸ δῶ κι' οὔτε νὰ ξαναπατήσης στὸ κατῶφλι...»

«Μά...»

«Φύγε σοῦ εἶπα...»

Κι' ἡ γρηά Νικολέττα ἐβγαλε διὰ τῆς θίας σχεδὸν τὴν μάγισσα ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ἡ Φιορέτα, παραδομένη στὰ δνειρὰ της, οὔτε εἶχε προσέξει καν τὴ σκηνή...

«Ἐ, λοιπόν, ψυχὴ μου, θὰ κοιμηθῆς;»

Ἡ θεία Νικολέττα βιάζεται νὰ πᾶ νὰ πλαγιάσῃ. Ἡ αὐριανὴ ἡμέρα θὰ εἶναι τόσο κουραστική...

Ἡ Φιορέτα ἀναγυρίζει στὸ κρεβάτι της, ἐτοιμάζει τὴν νυκτερινή της τουαλέττα. Τὰ ἐπέλεκτα μαλλιά τὴ πέφτουν στοὺς ὤμους της. Φορεῖ τὸ νυκτικὸ της, κατόπιν γονατίζει μπρὸς στὰ εἰκονίσματα.

Ἐπαναλαμβάνεται, μηχανικά, τὰ γιλιεπιτωμένα λόγια:

«Παναγία μου, σὺ πού πόνεσες σὰν γυναίκα...»

Ἄχ, ὄχι, δὲν εἶχε πονέσει σὰν γυναίκα ἡ Παναγία. Δὲν εἶχε παντρευτῆ τὸν ἀνθρώπο πού δὲν ἀγαποῦσε.

«Εὐλόγησέ με... κι' εὐλόγησε τὸν γάμο μου...»

Μιὰ πρώτη νύχτα τοῦ γάμου

Τὸν γάμο της, νά... ὄχι ὅμως μ' αὐτὸν τὸν καμπουριασμένο μεσόκοπο πού τῆς ἐπιβάλλει ἡ μοῖρα της. Αὐτός, εἶναι τὸ καθήκον. Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ὑποστῇ μιὰ γυναίκα, ὅμως, ἕνα τόσο θλιβερό καθήκον, θάπρεπε προηγουμένως...

«Κοιμήσου, τώρα ψυχούλα μου, τῆς λέει ἡ Νικολέττα φιλούντας τὴν στὸ μέτωπο.

Ἡ Φιορέτα κλείνει τὰ μάτια.

Κι' ἕνα φίλιμ, ἕνα κινηματογραφικὸ φίλιμ ξετυλιγεται μπροστὰ της. Πρωταγωνιστὴς εἶναι ἕνας ἄνδρας ψηλός, λεπτός, μὲ γκριζες τρίχες στοὺς κροτάφους... Ὁ Ἐρρίκος, πού ἐξαγρυπνᾷ κεῖ ἀντίκρου, πίσω ἀπ' τὸ θαμπωφτισμένο παράθυρο, τοῦ ξενοδοχείου πού τὴν συλλογίζεται ἴσως.

Ξαναζῆ μὲ τὴ φαντασία τὸ ἀνοιξιάτικο ἐκεῖνο ἀπόγευμα ὅπου εἶχε πρωταντικρῶσει τὸν ξένο.

Ἐνα μεγάλο βαπόρι εἶχε φτάσει στὴ Ζάκυνθο ἀπὸ τὴς ἀκτῆς τῆς Ἰταλίας. Ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ δύο μέρες στὸ μαγευτικὸ νησί, στὸ Φιόρο τοῦ Λεβάντε. Οἱ ἐπιβάτες τοῦ σκορπισθήκαν στὸ νησί γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τ' ἀξιοθέατα. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ Ἐρρίκος Ντελαβουάν, ἕνας Παριζιάνος ἐπιστήμονας: ἀρχαιολόγος.

Ὁ καυμένος ὁ Ἐρρίκος τὰ εἶχε γαμένα. Τὰ λίγα ἔλληνικά πού ἤξερε τὰ ἐπρόθερε τόσο ἀσχημα, ὡστε ἦταν ὀδύνη νὰ συνεννοηθῇ μὲ τοὺς Ζακυνθινούς χαμιλάδες.

Ἐτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ κοντὰ τοῦ Φιορέτα μὲ τὸν πατέρα της. Ὁ κόντες Μερλάτης ἤξερε τὰ γαλλικά σὰν βέρος Παριζιάνος. Ἐπλησίασε τὸν ξένο, τοῦ ἔκανε τὸ δραγουμάνο καὶ τὸν ἐκάλεσε στὸ σπίτι του.

Ἐκεῖ, ὁ Ἐρρίκος τάχασε ἀκόμη περισσότερο. Δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι σ' ἕνα τόσο μικρὸ νησί θὰ εὑρίσκει τέτοια συντροφιά: ἀνθρώπους ἐκλεκτοὺς, μορφωμένους, μὲ λεπτὰ γούστα.

Τοῦ μίλησαν γιὰ τ' ἀρχαία, γιὰ τὰ ἱστορικὰ παλάτια τῆς Ζακύνθου. Ὁλα αὐτὰ τὸν ἐνδιέφεραν. Ἐτσι, ὅταν ἔφυγε τὸ βαπόρι πού τὸν εἶχε φέρει, αὐτὸς ἔμεινε στὴ Ζάκυνθο. Ἐγκαταστάθηκε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μπέλα Βενέτσια» πού βρισκόταν πλάι στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Μερλάτη.

Ὁ Παριζιάνος ἔγινε ἀπὸ τοὺς πιὸ τακτικούς ἐπισκέπτας τοῦ κόντε. Μεσημέρι - βράδυ ἔτρωγε ἐκεῖ. Τὴν μικρούλα ὅμως δὲν τὴν πρόσεχε. Ἡ μάλλον τῆς φερνόνταν ὅπως θὰ φερνόταν σ' ἕνα παιδί.

Δὲν εἶχε παρατηρήσει τὴν ὠγρότητά της ὅταν τὸν ἀντίκρουζε, οὔτε τὸ ξαφνικὸ κοκκίνισμά της ὅταν τύχαινε νὰ τὴν ἀγγιγῇ τυχαία...

Τὴ τὴν ἔνοιαζε ὅμως γι' αὐτὰ τὴν Φιορέτα:

Τὸν ἀγαποῦσε!

Τὸν ἀγαποῦσε μυστικά, κρυφά, μέσα στὸ βάθος τῆς καρδιάς της. Ἐνσάρκωνε γι' αὐτὴν, ὅλους τοὺς

ἤρωας τῶν γαλλικῶν μυθιστορημάτων πού εἶχε διαβάσει... Ἦταν ὁ Ἀρχισιδηρουργός, ὁ Ἀρμάνδος τῆς «Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας»... Τῆς ἔφερνε κάτι ἀπὸ τὴ Γαλλία, τὴν χώρα τῶν οὐνεῖρων της. Κι' ἔπειτα, ἦταν αὐτὸς. Αὐτὸ ἀρκοῦσε...

Ἡ θεία Νικολέττα ἀναψε τὸ καντήλι. Κατόπιν, πατώντας στὴς μύτες τῶν παπουτσιῶν ἔφυγε ἀπ' τὸ δωμάτιο, παίρνοντας μαζί της τὸ κερί.

Τὸ μεγάλο ρολοῖ τοῦ ἀρχοντικοῦ ἐσήμανε τὴν ἐνδεκάτην...

Ὅταν βεβαιώθηκε πὼς ἦταν μόνη, ἡ Φιορέτα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της.

Προχώρησε ὡς τὸ παράθυρο καὶ τὸ ἀνοίξε.

Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ καὶ εὐωδιασμένη. Τὸ παράθυρο τοῦ Ἐρρίκου, ἀντίκρου, ἦταν φωτισμένο ἀκούη. Κι' ὅλα θαρροῦσε πὼς τῆς μιλοῦσαν γιὰ τὸν ἔρωτα.

«Μιὰ φορὰ ζῆ κανέναν, κι' ὁ ἔρωτας εἶναι κάτι μεγάλο... κάτι αἰώνιο... Θαρροῦσε πὼς τῆς ψιθύριζαν στ' αὐτὴ. «Μὴ δισταίσεις...»

Ἡ Φιορέτα προσπαθοῦσε ν' ἀντισταθῇ ἀκόμα. Ἄρχισε κάποια προσευχὴ...

Κι' ἔξαφνα, ἐπῆρε τὴν ἀπόφασή της.

Εἶδε, πάνω στὸν καναπέ, ἀπλωμένο, τὸ παρθενικὸ της πουκάμισο.

Μὲ κινήσεις μηχανικῆς, σὰν ὑπνωτισμένη, ἡ Φιορέτα ἐβγαλε τὸ νυκτικὸ της. Μὲ σεβασμὸ καὶ προσοχὴ ἐπῆρε τὸ πουκάμισο. Τὸ φόρεσε.

Ἀνατρίχιασε...

Κατόπιν τύλιξε τὰ μαλλιά της μὲ μιὰ σάρκα... ἔριξε ἕνα πανωφόρι στοὺς ὤμους της... ἔπλεξε γύρω ἀπὸ τὸ μπράτσο της ἕνα βραχιόλι μὲ ἀνθη λεμονιάς... φόρεσε τὰ λευκὰ γαμήλια παπούτσια...

Ἐρριξε μιὰ ματιὰ στὸ δρόμο, ψυχῆ...

Ἐπῆδησεν ἀνάλαφρα ἀπ' τὸ ἰσόγειο παράθυρο... Ἡ πόρτα τοῦ ξενοδοχείου ἦταν ἀνοιχτή. Στους διαδρόμους δὲν βρισκόταν κανεὶς.

Κι' ὅστερ' ἀπὸ δύο δευτερόλεπτα κτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ Ἐρρίκου Ντελαβουάν.

«Ἐμπρός!... ἀκούσε τὴ φωνὴ του ἀπὸ μέσα.

«Σ' ἀγαπῶ. Γι' αὐτὸ ἦρθα σὲ σέβαν... Θέλω ἐσὺ νὰ μοῦ μάθης τὴν ἀγάπη...»

Τὸν σφίγγει τὴν ἀγκαλιά του, τὸν κυττάζει μὲ μάτια λιγωμένα...

Αὐτός, τὰ ἔχει χαμένα.

«Μικρούλα μου... Μικρὸ μου κοριτσάκι... ψιθυρίζει. Ἐλα... Σύνελε...»

Δὲν βρίσκει ἀπὸ τῆς πῆ παρὰ αὐτὰ τὰ λόγια. Νοιώθει μιὰ γλυκεῖα ζάλη κι' αὐτὸς, φοβάται πὼς δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀνθέξῃ ὡς τὸ τέλος τῶν πειρασμῶν.

Τρέμει τὸ ἀνεπαρόρθωτο...

Προσπαθεῖ ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ κοντὰ του τὸ νεανικὸ αὐτὸ κορμί, νὰ λύσῃ τὰ μπράτσα πού τὸν ἀγκαλιάζουν παράφορα, ἀπεγνωσμένα.

Προσπαθεῖ, τὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμή, νὰ θυμηθῇ τὴ γυναίκα του πού ἀπηρεε στὴ Γαλλία. τὴ κόρη του πού εἶναι τῆς ἴδιας ἡλικίας σχεδὸν μὲ τὴν Φιορέτα.

Ἡ νέα ὅμως εἶναι γερμὴν ἐπάνω του.

Ἡ μωρωδιὰ τοῦ κορμιοῦ της τὸν μεθᾶ.

Κι' ἡ Φιορέτα, μὲς στοὺς λυγμούς της ψιθυρίζει:

«Ἄς ζήσω μιὰ νύχτα, μονάχα μιὰ νύχτα, πρὶν μὲ θάψουν ζωντανή μέσα στὸ ἀπαίσιο παλάτι τοῦ ἀρνοντᾶ μου. Ἄς γνωρίσω τὸν ἔρωτα, πρὶν πεθάνῃ γιὰ μένα ὁ ἔρωτος γιὰ πάντα! Θέλω ἐσὺ νὰ μὲ κάνης δική σου!... Κι' ὅστερα, θάχω τὴν ἀνάμνησή σου γιὰ παρηγοριά.

«Θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ ὑφίσταμαι καρτερικὰ τὰ βάσανά μου νὰ ζήσω...»

«Παιδί μου... Μικρὸ μου παιδί...»

«Σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ ὅπως ἀγαπῶ τὸν Θεό, ὅπως ἀγαπῶ τὴν ψυχὴ μου!»

Ἡ Ζακυνθιοπούλα ἀνασηκώνεται, προσφέρει τὰ γέιλιά της πού δὲν ἐγνώρισαν ποτὲ ἀνδρικό φίλημα, στὰ γέιλια ἐκεῖνου πού ἐγνώρισαν τόσες ἀκολασίες...

Ἀπὸ τὴς μισανοιχτὲς γρίλιες τοῦ παραθυριοῦ μπαίνει ἕνα ἀνάλαφρο, μωρωμένο ἀγεράκι.

Αὐτὸς ὅμως ἔχει τὴ δύναμη ν' ἀντισταθῇ ὡς τὸ τέλος.

Φέρνει τὸ χέρι του πού τρέμει στὸ μέτωπό του. Συνέρχεται...

Ἐχει τὴ δύναμη νὰ τὴν τυλίξῃ στὸ πανωφόρι της.

Καὶ μὲ φωνὴ πατρική, γλυκεῖα καὶ λυπημένη μαζί, τῆς λέει...

«Μικρούλα μου... Δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας κύριος μὲ γκριζὰ μαλλιά... Δὲν ἀξίζω αὐτὸ τὸ ὑπέροχο, τὸ θεῖο δῶρο πού ἔργεσαι νὰ μοῦ κάνης. Ἐπειτα, εἶμαι φίλος τοῦ πατέρα σου, τῶν ἀδελφῶν σου.

«Μ' ἐκτιμοῦν... Μ' ἐμπιστεύονται... Δὲν μπορῶ νὰ κάνω μιὰ κακὴ πράξη...»

Ἡ Φιορέτα τὸν ἀκούει νὰ μιλῇ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.

Οὔτε μιὰ λέξη δὲν βρίσκει νὰ πῆ σ' αὐτὴν, οὔτε ἕνα τρυφερὸ λογάκι.

Ὅλα τὰ βλέπει νὰ σκοτεινιάζουν ἐμπρός της.

«Θεέ μου... ψιθυρίζει σιγὰ, σὰν γιὰ τὸν ἑαυτὸ της.

Νοιώθει ντροπὴ, ταπείνωση. Χαμηλώνει τὸ κεφάλι, καὶ, μὲ βήματα ἀργὰ, προχωρεῖ σκυφτὰ πρὸς τὴν πόρτα.

Ὁ Ἐρρίκος τὴν βλέπει νὰ δρασκελίξῃ τὸ παράθυρό της, νὰ χάνεται μέσα στὸ δωμάτιό της.

Καὶ τότε νοιώθει μιὰ τύψη γιὰ ὅ,τι ἔκανε...

Καταλαβαίνει ὅτι τὴν ἐπλήγωσε βαθεῖα, ἀνεπαρόρθωτα. Ὁ πολιτισμένος ἑαυτὸς του νοιώθει μεγάλη ἱκανοποίηση γιὰτὴ εἶχε τὴ δύναμη νὰ κάνει μιὰ τέτοια θυσία.

Τὸ ἔστικτό του ὅμως τοῦ λέει στὸ βάθος ὅτι, ὑπὸ τὴν πρόφαση τῆς ἐκπληρώσεως ἑνὸς καθήκοντος, ἐφέρθηκε ἀνανδρα.

Γύρω ἀπὸ τὸ σκῆνωμα τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, πολιοῦχου τοῦ νησιοῦ, εἶναι συγκεντρωμένη ὀλόκληρη ἡ οἰκογένεια: ὁ κόντες Μερλάτης, οἱ γιοῖοί του, αἱ ἀδελφές του, ἕνα σωρὸ ξάδερφοι καὶ ξαδέρφες. Βρίσκεται ἐπίσης καὶ ὁ κόντες Φρεντόνι μὲ ὑποφωτισμένη καὶ παγύτερο παρὰ ποτέ. Τέλος καὶ ἡ Φιορέτα, τρομερὰ γλωμῆ.

Οἱ παπᾶδες, φοροῦν κι' αὐτοὶ τὰ πιὸ μεγαλοπρεπῆ τους ἄμφια.

Τὸ κασόνι ὅπου βόσκειται τὸ σκῆνωμα ἔχει ἀνοιχτῆ μ' ἕνα κλειδάκι χρυσό, στολισμένο μὲ πετράδια.

Κι' ὁ Ἅγιος ἐμφανίζεται ἑαπλωμένος, μὲ σκελετωμένο τὸ πρόσωπο,

Μιὰ πρώτη νύχτα τοῦ γάμου

«Ἰσως» ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀναγυρίζει.

Ἡ Φιορέτα εἶναι ἀκουμπισμένη στὸ μπράτσο του. Τὴ γλωμῆ πού εἶναι, Θεέ μου... Δὲν σηκώνει τὰ μάτια της. Στέκεται ἀκίνητη μὲ τὴ λαμπάδα στὸ γέρι.

Ὁ πατέρας της τὴν παραδίδει στὸν κόντε Φρεντόνι. Αὐτὸς τὴν ὀδηγεῖ μπρὸς στοὺς παπᾶδες, κι' ἀρχίζουν οἱ ψαλμωδίες.

Πόσο νοιώθει τὸν ἑαυτὸ του δυστυχιμένο, ὁ Ἐρρίκος.

Τὸ αἰθέριο αὐτὸ πλάσμα, τὸ ἄβωδο αὐτὸ κορίτσι μὲ τὰ χαμηλωμένα μάτια, εἶναι ἡ ἴδια φλογερὴ γυναίκα πού τὴν περασμένη νύχτα τὸν κρατοῦσε ἀγκαλιασμένο ζητώντας του λίγη ἀγάπη.

Κλείνει τὰ μάτια, προσπαθεῖ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν ἀνάμνησή της... τὴν ἀνάμνηση τῶν στιγμῶν ἐκείνων...

Δὲν τὸ κατορθώνει ὅμως.

Θαρρεῖ πὼς γεμίζει ἀκόμη τὴν ψυχὴ του ἡ εὐδωχία τοῦ δροσεροῦ αὐτοῦ κορμιοῦ πού τοῦ εἶχε προσφερθῆ, μέσα σ' ἕνα ἐρωτικὸ ἔσπασμα, πρὶν ἀπὸ λίγες ὥρες ἀκούη.

Θαρρεῖ πὼς ἀκούει τὴ φωνὴ της, τρεμουλιαστὴ ἀπὸ τὸν πόθο:

«Σ' ἀγαπῶ...»

Κι' ὑποφέρει, ὁ Ἐρρίκος... Ὑποφέρει τρομερὰ...

Ἡ τελετὴ τοῦ γάμου τοῦ φαίνεται ἀτελείωτη.

Ἀκούει, τέλος, τὸν ἐπίσκοπο νὰ λήθῃ στοὺς νεονύμφους:

«Σὰς ἐνώνω γιὰ τὴν αἰωνιότητα...»

Ὁ Ἐρρίκος ἀναστενάζει, ἑαπαφρωμένος. Ἐτελείωσε πιά αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Πρέπει ὅμως, νὰ ἐκτελέσῃ ἀκόμα μιὰ ἀγγαρεία.

Σύμφωνα μὲ τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησία, οἱ κουμπάροι — κι' εἶναι πολλοὶ κουμπάροι στοὺς ἐπίσημους γάμους — πρέπει ν' ἀλλάξουν τὴς βέρες καὶ νὰ διασταυρώσουν τὰ στεφάνια πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν συζύγων.

Ὁ Ἐρρίκος, σὰν φίλος καὶ φιλοξενούμενος τοῦ κόντε Μερλάτη, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς κουμπάρους.

Προχωρεῖ τελευταίως... Ἐνας τρομερὸς φόβος τὸν ἔχει κυριέψει. Φοβάται, μήπως τὸ πέσοῦν οἱ βέρες ἀπὸ τὰ χεῖρά — πράγμα πού, σύμφωνα μὲ τὴς προλήψεις τοῦ νησιοῦ, θὰ ἐσημαίνε θάνατο!

Ὅπως ὅποτε, δὲν τὰ καταφέρνει ἄσχημα.

Περνάει τὸ δαχτυλίδι πρῶτα στὸ δαχτυλὸ τοῦ γαμπροῦ, πού τὸν εὐχαριστεῖ μὲ τὸ βλέμμα.

Τὸ δαχτυλὸ τῆς Φιορέτας, μάλιστα τὸ ἀγγίζει. Αὐτὴ βυθισμένη στις σκέψεις της, οὔτε τὸν προσέχει καν.

Κατόπιν, φιλεῖ στὸ μάγουλο τὸν γαμπρό... τὴ νύφη...

Αὐτὴ, δὲν φανερώνει τὴν παραϊκρὴ ταραχή. Δὲν παρατήρησε τὴν γλωμάδα πού ἦταν ἀπλωμένη στὸ πρόσωπό του. Εἶναι ζήτημα ἂν τὸν ἀνεγνωρίσει καν.

Ἐτελείωσε. Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ νεονύμφος θὰ ἀπαγάγῃ τὴ γυναίκα του. Θὰ φύγουν — ποῖος ἔξερει γιὰ ποῦ.

Οἱ καλεσμένοι ἔχουν σκορπιστῆ μὲς στὰ σαλόνια. Σὲ λίγο θὰ μῆ τὸ τραπέζι. Κανέναν ὅμως δὲν τὸ κουνάει ἀπὸ κεῖ. Περιμένουν τὴν Φιορέτα γιὰ νὰ πᾶν νὰ καθήσουν ὄλοι μαζί στὸ τραπέζι.

Ἡ νύφη ἔφυγε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὴν αἴθουσα. Ἐπῆνε στὸ δωμάτιό της γιὰ ν' ἀλλάξῃ φορέματα. Δὲν θ' ἀρ-

γηση, βέβαια, αφού μετά το δείπνο θα φύγει μαζί με τον άνδρα της για το γαμήλιο ταξίδι.

Περνοούν μερικά λεπτά ακόμη, αι-δώνες δλόκληροι θανάσιμης αγωνίας. Η νεόνυμφη δέν ξανάργεται.

Ο κοντες Μερλάτης ρίχνει κάθε τόσο άγριες ματιές στην πόρτα άπ' την όποιαν θά φανή ή Φιορέτα.

Άρχίζει νά συγκινητάι και ό κόντες Φρεντόνι άκούη. Γιατί, άρά νε ν' άργή τόσο πολύ ή Φιορέτα;

Οί θείες, τυλιγμένες όπωσ είναι μέσα στα έπίσημα φορέματά τους, άρχίζουν ν' άνησυχούη κι' αύτες. Σηκώνονται και διευθύνονται πρός τό δωμάτιο τής Φιορέτας νά δούη τί συμβαίνει.

Η έθιμοτυπία, βλέπετε, άπαγορεύει σ' έναν άνδρα, έστώ και στον σύζυγο, νά μπη μέσα στο παρθενικό δωμάτιο.

ποτελειώνοντας τις προετοιμασίες για τό ταξίδι.

Οί νιόπαντροι θά έφευγαν τό ίδιο βράδυ, και ή Νικολέττα θά τους συνώδευε.

Κι' έπειτα, ή Φιορέτα είχε φύγει, με τό υφικό της φόρεμα και κουβαλώντας μαζί της τό εικόνομια τής Παναγίας. Δέν είχε δώσει καμιά έ-ξήγηση στη γρηά παραμάννα της.

—Πού νάχη πάει, Θεέ μου; Πού νάχη; πάει;... ψιθυρίζει ή θεία Νικολέττα κλαίγοντας.

Η φοβερή είδησις μεταδίδεται στους καλεσμένους. Τρέχουν όλοι στον κήπο, ψάχνουν παντού...

Τίποτα όμως... Τίποτα...

Μιά φριχτή προαίσθηση έχει κυριέπει τον Έρρίκο.

Παρατώντας τους άλλόφρονες καλεσμένους, την οικογένεια πού την έχει συντρίψει ό πόνος, τον σύζυγο ό όποιος έχει γίνει έξω φρενών — έχει ρεζίλευθη, ό άνθρωπος! — κατεβαίνει τέσσερα - τέσσερα τά σκαλιά, διασχίζει τον κήπο...

Οί μουσικοί έξακολουθούη νά παίζουν...

Βρίσκεται στην έξογή τώρα, ό Έρρίκος. Και τρέχει πάντα...

Η Φιορέτα είχε τύχει πολλές φορές νά του μιλήση για εκείνον τον βράχο, κοντά στο άρχοντικό του Μερλάτη, όπου τής άρεσε ν' άποτραβιέται για νά ρευμάζει.

Είναι ένας τεράστιος βράχος, ένας γκρεμός, πού ύψωνεται έπιβλητικά πάνω από τή θάλασσα... Άπό τήν κορφή του διακρίνονται καθαρά, τις ημέρες πού δέν έχει όμίχλη, οί άκτές τής Ιταλίας.

Ο Έρρίκος τρέχει, λαχανιάζοντας

μέσα στη σκοτεινή νύχτα. Και νά... εκεί, στην κορφή του βράχου, αντικρύζει μία λευκή σκιά..

Αυτή θάνατι... Τό άγεράκι φουσκώνει τό υφικό της πέπλο...

—Φιορέτα!

Αυτή δέν φαίνεται νά τον άκούη. Μένει άκίνητη, σάν άγαλμα.

Ο Έρρίκος άρχίζει νά σκαρφά-λώνη στον βράχο. Τά γέρια του ξεσχίζονται από τ' άγκάθια.

Δέν τους χωρίζουν παρά λίγα μέτρα μόνο.

—Φιορέτα!... Παιδί μου...

Η Φιορέτα ούτε γυρίζει νά τον κυττάξη. Με βήματα άργά προω-ρεί ός τό χειλος του γκρεμιού.

Ο Έρρίκος παγώνει. Κάνει νά όρμήση...

Μιά κραυγή βγαίνει από τά στή-θη του...

Βλέπει τήν λεπτή σκιά νά διαγρά-φη ένα τόξο στο κενόν... ύστερ' άκούγεται κάτι σάν άνάστεναγμός... ό παφλασμός των κυμάτων... και τίποτα... πιά!...

Τό κορμί τής Φιορέτας δέν άνευρέ-θηκε Η θάλασσα δέν θέλησε νά τό άποδώση.

Οί περιηγητάι πού έπισκέπτονται τήν Ζάκυνθο, παρατηρούη στον Κύκ-κίνο Βράχο ένα μαρμάρινο σταυρό με αυτή τήν έπιγραφή:

«Φιορέτα, κοντέσσα Μερλάτη. Πέ-θανε σέ ήλικία είκοσι χρονών, τήν νύχτα των γάμων της».

Τό κορμί τής άτυχης κοντέσσας δέν βρίσκεται εκεί όμως, βρίσκεται πάντοτε στον άγνωστο ύγρο του τάφο...

ΛΥΚ ΒΑΛΤΥ

Κυρίες μου...

δέλετε όμορφοη ή άσχημο τον άνδρα;

Τι λένε οί Παριζιάνες

«Ενας άντρας, πρέπει νά είναι ώ-ραίος;»

Αυτό τό έρώτημα άπευθύνει στους άναγνώστας του ένα μεγάλο παρι-σινό περιοδικό, ζητώντας τήν γνώμη τους πάνω στο ενδιαφέρον αυτό ζήτημα.

Φυσικά, τό έρώτημα άπευθυνόταν στις γυναίκες, τις μόνες άρμόδιες νά έχουν γνώμη επί του ζητήματος, αφού αύτες και μόνο είναι σε θέση νά πούν ποιός άν-τρας άρέσει περισσότερο, ό ωραίος ή ό ά-σχημος;

Οί κυρίες, λοιπόν, ζύσανε μ' άπορία τά χαριτωμένα τους κεφαλάκια, φτιασμένα με έπιμελημένα όντουλασιόν περμανάντ, ξεροθήξανε, ύπως συνηθίζεται στις σοβα-ρές περιστάσεις και δώσανε τή γνώμη τους.

Πρώτη και καλλίτερη άπήτησε ή πε-ρίφημη Μιστενγκέτ. Η άειθαλής «βεντέ-τα» των Παρισινών «μυθική χόλλη», πού είναι, έπόμεινο, ύστερ' από τόσων έτών... καλλιτεχνική δόξαση, νά έχη άποκτήση κά-ποια ειδικότητα σ' αυτά τά ζητήματα, ά-πάντησε έτσι:

«Δέν είναι διόλου άνάγκη νά είναι ό άνδρας ωραίος, ύπό τήν άσπτεράν έν-νοιαν τής λέξεως, για ν' άρέση στη γυ-ναίκα. Για μένα φτάνει νά είναι κανένας άντρας άπλως. Γερός, ψηλός, άρρενω-πός, με τά όμορφα άσπρα δόντια, μ' εκ-φραστικά μάτια. Ύστερα, πρέπει νάχη τρόπους, εύγενικό φέρσιμο, έλκυστική ό-μιλία...»

Δηλαδή, μεταξύ μας, ή Μιστενγκέτ θέ-λει έναν άσχημον άντρα, πού νάναί... ώ-ραίος, ή έναν ωραίο άντρα πού νάναί ά-σχημος!

Η Ντανιέλ Νταριέ, όμως, ό χαριτωμέ-νος αυτός άστέρης τής όθόνης, έχει δια-φορετικές αντίληψεις για τον άντρα.

—Εκείνο πού εκτιμώ περισσότερο στον άντρα, είπε, από άπόψεως εμφάνισης, εί-ναι τό εύάριστο πρόσωπο, ή έκφρασις τής τιμότητος και τής καλωσύνης, πού πρέπει νά είναι διάχυτη σ' αυτό, τό άρ-μονικό και άπαιρηγώς τό γερό σώμα.

Άλλοτε οί κοπέλλες παντρευόντουσαν τύπους γλωμούς κι' άναμικούς, από ρω-μαντισμό, από οίκτο, άκόμα κι' από ύπο-λογισμό, λογαριάζοντας ότι θά τους έμενε περισσότερο δικός του ένας αδύνατος και κακοφτιασμένος άντρας. Σήμερα όμως ή γυναίκα έχει καταλάβει πώς πρέπει νά δημιουργήση παιδιά γερά και άρτιμελή, γι' αυτό οί άντρες πού είναι αμινών δέν ελκύουνε πιά και τόσο τήν γυναικεία προσοχή.

Όσον άφορ ά τήν αισθητική όμορφιά, αυτή δά δέν είναι και τόσο άπαραίτητη.

Ένας άντρας ωραίος, μοιάζει περισ-σότερο με ζωγραφικό πίνακα, παρά με ένδιφέροντα τύπο. Αύτες ή κλασσικές γραμμές με τήν Έλληνική μύτη και τήν Απολλώνεια κατατομή, συγκινούσαν θέ-βαια τους άρχαιολόγους ή τους τεχνε-

Ο άλλοτε Γάλλος πρωθυπου-ρός και συγγραφέας κ. Έρριώ δέν μπορεί φυσικά νά πη πώς είναι ό παραπλεύρως εικονιζό-μενος γόης Τίνο-Ρότσι, έντού-τοις μπορεί κι' αύτες νά έχη τις θαυμάσιές του, ως άνδρας...

Η Τιταυνά, ή διάσημη Γάλλη δημο-σιογράφος και... κοσμογυρίστρα, μάς δίνει τήν άποψή της πιά μελετημένα:

—Η όμορφιά στον άντρα; Μά βέβαια. Άλλά νά κάνουμε μία διευκρίνησι: Οί ώ-ραίοι άντρες τραβάνε τήν γυναίκα ως τά είκοσι τους χρόνια και κατόπιη πέρα από τά σαράντα. Τις πρώτες από άγνοια, τις δεύτερες από δίψα. Στο μεταξύ των δύο αυτών σταθμών χρονικό διάστημα, τις πε-ρισσότερες έπιτυγίες τις έχουνε νά έλλα προσόνα: ή έσπανάδα, ή φήμη, τό χρή-μα... Ύστερα νά σάς πώ. Πάντως, όμως, ένα πράγμα προέχει συνήθως για τή γυ-ναίκα: άποκλειστικότητα στον έρωτα.

Η γυναίκα θέλει τον άντρα δικό της και έ-ταν κατορθώση και τον έξημερώση από τής άπόψεως αύτες, άδιαφορεί αν είναι ώ-ραίος ή άσχημος. Θέλει, πρό παντός τήν άφοσίωση του και τήν πίστη του. Και έ-δώ πού τά λέμε, θά προτιμούσε έναν άν-δρα μάλλον άσχημο, γιατί οί ωραίοι είναι κατά κανόνα άπιστοι.

Με άλλα λόγια, κατηγορηματική ά-πάντησι δέν ύπαρχει...

Τό Παρισινό περιοδικό άπευθύνει και πάλιν τό... φλέγον του έρώτημα, οί άπαν-τήσεις, όμως, καθυστερούη.

Θά άκοσθεύμε, λοιπόν, σήμερα, μ' αυ-τές τις λίγες.

Εσείς, όμως, αγαπητές μας άναγνώ-στριες, τί γνώμη έχατε; Όμορφος ή όχι πρέπει νάναί ό άντρας πού προτιμάτε; Γράφτε μας, αν τό θέλετε. Έτσι θά δού-με κατά πόσο ή Έλληνίδα σκέπτεται δια-φορετικά από τή Γαλλίδα. Νομίζουμε, μάλιστα, όχι μόνο πώς σκέπτεται διαφο-ρετικά, αλλά και πιά σωστά. Τι λέτε έσείς;

P.

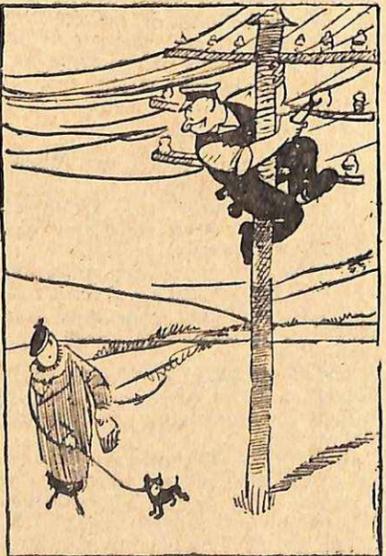
ΤΟ ΞΕΝΟ

Νά δούμε...

Ο άρχιλογιστής: Πώς πάει τό ταμείο σας; Ο λογιιστής: Δέν ξέρω κ. ημηματόρας, περιμένα τηλεφώνημα από τον Ιππόδρομο!

ΧΙΟΥΜΟΡ

Τόν καθισύχασε

Η κυρία στον Τριατατι-κό: Γιατί ανέθήκατε εκεί, κύριε, μή φοβάστε, ή Λουλούκα μου δέν δαγκώνει!...

Πού τον είχε!

Ο έξερευνητής: Μά, πού στο διάβολο, έβαλα επί τέλους, εκεί-νο τό μαγικό σπόρο πού μου είχε δώ-σει ό φακίρης;

Πρέπει να ξέρετε

3^{ου}

Πέμπτο:
Προσέχετε τις στάσεις που παίρνετε.

Το γυναικείο σώμα έχει περισσότερη ανάγκη από μια καλή στάση, παρά από ένα κομψό ντύσιμο.

Ο Αντρέ Μωρουά λέει σχετικά: "Αμα σπάσετε ένα γλυπτικό άριστούργημα και το συναρμολογήσετε κατόπιν άσχημα, παύει πια νάνε «έργο τέχνης». Κι' αν ακόμη λοιπόν έχετε κορμί που να θεωρηται γλυπτι-

κό άριστούργημα της φύσεως, άμικ τοϋ δίνετε κακή στάσι είνε σα να τϋ συναρμολογήτε άσχημα.

Τί χρειάζεται τώρα για να παίρνετε στάσεις άθρες, γοητευτικές, χαριτωμένες;

Αφέλεια και άπλότης, λένε μερικοί.

Όχι, πρϋς Θεοϋ, λένε άλλοι.

Κι' οί τελευταίοι έχουν δίκιο άπόλυτο.

Άλλοίμονο αν άφήση κανείς τον έαυτό του άδέσμευτο να κάνη τις κινήσεις που θέλει, ή να καθήση όπως τούρχεται αναπαυτικώτερα. Χάθηκε! Θά παρουσιάση ένα θέαμα φοβερό!

Τί πρέπει να γίνη λοιπόν; Απαιτείται προσοχή κι' επιτήδευση; Αναμφισβητήτως ναί. Άλλ' αυτό δέν άρκει. Αυτό είνε μια γενικότης μια άοριστολογία. Οί έξεζητημένες πόζες και κινήσεις δέν είναι πάντοτε καλές. Άντιθέτως μπορεί να σας έμφανίσουν γελοία!

Τϋ ζήτημα είνε λεπτότατο κι' έχει ανάγκη από μεγάλη μελέτη κι' άκόμη από πραγματική άσκηση. Δηλαδή από πρόβες μπροστά σ' έναν όλοσωμο καθρέφτη.

Υπάρχουν γυναικες που έχουν τϋ ταλέντο να μñν κάνουν άγαρμπες κινήσεις και οί στάσεις που παίρνουν είνε άσυνειδητα χαριτωμένες. Άλλά μñν αϋταπατάσθε πϋς ανήκε-

τε σ' αϋτές, κυρίες μου, όσο κι' αν είσθε ώραιες. Άλλο καλλονή, και άλλο χάρις. Μπορεί μια γυναίκα χαριτωμένη να μñν είνε ώμορφη. Άλλά προτιμώ τñ δεύτερη, χωρίς συζήτηση.

Κι' επ' αϋτοϋ σας κάνω τñ δήλωση πϋς συμφωνεί μαζί μου ή όλότης τϋν άνδρων.

Ο Ζϋρζ ντέ λα Φουσαρντιερ σ' είνε ενδιαφέρον ρεπορτάζ που έκαμα για τñ Σύγχρονη Γυναίκα, τονίζει ότι ή γυναικεία χάρις άποκτάται.

Και άποκτάται πράγματι.

Η Γυναίκα που ή φύσις τñν άδίκησε μ' έμφάνιση κάπως χονδροειδή, ή με κάποια φυσική δυσκαμψία που τñς δυσχεραίνει τñν άνεση τϋν κινήσεων, μπορεί να γίνη χαριτωμένη, αν γυμνασθñ, αν έξασκηθñ.

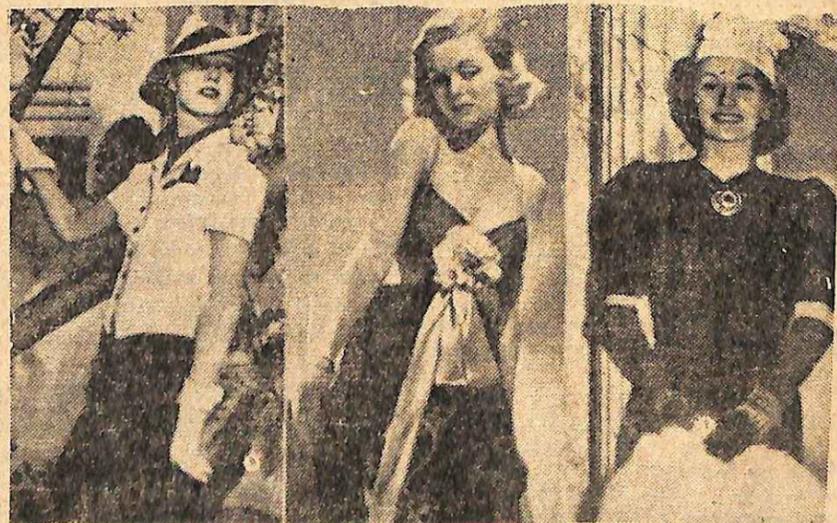

Θά κάνουμ' ένα μικρό μάθημα έπάνω σ' αϋτή τñν έξάσκηση, αρχίζοντας πάντως απ' τὰ τυπικά σημεία που άπαγορεύονται και απ' τñν Καλή Συμπεριφορά, αλλά κι' απ' τñ διδυμη άδελφή τñς, τñν Αίσθητική.

Προσέχετε λοιπόν όταν κάθεσθε, να μñν άνοίγετε τὰ σκέλη. Είνε φρικτό! Όσο κι' αν είσαστε κομψή και λεπτή, σας κάνει χυδαία.

Μñν άφίνετε έπίσης τον έαυτό σας έλεύθερο να παίρνη αναπαυτικές πόζες. Όλες σχεδόν άσχημίζου τñν

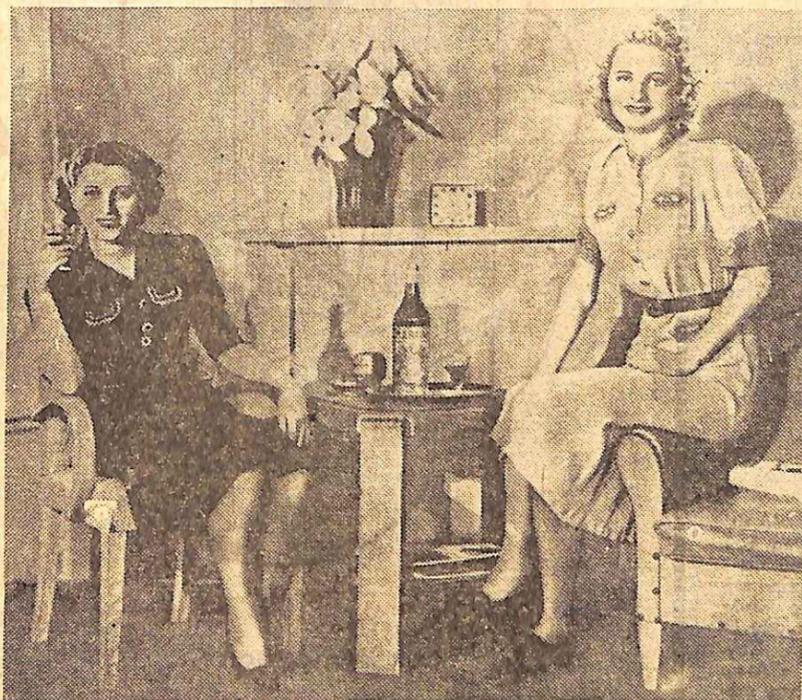
Να μια άληθινά χαριτωμένη στάση.

Έπιτυχής.

Άδεξία.

Άγαρμπη.

Κυρίες και Κύριοι...

Η προσπάθεια να παίρνετε ώραιες πόζες δέν πετυχαίνει πάντα.

φόρμα του κορμιού και χαλάνε τñν εύγραμμία του.

Προσπαθήστε να παίρνετε στάσεις στερεότυπες, ώρισμένες, που να κάνουν τϋ σώμα σας άρμονικό, και πρϋ παντός να μñν άφίνου τὰ θέληγητρά σας να προβάλλου προκλητικά, μ' αναίδεια.

Άγωνισθñτε να έρñτε στάσεις προσποιημένης άφέλειας, που να είνε φαινομενικά αϋθόρμητες και φυσικές, μὰ πραγματικά τεχνικές κι' επιτηδευμένες.

Ο Ζϋλ Ρομαίν λέει ότι ό συγγραφέας πϋχει τϋ πιδό άπλό ύφος και τñν πιδό λιτή φράσι, γράφει πολϋ πιδό δύσκολα, κοπιάζει άπείρωσ περισσότερο άπάνω στο χειρόγραφο. Γιατι είνε τεχνικά άπλό τϋ ύφος του.

Η προσποίηση είνε τϋ αντίθετο της άπλότης. Φαντασθñτε τώρα πόσο δύσκολο είνε να προσποιηθñ κανείς τñν άπλότητα!

Αϋτό λοιπόν τϋ τόσο δύσκολο κατόρθωμα σας ζητώ να πετύχετε, αν θέλετε να κερδίσετε 100% σέ γοητεία, και νάσθε έν τάξει.

Έξεζητημένη άφέλεια! Όρίστε τϋ σύνθημά μας. Και σύμβουλος πολϋτιμος, δάσκα-

λος άλλανθαστος σέ πειράματα, ή Α. Ε. ό κ. Καθρέφτης!

Κουβεντιάστε ώρες άτέλειωτες μαζί του έπάνω σ' αϋτό τϋ σοβαρώτατο θέμα, που αξίζει όσο δέν αξίζουν τ' άκριβώτερα μοντέλλα.

Θά σας πñ με ώμη και σοφή ειλικρίνεια, τί σας πάει και τί δέ σας πάει. Τι σας άσχημίζει και τί σας όμορφαίνει.

Προσέξτε τὰ πόδια σας. Τϋ να τὰ διασταυρώνετε κάτω είν' επικίνδυνο. Τϋ ένα πόδι έπάνω σ' άλλο είνε στάσις που πρέπει να τñν παίρνετε μελετημένα, χωρίς άξαφνη κίνηση και χωρίς να δίνη μια έκφραση αϋθάδη στο σώμα σας. Άν έχετε χοντρές γάμπες, άποφευγέτε τñν.

Μñν στηρίζετε τὰ χέρια σας στους γοφούς, θυμίζοντας τñ γυμναστική άσκηση «τὰς χείρας επί τϋν ισϋών». Άκόμη και ή Τζόαν Κράουφορντ όταν παίρνει αϋτή τñ στάση, χάνει πολϋ.

Έπίσης προσέξτε πάρα πολϋ τñν άτεχνη και άγαρμπη προσποίηση που σας κάνει κωμικός. Κυττάξτε αϋτό τϋ γυναικείο ντυέτο

στην εικόνα: Είνε τόσο έκδηλη ή προσπάθειά τους να φανου άθρες, που κινου τόν οίκο! Θυμίζου πόζα «καλλιτεχνικού φωτογράφου» τñς όδοϋ Άθηνάς!

Η εικόνα με τñ ρακέττα του τένις και ή εικόνα του μαγιώ, σας δίνου μια ιδέα της επιτηδευμένης άπλότης, τñς έξησκημένης, προσποιησεως. Και κυττάξτε πόσο είνε χαριτωμένες! Η τεχνική άφέλεια στη στάση, είνε ένα από τὰ μεγαλύτερα κεφάλαια τñς τέχνης τϋν ρεζισέρ. Μελετήστε τñν λοιπόν και στο σινεμά. Τϋ «έκράν» θά σας δώση περιφήμες συμβουλές.

Ρίξτε τώρα μια ματιά στις τρεις μικρές φωτογραφίες. Η πρώτη είνε έπιτυχής προσποίησης. Η δεύτερη, άδεξία, ή τρίτη, άγαρμπη!

(Η συνέχεια εις τϋ έπόμενον)

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

Είνε άραγε στάσις άνεπιτήθευτη

Λιζέμε...

Οι λογοκλόποι

Ο δημοσιογράφος κ. Ν. Γιοκαρόνης υποστηρίζει εις τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ περιοδικοῦ «Παρασκήνια» με καταπλήσσοσαν πράγματι ελαφρότητα, ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς εἶναι λογοκλόποι! Εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ ὀψιμος ἀγάπη τοῦ κ. Γιοκαρόνη πρὸς τὸ θέατρον, δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ γνωρίῃ τὴν ἐργασίαν ἐνὸς ἐκάστου τῶν Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων, τοὺς ὁποίους τόσον ἐπιπολαιῶς θίγει. Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἄλλη αἰτία πού τὸν παρέσυρε εἰς τὴν κακὴν αὐτὴν διὰ τὴν ὑπογραφήν του περιπέτειαν. Ὁ κ. Ν. Γ. ἀγνοεῖ ὅτι τὸ νὰ χειρισθῇ ἕνας συγγραφεὺς τὸ αὐτὸ θέμα με ἕναν ἄλλον, δὲν εἶναι κλοπή! Αὐτὸ ὅμως δὲν μπορούμε ἐμεῖς νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσωμε μέσα σὲ λίγες ἀράδες. Θέλει στήλες ὀλόκληρες οἱ ὁποῖες δυστυχῶς δὲν περισσεύουν...

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ «σκέτες» Συλβίου εἶναι λογοκλοπή. Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ὁ κ. Συλβίος δὲν ἀποτελεῖ τὴν ὁλότητα τῶν Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων!

Ὡς ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κάιρο τὸ ἐκδοθὲν ἐκεῖ νέο βιβλίο τοῦ ποιητοῦ Ὁρέστη Λάσκου, δείγμα τοῦ διαμορφωμένου πλέον καὶ κατασταλαγμένου ταλέντου του. Ὁ ὑπερρωτότυπος Λάσκος με τὴν πηγαία ἐμπνευση καὶ τοὺς δυνατὰ συγκινημένους παλμούς του, παρουσιάζεται στὴ νέα του ἐργασία σὰν ἕνας ἀληθινὸς ποιητὴς με γάλην σπνοῆς. Συγκεκριμένως τὰ τραγούδια τοῦ «Ράα-Ράα», «Ἄσκα Κεμπνεκάιζ» «Ὡδὴ σὲ μιὰ ξανθὴ Ἥγερεια» εἶναι σωστά διαμάντια τοῦ Νεοελληνικοῦ στίχου.

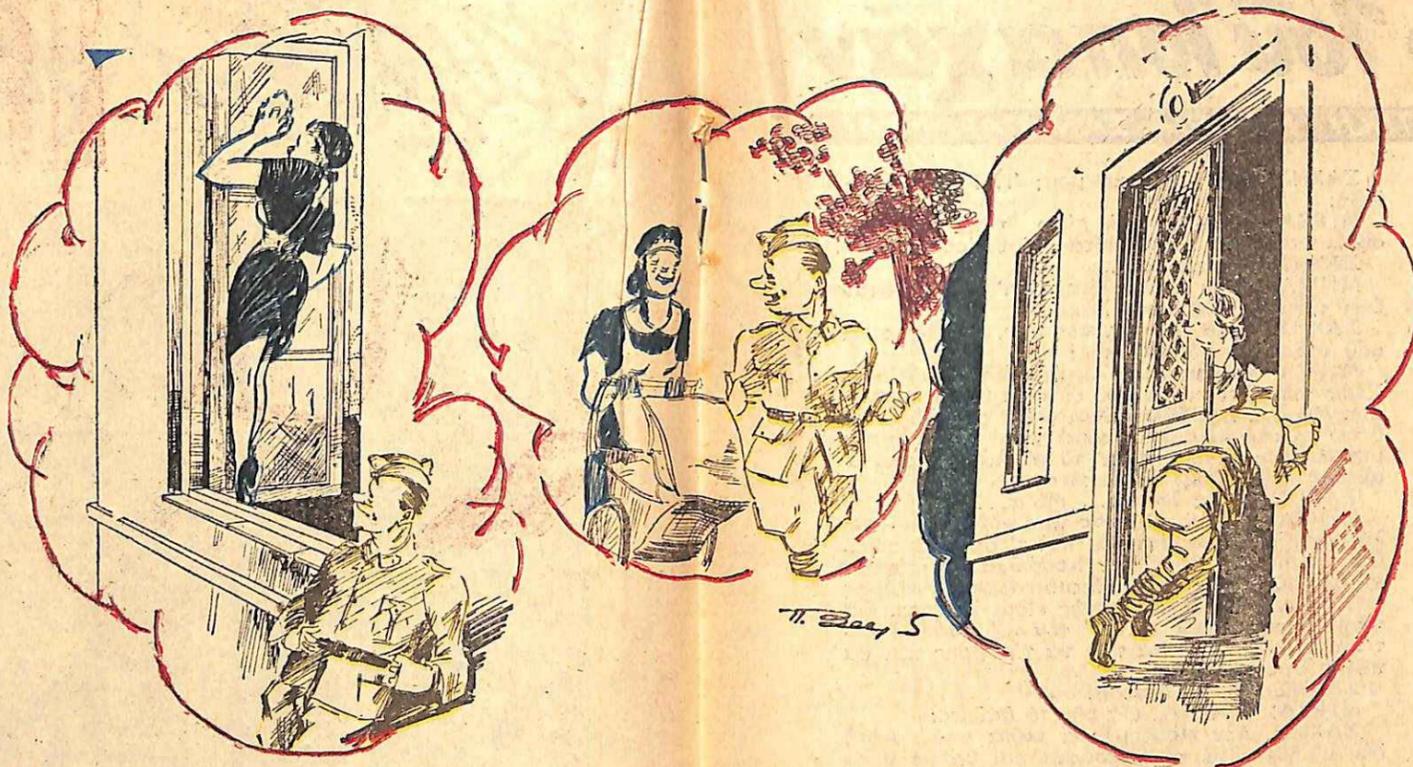
Ἰαν προσεχῶς ἡ «Ἑβδομάς» ὅπως ἦδη ἀνήγγελε θὰ ἀρχίσῃ δημοσιεύουσα τὸ νέον ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Δ. Κ. Εὐαγγελίδου «Κορίτσια Πολυτελείας». Τὸ νέο αὐτὸ κοινωτικὸ καὶ ψυχολογικὸ ἔργο τοῦ συγγραφέως τοῦ «Συγχρόνου Κοριταίου» θὰ γοητεύσῃ ἀληθινὰ τὸ ἀναγνωστικὸ μας κοινόν. Εἶναι γεμάτο ζωντανία καὶ ἀλήθεια, πού δίνονται ἀνάγλυφα καὶ παραστατικὰ στίς σελίδες του με τὸ συναρπαστικὸ ὕφος τοῦ ἐκλεκτοῦ συγγραφέως.

Ὀνιστοῦμε ἰδιαίτερος στοὺς ἀναγνώστας μας τὰ ἄρθρα του πού ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον στὴν εἰδικὴ στήλη τῆς σελ. 59, ὁ διασημὸς συνεργάτης μας δερματολόγος ἰατρός κ. Γ. Λαδάς.

Ἡ λουτροθεραπεία εἶναι σήμερα ἡ βασίς τῆς θεραπείας πλείστον ὄσων παθήσεων ὄχι μόνον τοῦ δέρματος ἀλλὰ καὶ γενικῶς τοῦ οργανισμοῦ. Τώρα δὲ πού εἶναι καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς, τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Λαδά θὰ εἶναι μιὰ πολὺτιμος καθοδήγησις γιὰ τοὺς ἀναγνώστας καὶ ἀναγνωστριάς μας ἰδίως ἐκείνους πού θὰ ἤθελαν νὰ ὑποβληθοῦν σὲ λουτροθεραπεία στίτι των.

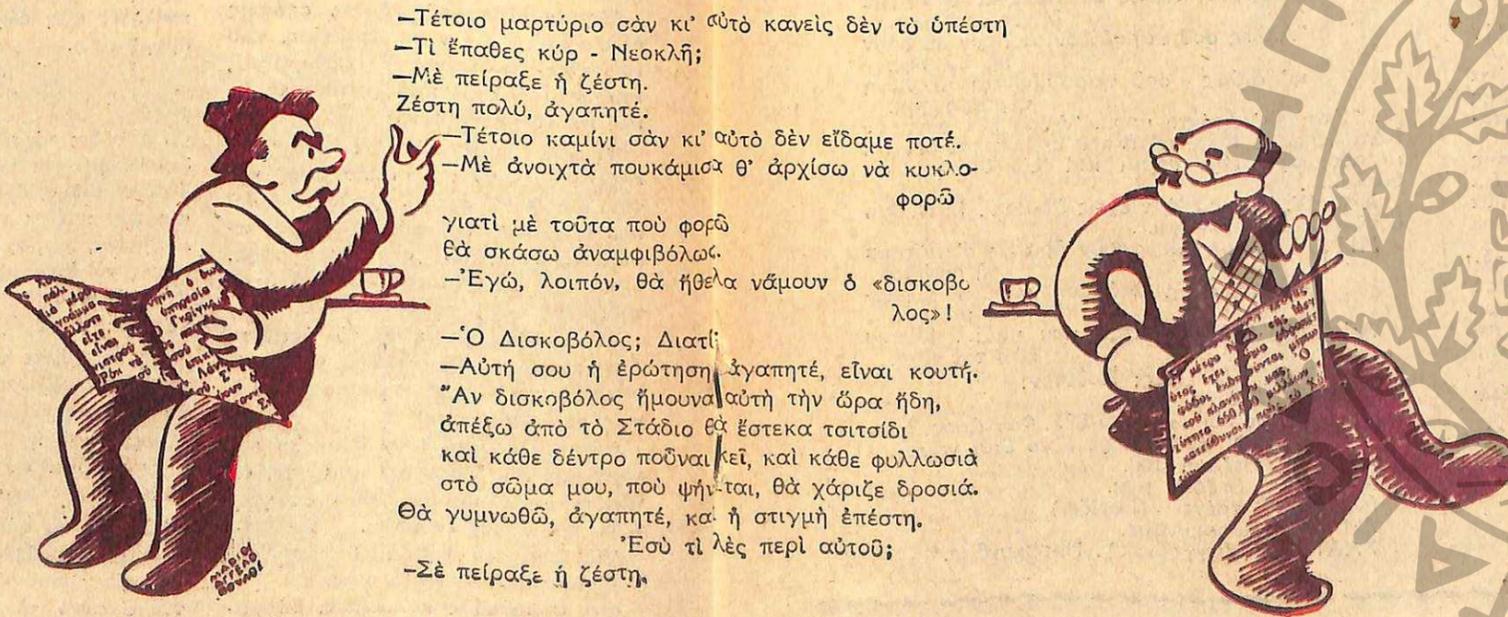
Περιοδικὸν τοῦ ὁποίου ὁ τίτλος συμβολίζει τοὺς εὐσεβεῖς πόθους τοῦ ἰδιοκτητοῦ, εὐρισκόμενον ἀτυχῶς εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ θανάτου παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του—δὲν τὰ περιοδικὰ ἀντιθέτως με τοὺς ἀνθρώπους πεθαίνουν συνήθως... θρέψη! ἔχει τὸ κέφι νὰ μᾶς σατυρίζη! Καὶ ἡ σάτυρά του πράγματι, περιέχει πρωτότυπον... βαθυβλακείαν. Δυστυχῶς τὸ διευθύνει ὁ κ. Μαγγανάρης ὁ ὁποῖος εἶναι φίλος μας, ἀλλοίως θὰ λέγαμε ὅτι ὁ διευθυντὴς εἶναι πάρα πολὺ κοντός!

ΜΙΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΘΕΡΙΝΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ
Ἀνίχνευσις Ἀκροβολισμοὶ Ἐφοδος

Νεοκλῆς καὶ Ζαχαρίας - ἀνταλλάσσουν ἀπορίας καὶ ὁ δεύτερος κι' ὁ πρῶτος ὁμιλοῦν πολὺ εὐγλώττως

—Τέτοιο μαρτύριο σὰν κι' αὐτὸ κανεῖς δὲν τὸ ὑπέστη
—Τὶ ἔπαθες κύρ - Νεοκλή;
—Μὲ πείραξε ἡ ζέστη.
Ζέστη πολὺ, ἀγαπητέ.
—Τέτοιο καμίνι σὰν κι' αὐτὸ δὲν εἶδαμε ποτέ.
—Μὲ ἀνοιχτὰ πουκάμισα θ' ἀρχίσω νὰ κυκλοφορῶ
γιατί με τοῦτα πού φορῶ
ἐὰ σκάσω ἀναμφιβόλως.
—Ἐγώ, λοιπόν, θὰ ἤθελα νάμουν ὁ «δισκοβυλος»!
—Ὁ Δισκοβόλος; Διατί;
—Αὐτὴ σου ἡ ἐρώτησις ἀγαπητέ, εἶναι κουτὴ.
Ἄν δισκοβόλος ἤμουνα αὐτὴ τὴν ὥρα ἦδη,
ἀπέξω ἀπὸ τὸ Στάδιο ἐὰ ἔστεκα ταισιδί
καὶ κάθε δέντρο πούναί κει, καὶ κάθε φυλλωσιά
στὸ σῶμα μου, πού ψήνεται, θὰ χάριζε δροσιά.
Θὰ γυμνωθῶ, ἀγαπητέ, καὶ ἡ στιγμή ἐπέστη.
Ἐσὺ τί λὲς περὶ αὐτοῦ;
—Σὲ πείραξε ἡ ζέστη.

Λιζέμε...

Προκριτικὴ

Ἐἰς τὰ θεατρικῶν περιοδικῶν ὑπάρχει ἕνα κομικώτατον «προκριτικόν» σημεῖωμα διὰ τὸ ἔργον δύο νέων συγγραφέων, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἰδιαιτέρῃ θεατρικῶν κριτικῶν κ. Δρόσον Τριφυλλῆν.

«Ν' ἀναζητήσομε λέει ὁ κ. Τριφυλλῆς, αἰτία καὶ αἰτιατὰ; Ἐχοντας προκριτικόν, τὸ περισσότερο, καὶ πληροφορικὸν χαρακτῆρα τὸ σημεῖωμα αὐτό, δὲν ἀντέχει σὲ τέτοιον εἶδος παρεκκλίσεις. (Ποῦ ν' ἀνθῆξῃ τὸ ἄτιμο!) Δυὸ Πειραιῶτες συνάδελφοι (Σὲ τί ἔραγε συνάδελφοι;) οἱ κ. κ. Γιάννης Μπαρούνας καὶ Λάμπης Βολανάκης ντεπουντάρουν τὴν ἐρχομένην Τετάρτην, ἀπὸ ἀθηναϊκῆς σκηνῆς, κι' ὡς θεατρικοὶ συγγραφεῖς. Δούλεψαν, ἀρετὰ πρῶτα—τὸ σωστό, σωστό—καθένας στὸ εἶδος του. Ὁ πρῶτος ἀπὸ τακτικῆς στήλης τῆς καθημερινῆς ἐφημερίδας «Πειραικὴ» πούχω τὴν τιμὴ νὰ δευθῶν τὴν Σύνταξί της. Ὁ δεύτερος στὸ διήγημα καὶ με διάφορες μελέτες στὰ σοβαρώτερα ἀθηναϊκὰ λογοτεχνικὰ περικοπικά. Εἶναι δύο-τρία χροῖνια, τώρα, πού συνεργάζονται—χωρὶς νὰ παρουσιάσων δείγματα τῆς συνεργασίας τους αὐτῆς. Μ' ἀπ' τὴν λεπτομέρεια αὐτῆς ξεπηδᾷ ἕνα τεράστιο: γ ι α τ ῖ; (Ξεπηδαίει τὸ ἀφιλότιμο, ξεπηδαίει!) Δὲν θ' ἀποφύγῃ τὴν ποσεινικὴν παρέκβασιν.

Δὲν θὰ ἀποφύγει ὅμως, ὅπως φαίνεται καὶ τὴν καρπαζιά.

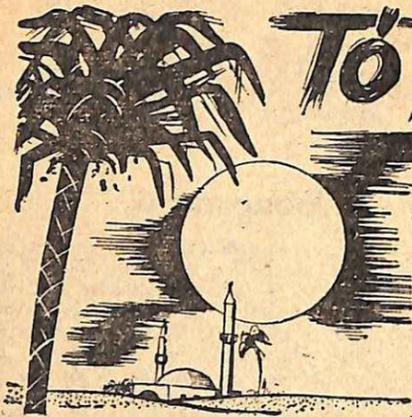
Ὁ γνωστὸς θεατρῶνης τοῦ Θεάτρου «Παπαϊωάννου» κ. Τριφυλλῆς, μᾶς παρεκάλεσε νὰ δηλώσωμε ὅτι οὐδεμία σχέσιν ἔχει με τὸν ἀνωτέρω συνώνυμον του κριτικόν.

Ἐἰς τὸ αὐτὸ περιοδικὸ δημοσιεύεται ἡ οἰκτὴ ἐπιστολή:

Ἀξιότιμος κ. Διευθυντά,
Φαίνεται ὅτι ὁ διορθωτὴς σας ἦταν θαλασσοπνός, ἀλλοίως δὲν ἐξηγεῖται ἡ συχνὴ θαλασσοπνοῖσις τῆς ὕλης σας! Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον σας πάλιν (σελὶς 2, στήλη 2) εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς παραστάσεως τῆς «Ἀντιγόνης», πού ἔδωσαν αἱ μαθητρίαι καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐπαδευτηρίου Ἄλ. Φωτοπούλου, τὸ μὲν ἔργον τοῦ δυστυχικοῦ Σοφοκλέους τὸ ἐπιλαβόρησεν «Ἰφιγένεια», τὴν δὲ διδάξασαν τὴν Ἀντιγόνην δεσποινίδα Νικολάκη, ἄλλοτε τὴν ὀνομάζει Ζοζέλ, καὶ ἄλλοτε Ζωζώ! Ἀφήνω ὅτι τὸν καθηγητὴν, τὸν διδάξαντα τὸ ἔργον τὸν μετεβάπτισεν εἰς... Τράμπαν!

Αὐτὴν λοιπὸν τὴν τράμπαν πού ἔκαμεν ὁ διορθωτὴς σας εἰς τὰ ὀνόματα ἦταν δίκαιον νὰ τὴν ἐπανορθώσετε ὡς ἐξῆς: Ὁ κ. καθηγητὴς καλεῖται Θάνας Τράγκας καὶ ἡ ὑποδουβείσα με τὴν ἐπιτυχίαν τὴν Ἀντιγόνην, Ζωὴ Νικολάκη. Ἦταν δὲ αὐτὴ μονακίβη κόρη τῆς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Μανουέλλα» θεατρικῆς συγγραφέως τῆς ὁποίας πλέον ἡ ἀπαξ ἔχειροκροτήσαμεν εἰς τὰ θεάτρα διάφορα δραματὰ τῆς δραβευθέντα εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ «Παρασκήνου» καὶ τοῦ «Ἀτελιέ». Ἡ κληρονομικότης, βιέπετε!

Μετ' ἐξαιρετικῆς τιμῆς
Καὶ ἐδῶ εἶναι τὸ γλέντι! Ἡ ὑπογραφή... παρελείφθη! Κάτω ἀπὸ τὸ «μετ' ἐξαιρετικῆς τιμῆς» διαβάει κανεῖς: «Βίτωρ Φρανσέν—Ρουαγιά—ὁδὸς Ἡπειροῦ!» Ὁ διορθωτὴς ἐξεδικήθη! Καὶ με τὸ ὄνομα του. Διότι τί ἦταν ἡ δική του θαλασσοποίηση μπροστὰ εἰς τὴν θαλασσοποίηση τῶν πάντων πού ἔκαμεν ὁ ἐπιστολογράφος ὁ ὁποῖος ἀποδίδει εἰς τὴν κληρονομικότητα τὸ ταλέντο τῆς κόρης ἢ ὁποῖα εἶναι ἠθοποιὸς ἐνὸς ἢ μητέρας εἶναι...συγγραφεὺς, καὶ μᾶς βεβαίως ὅτι ὁ κ. καθηγητὴς λέγεται Τράγκας κι' εἶχαμε μετ' ἀνησυχία!—καὶ ὅτι ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Μανουέλλα» θεατρικὴ συγγραφεὺς ἔχει γράψῃ δραματὰ—παρουσιάστε ἄμην!—δραβευθέντα καὶ εἰς τὸν «Καλοκαίρινον»!

Τό ροδό του Ισπαχάν

ΜΙΑ ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟΥ Κ.

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΘΟΝ

ΜΙΡΖΑ. 'Ακουστά τις έχω... Καί δέν μοῦ λές, αὐτές εἶναι κόρες δικές σου καί τοῦ Σάχη; ΦΑΤΜΕ. Δικές μου μιά φορά εἶναι, τώρα ἄν εἶναι καί δικές του δέν ξέρω!

ΜΙΡΖΑ. Μὲ ξέρουνε ἐμένανε; Μ' ἔχουνε δῆ; ΦΑΤΜΕ. Δέν σοῦπα; 'Ἐχουν ζετρελλαθῆ μαζι σου...

ΜΙΡΖΑ. (Ἰδία) Καλά τὰ πᾶμε... Μοῦ φαίνετα: πὼς εἶ τῆ γλυτώσω. (Στὴν Φατιμέ) Λένε πὼς εἶναι ὁμορφες. Πεντάμορφες... Πὼς πῆραν ἀπ' τῆ μάννα τους τὴν ὁμορφιά... κί' ἀκόμα λέν, πὼς μοιάζουνε μὲ μένανε σάν δυὸ σταλαγματιές νερό.

ΦΑΤΜΕ. 'Οχι γιὰ νὰ τὸ παινευτῶ, μὰ ἐδῶ πού τὰ λέμε, δέν ἔχουν κί' ἄδικο.

ΜΙΡΖΑ. Θάθελα νὰ τῆς ἔβλεπα... νὰ δῶ ἄν εἶν' ἀλήθεια.

ΦΑΤΜΕ. Μὲς στὸ παλάτι βρίσκονται καί θὰ τις συναντήσης. Τὸ μόνο εὐκόλο. (Πονηρά). Κί' ἄν θές νὰ δῆς καί μένανε, τὸ δρόμο τόνε ξέρεις... (Φεύγοντας) Τὴν νύχτα εἶναι πιὸ σίγουρα.

ΣΑΧΗΣ. (Μπαίνει) 'Α, ἐδῶ εἶσαι; Τί γίνηκε; Τόσην ὥρα σὲ γυρεύω. Κύτταξε νὰ τελειώσης ὅ,τι δουλειά ἔχεις. Νὰ παραδώσης τὰ κλειδιά τοῦ Κάστρου, τῆ μεγάλης βούλα καί ν' ἀρχίσης νὰ ἐτοιμάζεσαι.

ΜΙΡΖΑ. Νὰ ἐτοιμάζουμαι;... Τί νὰ ἐτοιμάζουμαι;... Κυνῆγι θὰ πᾶμε;

ΣΑΧΗΣ. Κυνῆγι; Εἶσαι μὲ τὰ καλά σου; ΜΙΡΖΑ. 'Ε, καί γιὰ νὰ ἐτοιμάζουμαι; ΣΑΧΗΣ. 'Ελα δῶ νὰ δῆς... (Τὸν πάει σὺ παράθυρο).

ΜΙΡΖΑ. (Κυττάζει κάτω μὲ τρόπο). 'Ὠχι! 'Ὠχι! Τί εἶν' αὐτό;

ΣΑΧΗΣ. 'Η κρεμάλα σου. ΜΙΡΖΑ. Τὴν στήσατε κί' ὄλας. Μὰ γιατί, Δὲν ἦταν καμιά βία.

ΣΑΧΗΣ. 'Ε, εἶπαμε τὴν ἔκτη ἡμέρα... 'Εμένα δέν μ' ἀρέσουν οἱ ἀναβολές... 'Αμα ἀκούσης ταμπούρα καί σάλπιγγες πάει νὰ πῆ πὼς φτάσανε τὰ τελευταία σου... Κατάλαβες;

ΜΙΡΖΑ. Κατάλαβα. 'Εσὺ δέν θὰ ἡσυχάσης ἄν δέν μὲ φυτέψης κάτω ἀπ' τὸ κυπαρίσσι. 'Ε.. τί νὰ γίνῃ... 'Ας εἶν' καλά τὸ γινάτι σου... Μὰ τὸν ἄλλογ δέν σοῦ κρατῶ κακία.

ΣΑΧΗΣ. Μπα, εἶσαι καί μεγαλόψυχος. ΜΙΡΖΑ. Καί θὰ σὲ ἀποδείξω... 'Εσὺ ἦρθες νὰ πῆς τὴν πιὸ δυσάρεστη εἰδηση... κί' αὐτὸ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃς νὰ μὲ βλέπης νὰ ὑποφέρω... 'Εγὼ δὲμωξ ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι πού θὰ σ' εὐχαριστήσῃ... Κάτι πού θὰ σὲ κἀνῃ νὰ πετάξης ἀπ' τὴ γαρά σου.

ΣΑΧΗΣ. Καί ποῖο εἶν' αὐτὸ πού θὰ μὲ κἀνῃ νὰ πετάξω ἀπ' τὴ γαρά σου; ΜΙΡΖΑ. Κάτι πού δέν φαντάζεσαι... Πού δὲν περνάει ἀπ' τὸ μυαλό σου.

ΣΑΧΗΣ. Πές το, λοιπόν... Πές το. ΜΙΡΖΑ. 'Η Γκιουλσούν... ΣΑΧΗΣ. 'Η Γκιουλσούν; Τί; ΜΙΡΖΑ. Θὰ γίνῃ δική σου.

ΣΑΧΗΣ. Θὰ γίνῃ δική μου; 'Η Γκιουλσούν; Πῶς;

ΜΙΡΖΑ. 'Εγὼ θὰ στή ρίξω στὴν ἀγκαλιά σου... Φτάνει νὰ κἀνης αὐτὰ πού θὰ σοῦ πῶ.

ΣΑΧΗΣ. 'Αστειεύεσαι... ΜΙΡΖΑ. 'Ἐχει κανεὶς ὄρεξη γι' ἀστεῖα δταν ἔχει τὸνα του πόδι στὸ λάκκο.

ΣΑΧΗΣ. Μίλα, λοιπόν, πές μου. Τί θέλεις νὰ σοῦ τάξω γιὰ νὰ μοῦ πῆς;

ΜΙΡΖΑ. Τίποτα. Δέν ζητάω ἀνταλλάγματα. Ξέρω πὼς ὅ,τι κί' ἄν σοῦ ζητάγα θὰ μοῦ τῶδι νες. Μὰ ὄχι. Δέν θέλω τίποτα. Θὰ στὸ πῶ γιὰ τὴν ἑλῶ νὰ στὸ πῶ... κί' ἀκόμα γιὰ τὴν δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἐκδίκηση ἀπ' τὸ νὰ κἀνης καλὸ σ' αὐτοῦς πού θέλουν τὸ κακό σου.

ΣΑΧΗΣ. Μίλα λοιπόν... Μίλα... ΜΙΡΖΑ. 'Ακου... Θὰ πᾶς νὰ βγάλῃς τὴν στολή σου... Τὰ χρυσάφια σου καί τ' ἄρματά σου... Θὰ ντυθῆς μὲ κουργέλια... Κουργέλια χειρότερα κί' ἀπ' αὐτὰ πού φοράει ὁ πιὸ φτωχὸς 'Ατζέμηρ στὸ 'Ιράν... Θὰ ξεχάσης πὼς εἶσαι Σάχης... Θὰ γίνῃς ταπεινότερος κί' ἀπ' τὸν πιὸ ταπεινὸ ζητιάνο τοῦ Σιράζ... Θὰ πᾶς νὰ τὴν βρῆς καί θὰ πέσης στὰ πόδια της...

ΣΑΧΗΣ. 'Ε, κί' ὕστερα. ΜΙΡΖΑ. 'Υστερα... Θὰ δῆς τὸ θαῦμα... ΣΑΧΗΣ. Δέν εἶσαι μὲ τὰ καλά σου... Αὐτὴ δέν μ' ἴβηλε μὲ τὰ χρυσάφια καί θὰ μὲ θέλῃ μὲ τὰ κουργέλια;... Δέν ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Σάχη καί θὰ πέση στὴν ἀγκαλιά τοῦ ζητιάνου;

ΜΙΡΖΑ. 'Ετσι εἶναι οἱ γυναῖκες... Στὶς γυναῖκες, ἀφέντη μου, δέν ὑπάρχει κανόνας, ὑπάρχουν μόνε ἐξαιρέσεις... 'Αλλες σὲ θέλουν ἔτσι, ἄλλες ἄλλοιῶς...

'Αλλες γυναῖκες θέλουνε νὰ τις παρακαλᾷς Κί' ὑπάρχουν κί' ἄλλες π' ἀγαποῦν τὸν ἄντρα πού προστάζει.

'Αλλες σὲ θέλουν εὐθυμα πολὺ νὰ τοὺς μιλάς.

'Αλλες σὲ θέλουν σοβαρό. 'Αλλες σὲ θέλουν τολμηρό. Κί' ὑπάρχουν κί' ἕνα σωρὸ γυναῖκες πού τρελλαίνονται γιὰ κείνον πού διστάζει.

Μὲ τις γυναῖκες, ἄρχοντα, κανεὶς δέν βρίσκει ἄκρη. 'Υπάρχουν ἄλλες φρόνιμες κί' ἄλλες μὲ δίχως φρόνηση.

'Αλλες σοῦ παραδίδονται ὅταν σὲ δοῦν κί' ἄλλες σοῦ παραδίδονται μὲ λίγη περιφρόνηση.

'Ετσι εἶν' ἀφέντη μου... 'Ακου καί μένα... Κάτι ξέρω... Κάνε αὐτὸ πού σοῦπα καί δέν θὰ μετανοιώσης, ἐδῶ θάσαι καί δῶ θάσαι... ἄν θάσαι...

ΣΑΧΗΣ. 'Ισως... Δέν ἔχεις ἄδικο... Γιατί ὄχι, θὰ δοκιμάσω. (Φεύγει).

ΜΙΡΖΑ. Θὰ μὲ κρεμάσουν ἄρα γε σ' αὐτὴν τὴν σάνίδα τὴν πῆρε τὴν ἀπόφαση μωρὲ π' ἀναθεμά τον.

Α·Ι·ΣΣΑ. 'Ελα Χαδίτζα μου μαζι... Κάπου ἐδῶ τὸν εἶδα.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Τὸν εἶδες; Πούντον; Α·Ι·ΣΣΑ. Νά τον.

ΜΙΡΖΑ (Πού δέν τις ἔχει δῆ). Φαντάσου, λέει, ἐκεῖ δὲ σὲ λίγο ἔτσι νάμαι.

Α·Ι·ΣΣΑ. Βεζύρη μου. ΧΑΔΙΤΖΑ. Βεζύρη μου.

ΜΙΡΖΑ. Τί τρέχει; (Γυρίζει) Α·Ι·ΣΣΑ. Προσκυνᾷμε. ΧΑΔΙΤΖΑ (Συγχρόνως). Προσκυνᾷμε.

ΜΙΡΖΑ (Ἰδία). Καλῶς τὰ δέχτηκες Μιρζά. (Στὶς βασιλοπούλες) Καί πὼς ἀπὸ δῶ πέρα;

ΧΑΔΙΤΖΑ. 'Εμάθαμε πὼς εἶσαι δῶ. Α·Ι·ΣΣΑ. Μὰς τῶπε ἡ μητέρα. ΧΑΔΙΤΖΑ. Κί' εἶπαμε μὲ τὴν 'Αἰσσά νὰ ρθοῦμε νὰ σὲ δοῦμε.

Α·Ι·ΣΣΑ. Πὼς τὰ περνᾷς νὰ μάθουμε. ΧΑΔΙΤΖΑ. Καί νὰ σὲ συγχαροῦμε. 'Ὅλοι τὸ λένε πὼς σοφὰ δίνεις τὴν ἀκασιόνη.

Α·Ι·ΣΣΑ. Πὼς διοικεῖς μὲ φρόνηση πολλὴ καί καλωσύνη. ΧΑΔΙΤΖΑ. Πὼς ἡ Περσία ἄλλη φορά, Βεζύρη σάν καί σέβανε

δέν γνώρισε κανένανε. Κί' οὔτε καί θὰ γνωρίση. Α·Ι·ΣΣΑ (Στὴν Χαδίτζα). Λεβέντης μὲ τὰ ὄλα του.

ΧΑΔΙΤΖΑ (Στὴν 'Αἰσσά). Κοριάκι κυπαρίσσι Μιρζα. Εὐχαριστῶ... Εὐχαριστῶ... Λόγια δέν βρίσκω ἄλλα. Μεγάλῃ ἡ καλωσύνη σας τὰ λόγια σας

μεγάλῃ, κί' οὔτε καί θὰ γνωρίση. Α·Ι·ΣΣΑ (Στὴν Χαδίτζα). Λεβέντης μὲ τὰ ὄλα του.

ΧΑΔΙΤΖΑ (Στὴν 'Αἰσσά). Κοριάκι κυπαρίσσι Μιρζα. Εὐχαριστῶ... Εὐχαριστῶ... Λόγια δέν βρίσκω ἄλλα. Μεγάλῃ ἡ καλωσύνη σας τὰ λόγια σας

μεγάλῃ, κί' οὔτε καί θὰ γνωρίση. Α·Ι·ΣΣΑ (Στὴν Χαδίτζα). Λεβέντης μὲ τὰ ὄλα του.

ΧΑΔΙΤΖΑ (Στὴν 'Αἰσσά). Κοριάκι κυπαρίσσι Μιρζα. Εὐχαριστῶ... Εὐχαριστῶ... Λόγια δέν βρίσκω ἄλλα. Μεγάλῃ ἡ καλωσύνη σας τὰ λόγια σας

μεγάλῃ, κί' οὔτε καί θὰ γνωρίση. Α·Ι·ΣΣΑ (Στὴν Χαδίτζα). Λεβέντης μὲ τὰ ὄλα του.

ΧΑΔΙΤΖΑ (Στὴν 'Αἰσσά). Κοριάκι κυπαρίσσι Μιρζα. Εὐχαριστῶ... Εὐχαριστῶ... Λόγια δέν βρίσκω ἄλλα. Μεγάλῃ ἡ καλωσύνη σας τὰ λόγια σας

μεγάλῃ, κί' οὔτε καί θὰ γνωρίση. Α·Ι·ΣΣΑ (Στὴν Χαδίτζα). Λεβέντης μὲ τὰ ὄλα του.

ΧΑΔΙΤΖΑ (Στὴν 'Αἰσσά). Κοριάκι κυπαρίσσι Μιρζα. Εὐχαριστῶ... Εὐχαριστῶ... Λόγια δέν βρίσκω ἄλλα. Μεγάλῃ ἡ καλωσύνη σας τὰ λόγια σας

μεγάλῃ, κί' οὔτε καί θὰ γνωρίση. Α·Ι·ΣΣΑ (Στὴν Χαδίτζα). Λεβέντης μὲ τὰ ὄλα του.

ΧΑΔΙΤΖΑ (Στὴν 'Αἰσσά). Κοριάκι κυπαρίσσι Μιρζα. Εὐχαριστῶ... Εὐχαριστῶ... Λόγια δέν βρίσκω ἄλλα. Μεγάλῃ ἡ καλωσύνη σας τὰ λόγια σας

μεγάλῃ, κί' οὔτε καί θὰ γνωρίση. Α·Ι·ΣΣΑ (Στὴν Χαδίτζα). Λεβέντης μὲ τὰ ὄλα του.

ΧΑΔΙΤΖΑ (Στὴν 'Αἰσσά). Κοριάκι κυπαρίσσι Μιρζα. Εὐχαριστῶ... Εὐχαριστῶ... Λόγια δέν βρίσκω ἄλλα. Μεγάλῃ ἡ καλωσύνη σας τὰ λόγια σας

μεγάλῃ, κί' οὔτε καί θὰ γνωρίση. Α·Ι·ΣΣΑ (Στὴν Χαδίτζα). Λεβέντης μὲ τὰ ὄλα του.

ΧΑΔΙΤΖΑ (Στὴν 'Αἰσσά). Κοριάκι κυπαρίσσι Μιρζα. Εὐχαριστῶ... Εὐχαριστῶ... Λόγια δέν βρίσκω ἄλλα. Μεγάλῃ ἡ καλωσύνη σας τὰ λόγια σας

μεγάλῃ, κί' οὔτε καί θὰ γνωρίση. Α·Ι·ΣΣΑ (Στὴν Χαδίτζα). Λεβέντης μὲ τὰ ὄλα του.

ΧΑΔΙΤΖΑ (Στὴν 'Αἰσσά). Κοριάκι κυπαρίσσι Μιρζα. Εὐχαριστῶ... Εὐχαριστῶ... Λόγια δέν βρίσκω ἄλλα. Μεγάλῃ ἡ καλωσύνη σας τὰ λόγια σας

μεγάλῃ, κί' οὔτε καί θὰ γνωρίση. Α·Ι·ΣΣΑ (Στὴν Χαδίτζα). Λεβέντης μὲ τὰ ὄλα του.

ΧΑΔΙΤΖΑ (Στὴν 'Αἰσσά). Κοριάκι κυπαρίσσι Μιρζα. Εὐχαριστῶ... Εὐχαριστῶ... Λόγια δέν βρίσκω ἄλλα. Μεγάλῃ ἡ καλωσύνη σας τὰ λόγια σας

μεγάλῃ, κί' οὔτε καί θὰ γνωρίση. Α·Ι·ΣΣΑ (Στὴν Χαδίτζα). Λεβέντης μὲ τὰ ὄλα του.

ΧΑΔΙΤΖΑ (Στὴν 'Αἰσσά). Κοριάκι κυπαρίσσι Μιρζα. Εὐχαριστῶ... Εὐχαριστῶ... Λόγια δέν βρίσκω ἄλλα. Μεγάλῃ ἡ καλωσύνη σας τὰ λόγια σας

μεγάλῃ, κί' οὔτε καί θὰ γνωρίση. Α·Ι·ΣΣΑ (Στὴν Χαδίτζα). Λεβέντης μὲ τὰ ὄλα του.

ΧΑΔΙΤΖΑ (Στὴν 'Αἰσσά). Κοριάκι κυπαρίσσι Μιρζα. Εὐχαριστῶ... Εὐχαριστῶ... Λόγια δέν βρίσκω ἄλλα. Μεγάλῃ ἡ καλωσύνη σας τὰ λόγια σας

Α·Ι·ΣΣΑ. 'Αδύνατο νὰ γίνῃ αὐτό... Μὰ πές μου τί νὰ κάνω;

'Εγὼ χωρὶς ἐσένανε στὸ λέω, θὰ πεθάνω.

ΜΙΡΖΑ. 'Ισως νὰ γλύτωνα ἄν καμιά βασιλοπούλα πάει καί βρῆ τὸν Σάχη καί τοῦ πῆ.

Α·Ι·ΣΣΑ. Τοῦ πῆ; ΧΑΔΙΤΖΑ (συγχρόνως) Τοῦ πῆ; ΜΙΡΖΑ. Πὼς μ' ἀγαπάει.

Α·Ι·ΣΣΑ. 'Αν εἶν' αὐτό, ἐτελειώσε... Οὔτε σιγμούλα δέν ἀργῶ. Πηγαίνω... Φεύγω. ΧΑΔΙΤΖΑ. 'Ασε με, θὰ τοῦ τὸ πῶ ἐγὼ.

Α·Ι·ΣΣΑ. 'Εγὼ θὰ τοῦ πῶ... 'Εγὼ... Καί δέν ἀκούω τίποτα.

ΧΑΔΙΤΖΑ. 'Ασε με ἐγὼ θὰ τοῦ τὸ πῶ. (Πάει πρὸς τὴν ἐξοδο).

ΜΙΡΖΑ. Αὐτὸ εἶν' ἀπὸ τ' ἀνείπωτα. ΧΑΔΙΤΖΑ. 'Εγὼ θὰ τοῦ τῶ.

Α·Ι·ΣΣΑ. 'Εγὼ. (Τσακώνονται στὴν ἐξοδο. Φεύγουν).

ΜΙΡΖΑ. Τὰ ἔχασα τ' ὁμολογῶ. (Τὶς ἀκολουθεῖ).

ΣΑΧΗΣ. (Μπαίνει ὁ Σάχης. Εἶναι ντυμένος μὲ ρούχα φτωχικά. Σχεδὸν δέν γνωρίζεται. Τὸν ἀκολουθεῖ ὁ Ταχάμ ξεκαρδισμένος στὰ γέλια).

Πατὶ γελᾷς μωρὲ; ΤΑΧΑΜ. Μὰ δίκιο ἔχεις. Δέν εἶσαι γιὰ γέλια... 'Ετσι ὅπως κατάντησες, ἀφέντη μου, εἶσαι γιὰ κλάματα. (Γελάει).

ΣΑΧΗΣ. 'Ελα τελειώσε... Γιὰ κύττα με ἀπὸ πίσω εἶμαι καλά;

ΤΑΧΑΜ. Τί καλά... Τὰ ἴδια γάλια ἔχεις καί μπρὸς καί πίσω... Μὰ πές μου, ἀφέντη μου, τί σοῦρεθε καί ντύθηκες ἔτσι;

ΣΑΧΗΣ. Δέν θὰ σοῦ δώσω λόγο.

ΤΑΧΑΜ. (Τὸν κυττάει). Μὰ πὼς εἶσαι ἔτσι; (Γελάει).

ΣΑΧΗΣ. Βούλωστο. ΤΑΧΑΜ. Τὸ βούλωσα.

ΣΑΧΗΣ. Πήγαίνε νὰ πῆς τῆς Γκιουλσούν πὼς κάποιος τὴν ζητάει. Μὴ τῆς πῆς ποιὸς... Κατάλαβες;

ΤΑΧΑΜ. Κοντεύω. ΣΑΧΗΣ. Καί μὴν ἀνοίξης τὸ στόμα σου νὰ πῆς σὲ κανέναν τίποτα... Γιατί...

ΤΑΧΑΜ. 'Εννοια σου. (Κάνει νὰ φύγῃ) Γιὰ δὲς μωρὲ πὼς καταντάει τὸν ἄνθρωπο ἡ ἀγάπη. (Φεύγει γελώντας)

ΜΙΡΖΑ. (Μπαίνει. Κυττάει τὸν Σάχη ἐξεταστικά. Δέν τὸν γνωρίζει στὴν ἀσπὴ. Σὲ λίγο ἀφοῦ προσέχει περισσότερο).

'Εσὺ 'σαι; Τρόμαξα νὰ σὲ γνωρίσω. (Τὸν προσέχει).

ΣΑΧΗΣ. Πὼς σοῦ φαίνομαι, εἶμαι καλός;

ΜΙΡΖΑ. 'Ὅτι πρέπει. ΣΑΧΗΣ. 'Εστειλα νὰ τὴν φωνάξουν.

ΜΙΡΖΑ. 'Εν τάξει... 'Ὅπως εἶπαμε... Ξέχασε πὼς εἶσαι Σάχης. 'Ὅσο περισ ὄτερο ταπεινωθῆς, τόσο τὸ καλλίτερο. 'Η Γκιουλσούν εἶναι ἀπ' τίς γυναῖκες ἐκεῖνες πού φοφᾶνε γιὰ

θυσίες κί' ἄς εἶναι καί ψεύτικες.

ΣΑΧΗΣ. 'Ας ἤξερα πὼς θὰ μοῦ πῆ τὸ «νάι» καί θάκανα ὅ,τι νᾶναι γιὰ γατῆρι της.

(Συνέχεια στὸ προσεχές)

Δυο γυναίκες στην 'Ανατολή

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΝΤ' ΑΡΜ

Εξω από το άνοιχτο παράθυρο ή βαγδάτη ύψωνε προς τον ουρανό τα τζαμιά της, τους μιναρέδες της, τα παλιά κτίριά της... Ήριξε μέσα στη λάμψη του θριαμβευτικού αιάτιχου δελιλιού πώς ήταν πάντα ή παλιά ένδοξη πολιτεία του Χαρούν-έλ-Ρασιδ. Τό σαλονι όμως έμοιαζε σαν μια γωνία της Εύρώπης, με το ραδιόφωνο του τελευταίου τύπου και τα μοντέρνα έπιπλα.

«Όλα βρίσκονται σε αντίθεση σ' αυτό τον καταραμένο τόπο», σκέφθηκε ο πρόξενος Μερσιέ. Άγαπούσε συνήθως την Άνατολή, με σήμερα μπρος σ' αυτή την γυναίκα, που τον κτύπαζε ήρεμα τα εύτυχημένα μάτια της, του φαινότανε πώς τη μισούσε. Τό πρόσωπό της, που είχε λίγο άνδρικά χαρακτηριστικά, τό γεμάτο σφρίγος σμά της που έμοιαζε σώμα άθλητού ένομιζε πώς φανέρωναν τον χαρακτήρα της: ένα χαρακτήρα δραστήριο, γενναίο, άνδρικό, άπολύτως άνικανο για συμβιβασμό.

«Όταν μια γυναίκα, όπως αυτή, άγαπά έναν άνδρα τον άγαπά άληθινά και για πάντα» σκέφθηκε πάλι ο πρόξενος Μερσιέ μετανοιώνοντας, που ήθελε μόνος του και δεν είχε στείλει τον γραμματέα του. Ήταν ένας άνδρας κοντός και γελαστός, που δεν είχε κάνει ποτέ του κακό σε κανένα και που μισούσε κάθε είδους άνακαιρέματα.

Άγαπητή κυρία—άρχισε να λέη τέλος πάντων— όπως γνωρίζετε από την ήμερα που παντρευτήκατε τον Σουλεϊμάν βέη έχασατε την γαλλική ύπρηκοότητα. Για τον λόγον αυτό ή ή έπίσκεψίς μου αυτή και οι συμβουλές μου δεν έχουν κανένα έπίσημο χαρακτήρα. Ός πρόξενος δεν μπορώ να κάνω τίποτε για σας.

Μα γιατί μου μιλάτε έτσι; Μήπως συνέβη τίποτε στο Σουλεϊμάν; ρώτησε ή Ίωάννα, χλωμαίζοντας.

«Όχι, τίποτε. Έντούτες πρόκειται γι' αυτόν. Σεις γνωρίζατε τον άνδρα σας στο Παρίσι, δεν είναι έτσι; Άσφαλώς ο Σουλεϊμάν βέης είχε εκεί μεγάλη έπιτυχία, όπως όλοι οι μορφομένοι και πλούσιοι Άνατολίτες, που περνούν για γνήσιοι Εύρωπαίοι. Μα δεν είναι διόλου Εύρωπαίοι, κυρία μου. Είναι βέροιαστές. Θα ξέρετε βέβαια πώς άκόμη κι' αυτός ο άδελφός του Έμίρη της Υπεριορδανίας, που είναι έν τούτοις ο πιο νεωτερίζων βασιλιάς της Άνατολής έχει δυο γυναίκες. Και δεν πρόκειται περί έξαιρετικής περιπτώσεως. Αύτη είναι ή συνήθεια όλων των Μουσουλμάνων κι' οι γυναίκες τους δεν είναι διόλου δυστυχημένες γι' αυτό.

Ο πρόξενος Μερσιέ σφούγγισε τό πρόσωπό του κι' έξηκολούθησε.

Μα για μια Εύρωπαία μια παρομοία κατάσταση θα ήταν τρομερή δεν είναι έτσι; Τί θα κάνατε σεις π.χ. άν ο άνδρας σας είχε παντρευτή κι' άλλη μια φορά στη Δαμασκό; Μου λένε πώς πηγαίνει συχνά εκεί, πώς περνά τη μισή ζωή του στην Βαγδάτη και τη μισή εκεί. Δεν είχατε ποτέ σας ύποψίες, κυρία, δεν τό σκευθήκατε ποτέ σας αυτό...

Σταμάτησε γιατί φοβήθηκε από την τρομερή γλωμάδα του προσώπου της. Έκείνη τον κτύπαζε με άπληνη άδανότητα κίνηση, ή Δαμασκός... ο Σουλεϊμάν... μια άλλη γυναίκα... δεν ήταν άβυσσος... δεν ήταν δυνατό... Ο Σουλεϊμάν και της έσφιξε νευρικά τό χέρι.

— Ά σ' είσαι, Ίωάννα χανοούμ—είπε ή νέα. Πόσον καιρό ήθελα να σε γνωρίσω, να μάθω από σένα τόσα πράγματα για τό Παρίσι, για σένα, για την Εύρώπη. Άϊσέ, φέρε γλυκό, καφέ και άνθόνερο και πέσ σής Άνιμά να φέρη μια στιγμή τό παιδί. Τί ώραίο χρώμα, που έχουν τα νύχια σου. Ο Σουλεϊμάν θέλει να δάφω τα δικά μου με «ένάχ» με τό χρώμα, που έχουν τα δικά σου είναι πολύ πιο ώραίο. Να αυτό είναι τό παιδί. Τό λένε Άχμέτ, γεννήθηκε εδώ και τρεις μήνες.

Φοβήθηκα μήπως κάποιος σας πληροφορούσε για την πραγματικότητα και θεώρησα καθήκον μου νάρθω να σας προειδοποιήσω...

Μά ή Ίωάννα έξακολουθούσε σαν τυφλή, σαν τρελλή να κάνη με τό κεφάλι της άρνητική κίνηση.

Κυρία φθάσαμε κιόλας στη Δαμασκό, είπε για δεύτερη φορά ο υπάλληλος του άεροπλάνου. Τότε μόνο ή Ίωάννα ήρσε στην πραγματικότητα κι' άνοιξε τήν τσάντα της για να βάλη τό εισιτήριο και τότε πρόσεξε πώς είχε πάρει μαζί της και τό περιστροφό.

Τό σπίτι του Σουλεϊμάν στη Δαμασκό, όπου είχε γέννηση ήταν ένα παλιό παλάτι με γυμνούς τοίχους χωρίς παράθυρα, σαν φυλακή. Η Ίωάννα πλησίασε τον ύπρητή με την άσπρη κελεμπία.

Θέλω να μιλήσω της γυναίκας του Σουλεϊμάν βέη.

Ο ύπρητής την ώδήγησε σιωπηλώς άνάμεσα από ένα μακρύ και σκοτεινό διάδρομο...

Είμαι μια κυρία, που θέλει να μιλήση της Φατιμέ χανοούμ.

Μιά γρηά με σκεπασμένο πρόσωπο βγήκε. Άνοιξε τήν πόρτα κι' ή Ίωάννα μπήκε στο χαρέμι.

Εφθασαν σ' ένα δωμάτιο. Εκεί ή γρηά άφησε τήν Ίωάννα και σε λίγο φανερώθηκε μια νέα δεκαπέντε ως δεκάξη χρονών. Φορούσε ένα σκούρο εύρωπαίο φόρεμα, τα μάτια της όμως ήταν βαμμένα, όπως προσιτάζει τό κοράνι. Οι κινήσεις της, τό πρόσωπό της έδειχναν πώς ήταν ένα εύγενικό πλάσμα, πώς στις φλέβες της έτρεχαν αίμα των χαλιφών και των κατακτητών. Ήταν λοιπόν αυτή! Πόσο πιο νέα και πιο ώραία από κείνη.

Έρχομαι από τη Βαγδάτη για να σας δω. Φατιμέ χανοούμ—είπεν ή Ίωάννα.

— Ά σ' είσαι, Ίωάννα χανοούμ—είπε ή νέα. Πόσον καιρό ήθελα να σε γνωρίσω, να μάθω από σένα τόσα πράγματα για τό Παρίσι, για σένα, για την Εύρώπη. Άϊσέ, φέρε γλυκό, καφέ και άνθόνερο και πέσ σής Άνιμά να φέρη μια στιγμή τό παιδί. Τί ώραίο χρώμα, που έχουν τα νύχια σου. Ο Σουλεϊμάν θέλει να δάφω τα δικά μου με «ένάχ» με τό χρώμα, που έχουν τα δικά σου είναι πολύ πιο ώραίο. Να αυτό είναι τό παιδί. Τό λένε Άχμέτ, γεννήθηκε εδώ και τρεις μήνες.

Φοβήθηκα μήπως κάποιος σας πληροφορούσε για την πραγματικότητα και θεώρησα καθήκον μου νάρθω να σας προειδοποιήσω...

Μά ή Ίωάννα έξακολουθούσε σαν τυφλή, σαν τρελλή να κάνη με τό κεφάλι της άρνητική κίνηση.

Κυρία φθάσαμε κιόλας στη Δαμασκό, είπε για δεύτερη φορά ο υπάλληλος του άεροπλάνου. Τότε μόνο ή Ίωάννα ήρσε στην πραγματικότητα κι' άνοιξε τήν τσάντα της για να βάλη τό εισιτήριο και τότε πρόσεξε πώς είχε πάρει μαζί της και τό περιστροφό.

Τό σπίτι του Σουλεϊμάν στη Δαμασκό, όπου είχε γέννηση ήταν ένα παλιό παλάτι με γυμνούς τοίχους χωρίς παράθυρα, σαν φυλακή. Η Ίωάννα πλησίασε τον ύπρητή με την άσπρη κελεμπία.

Θέλω να μιλήσω της γυναίκας του Σουλεϊμάν βέη.

Ο ύπρητής την ώδήγησε σιωπηλώς άνάμεσα από ένα μακρύ και σκοτεινό διάδρομο...

Είμαι μια κυρία, που θέλει να μιλήση της Φατιμέ χανοούμ.

Μιά γρηά με σκεπασμένο πρόσωπο βγήκε. Άνοιξε τήν πόρτα κι' ή Ίωάννα μπήκε στο χαρέμι.

Εφθασαν σ' ένα δωμάτιο. Εκεί ή γρηά άφησε τήν Ίωάννα και σε λίγο φανερώθηκε μια νέα δεκαπέντε ως δεκάξη χρονών. Φορούσε ένα σκούρο εύρωπαίο φόρεμα, τα μάτια της όμως ήταν βαμμένα, όπως προσιτάζει τό κοράνι. Οι κινήσεις της, τό πρόσωπό της έδειχναν πώς ήταν ένα εύγενικό πλάσμα, πώς στις φλέβες της έτρεχαν αίμα των χαλιφών και των κατακτητών. Ήταν λοιπόν αυτή! Πόσο πιο νέα και πιο ώραία από κείνη.

Έρχομαι από τη Βαγδάτη για να σας δω. Φατιμέ χανοούμ—είπεν ή Ίωάννα.

— Ά σ' είσαι, Ίωάννα χανοούμ—είπε ή νέα. Πόσον καιρό ήθελα να σε γνωρίσω, να μάθω από σένα τόσα πράγματα για τό Παρίσι, για σένα, για την Εύρώπη. Άϊσέ, φέρε γλυκό, καφέ και άνθόνερο και πέσ σής Άνιμά να φέρη μια στιγμή τό παιδί. Τί ώραίο χρώμα, που έχουν τα νύχια σου. Ο Σουλεϊμάν θέλει να δάφω τα δικά μου με «ένάχ» με τό χρώμα, που έχουν τα δικά σου είναι πολύ πιο ώραίο. Να αυτό είναι τό παιδί. Τό λένε Άχμέτ, γεννήθηκε εδώ και τρεις μήνες.

Φοβήθηκα μήπως κάποιος σας πληροφορούσε για την πραγματικότητα και θεώρησα καθήκον μου νάρθω να σας προειδοποιήσω...

Μά ή Ίωάννα έξακολουθούσε σαν τυφλή, σαν τρελλή να κάνη με τό κεφάλι της άρνητική κίνηση.

Κυρία φθάσαμε κιόλας στη Δαμασκό, είπε για δεύτερη φορά ο υπάλληλος του άεροπλάνου. Τότε μόνο ή Ίωάννα ήρσε στην πραγματικότητα κι' άνοιξε τήν τσάντα της για να βάλη τό εισιτήριο και τότε πρόσεξε πώς είχε πάρει μαζί της και τό περιστροφό.

Τό σπίτι του Σουλεϊμάν στη Δαμασκό, όπου είχε γέννηση ήταν ένα παλιό παλάτι με γυμνούς τοίχους χωρίς παράθυρα, σαν φυλακή. Η Ίωάννα πλησίασε τον ύπρητή με την άσπρη κελεμπία.

Θέλω να μιλήσω της γυναίκας του Σουλεϊμάν βέη.

Ο ύπρητής την ώδήγησε σιωπηλώς άνάμεσα από ένα μακρύ και σκοτεινό διάδρομο...

Είμαι μια κυρία, που θέλει να μιλήση της Φατιμέ χανοούμ.

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤ' ΑΡΜ

Αινιδαία της Ζωής

ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟ ΓΡΑΜΜΑ

Πρόσωπα
ΘΩΜΑΣ ΜΕΙΤΖΟΥΛΑ, 40 χρόνων
ΚΛΟΤΙΛΔΗ, γυναίκα του.
ΝΟΕΜΗ, ύπρητριά του.
ΠΡΟΣΠΕΡ, ο θρωρός.

(Η Κλοτίλδη βρίσκεται μόνη στο σαλονάκι. Κεντά).

Κλοτίλδη (με σιγανή φωνή): Χτύπησε έννη ή ώρα... Και ο Θωμάς δεν έγύρισε άκόμη...

Νοεμή (μπαίνοντας): Τό φαί είναι στο τραπέζι, κυρία.

Κλοτίλδη: Πώς; Είναι στο τραπέζι; Μά ο κύριος δεν ήλθε άκόμη.

Νοεμή: Έ, καλά, κυρία, τό ξέρω. Δεν μπορούσα όμως ν' αφήσω τό ψητό περισσότερο ώρα στη φωτιά...

Κλοτίλδη: Και ποιος σου είπα να τό αφήσης στη φωτιά;

Νοεμή: Ναί, βέβαια, κυρία... Έάν δεν τό αφήνα όμως θα έμενε ώμό.

Κλοτίλδη: Νοεμή, κορίτσι μου, δεν θα ήθελα να σου πώ καμμιά δυσάρεστη κουβέντα...

Νοεμή: Εύχαριστώ, κυρία...

Κλοτίλδη: ...Είσαι όμως θεόκουτη, παιδί μου...

Νοεμή: Έ; Πώς; (Γελάει βλακωδώς).

Κλοτίλδη (κατάπληκτη): Τί; Αύτη την έντύπωση σου κάνουν τά λόγια μου;

Νοεμή (σκαμμένη στα γέλια): Δέ φταιω, κυρία... Τόχω φυσικό μου... Όταν μου λένε τέτοια χωρατά γελάω.

Κλοτίλδη (έξω φρονών): Μ' αυτό είναι φοβερό... Η άναίδειά σου δεν έχει όρια...

Θωμάς (άνοίγει τήν πόρτα του βρ-θους και βγάζει τό κεφάλι του): Κούκου!

Νοεμή (στην Κλοτίλδη): Άναίδεια, είπατε; Έγώ είμαι, δηλαδή, άναίδης; Άκούς εκεί που θα με πήτε άναιδή!

Θωμάς (που δεν έχει κουνηθή από τή θέση του): Κούκου!... Έγώ είμαι!

Κλοτίλδη (στη Νοεμή): Πώς; Τολμάς...

Θωμάς (προχωρώντας): Έλα τώρα, άγαπούλα μου... Μή θυμώνεις...

Κλοτίλδη (στον Θωμά): Ά, έσύ είσαι; Ήλθες, τέλος πάντων; Δόξα σοι ο Θεός... Καί, δέ μου λές, από πού έρ-χσαι;

Θωμάς (χαμογελώντας με αυταρέ-

σκεια): Μπαρό! Μάλλον με κιόλας! Σε δυο λεπτά όμως, σου προλέγω ότι θα έλθης να πέσης μόνη σου στην άγκαλιά μου...

Κλοτίλδη: Θωμά, έχω να σου μιλήσω για τήν Νοεμή.

Νοεμή: Κύριε, ή κυρία...

Κλοτίλδη: Άφησε μας. Φύγε από δω...

Νοεμή: Τ έκανε λέει; Πώς τώπατε αυτό;

Κλοτίλδη: «Ένα νέο σου θά σ' ένθουσιάζη!»

Κλοτίλδη: «Ένα νέο που θα μ' ένθουσιάζη; Θάκανε καλλίτερα να μούφερνε... μια νέα υπηρέτρια που να μ' ένθουσιάζη!»

Θωμάς: Ένοια σου, θα βοσθή κι' αυτή. Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν; Έ, τ' άκούωσα όλα!

Κλοτίλδη: Θα με σάσπης; Τί κανόνισες;

Θωμάς: «Όλα... Μάντευσε, άν μπορείς...»

Κλοτίλδη: Μήν κάνης τον βλάκα! Τί συμβαίνει;

Θωμάς: Τήν Δευτέρα θα φύγουμε για τήν άκρυβασσιά!

Κλοτίλδη: Δεν δίνω μια δεκάρα! (Φεύγει).

Θωμάς (έταν μείνη μόνος, ξεσπάει): Ά! Δεν μπορεί να έξακολουθήση αύτη ή ζωή... «Όλ' αυτά πρέπει ν' αλλάξουν... Κι' άν δεν αλλάξουν, τότε... τότε θα πάρω κι' έγώ μια έρωμένη... Δεν θα φταιω βέβαια έγώ... Αύτη πάει γυρεύοντας... (Κτυπούν τήν πόρτα του βάρους): Έμπρός!

Προσπερ (μπαίνει, κρατώντας στο χέρι ένα γράμμα): Καλησπέρα σας, κύριε...

Θωμάς: Καλησπέρα! Προσπερ! Σας φέρνω ένα γράμμα, κύριε...

Θωμάς: Δώσε μου τό! (Παίρνει τό γράμμα).

Προσπερ: Τό φερνε ένα παιδί.

Θωμάς: Ένα παιδί; Περιεργο πράγμα... Δεν ξέρω κανένα παιδί! Τί να γυρεύη από μένα; (Καθώς μιλεί άπεσφραγίζει τό γράμμα). «Όστε λοιπόν, θυρωρέ, περνάς ώραία εδώ!»

Προσπερ: Βεβαίωτατα. Είμαι πολύ εύχαριστήμενος. Η ήστις είναι πολύ καλή.

Θωμάς: Φυσικά! Έίστε πόσον και-

Θωμάς.— Καλά, καλά ήσύχασε, θα τήν διώξω.

Τά προηγούμενα

Η περίφημη αιδώς Ρόζα Σκαρλάτι, καθώς δειπνά στο συνηθισμένο της ρεστοράν με τον Ντανιέλε Κόρντα, με τον οποίο τήν συνδέει μια εξαιρετική, αδολή και πραγματική φιλία, γνωρίζεται με έναν συμπαθέστατο νέο, τον Άλμπερτο 'Ιλάριο. Ο Άλμπερτο της δηλώνει ότι είναι από πολλά χρόνια θαυμαστής της και ήλθε επίτηδες στο Μιλάνο για να παρακολουθήσει την «Νόρμα» του Μπελίνι που έπαιξε εκείνο το βράδυ η Ρόζα. Δυστυχώς η «Νόρμα» αποτυγχάνει και η Ρόζα, νοιώθοντας τον έαυτο της άρρωστο αποχαιρετά τους 2 άνδρες και πηγαίνει σπίτι της.

Την ώρα που πέφτει στο κρεβάτι της, χτυπά το τηλέφωνο. Είναι ο Άλμπερτο 'Ιλάριο, ο οποίος

Η γυναίκα που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

την ρωτά απλά και σοβαρά αν θέλει να γίνει γυναίκα του.

Η Ρόζα, χωρίς να θυμώσει, του απαντά ότι δεν θα παντρευτεί ούτε εκείνον ούτε κανέναν άλλον.

Την άλλη μέρα αναθέτει στον Κόρντα ν' ανακοινώσει στον 'Ιλάριο ότι είναι παντρεμένη. Ο νέος τρέχει σπίτι της όπου εκείνη βρίσκεται άρρωστη από άμυγδαλίτιδα. Κι η Ρόζα, που αισθάνεται μια τρυφερή συμπάθεια γι' αυτόν του διηγείται την ιστορία του γάμου της με τον Πατρίτσιο 'Αστόρι, έναν γοητευτικό νέο, θαυμάσιο πιανίστα, εξαιρετικό σχεδιαστή, άστατο, απένταρο και χαριτωμένο. Τον είχε παντρευτεί πριν από οκτώ χρόνια σε ηλικία δεκαεννέα χρόνων γιατί τον είχε έρωτευθεί παράφορα, δυνατά, απολλειστικά. Μια μέρα ο Πατρίτσιο την εγκατέλειψε, έφυγε για την Βραζιλία και πέντε χρόνια τώρα δεν ήξερε τί γινόταν.

Πρό ολίγων μηνών είχε μάθει ότι ήταν άρρωστος εκεί κάτω και ο Ντανιέλε Κόρντα ανέθεσε σε κάποιον φίλο του που έμενε στη Βραζιλία να τους πληροφορήσει τι γινόταν ο Πατρίτσιο. Μια μέρα έρχεται ένα γράμμα που πληροφορεί τον Ντανιέλε ότι ο Πατρίτσιο 'Αστόρι είχε πεθάνει στη Βραζιλία από κίτρινο πυρετό.

Ο Ντανιέλε, που αγαπά μυστικά τη Ρόζα, σκέπτεται ότι ο Πατρίτσιο πέθανε πολύ άσπρά, αφού εν τώ μεταξύ η Ρόζα έχει έρωτευθεί τον Άλμπερτο 'Ιλάριο.

Ο Άλμπερτο προσκαλεί τη Ρόζα να πάει στο σπίτι του, στο Βενέτο, για να γνωρίσει τη μητέρα του και την αδελφή του Τερεζίτα. Η Ρόζα δέχεται. Στο σπίτι του Άλμπερτο γνωρίζεται και με μια νέα κοπέλλα την Σίμπιλλα για την οποία αισθάνεται ένα παράξενο συναίσθημα φόβου και δυσφορίας. Η Σίμπιλλα έχει μια νεανική, επιδεικτική όμορφη.

Η Ρόζα και ο Άλμπερτο άρραβωνιάζονται. Μόλις επιστρέφει σπίτι της η Ρόζα, κοντεύει ν' απολιθωθεί από τον τρόμο βλέποντας έναν άνδρα να παίζει στο πιάνο το «Ερωτικό όνειρο» του Λίστ. Είναι ο Πατρίτσιο που έχει επιστρέψει στην 'Ιταλία. Είχε διαδώσει ψέμματα ότι είχε πεθάνει για ν' αποφύγει τους πολυάριθμους δανειστές του. Λιγνείται στη Ρόζα πως είχε άρρωστησει εκεί κάτω.

Της περιγράφει όλη την μαρτυρική ζωή του και πόσο την επηθύμωσε. Το βράδυ φεύγει και η Ρόζα πέφτει να κοιμηθεί νοιώθοντας μια τρομερή αγωνία. Σκέπτεται να εξαφανισθεί από τη ζωή του Άλμπερτο, χωρίς να του δώσει καμιά δικαιολογία γιατί αν τον αντικρύσει φοβάται ότι δεν θα βρή τη δύναμη ν' αυτοθυσιασθεί για τον Πατρίτσιο που έχει τόσο την ανάγκη της.

Την άλλη μέρα ο Πατρίτσιο την επισκέπτεται και σε μια στιγμή αδυναμίας και οίκτου η Ρόζα αφήνεται πάλι στα χέρια του. Ο Πατρίτσιο μένει τη νύχτα μαζί της και φεύγει τα ξημερώματα...

Η Αντέλα Μορβέλλι, δίνει μια δεξι-

ωση στο σπίτι της.

Ο Άλμπερτο συναντά εκεί την Ρόζα και της ζητεί να πάει το βράδυ εκείνο μαζί του για να του δώσει μια απόδειξη της αγάπης της. Εκείνη αρνείται και ο Άλμπερτο έλπιει στον θυμό του της μιλά πολύ προσβλητικά.

Σε λίγο, έρχεται και ο σύζυγος της Ρόζας και ο Άλμπερτο, βλέποντας το φάντασμα αυτό που δεν έχει επάνω του τίποτε το ανθρώπινο εκτός από τις ρυτίδες, τα λευκά μαλλιά, την κούραση και την άρρώστεια μετανοοεί που φέρθηκε έτσι στη Ρόζα και φεύγει νοιώθοντας έναν απέραντο οίκτο και έρωτα γι' αυτήν.

Η Ρόζα ανακαλύπτει ότι ο Πατρίτσιο πήρε από το χρηματοκιβώτιό της 200 λιρέτες. Αποφασίζει μια μέρα να μάθει πού κάθεται για να τον βοηθήσει περισσότερο και τον παρακολουθεί. Έτσι μαθαίνει ότι ο Πατρίτσιο συζητά με μια γυναίκα η οποία έχει αποκτήσει μαζί του τον μικρούλη Πάτ.

Η Ρόζα μιλά ήρεμα με την γυναίκα η οποία ζει μαζί με τον Πατρίτσιο και την διαβεβαιώνει ότι εκείνη είναι πρόθυμη να τους βοηθήσει, βλέποντας την φτώχεια στην οποία βρίσκονται και ότι θα βρή μια δουλειά για τον Πατρίτσιο.

Ύστερα ρωτά το παιδάκι τι δώρο θέλει να του φέρει και ο Πάτ της ζητά ένα «καραβάκι μεγάλαλο» με βαρκούλες επάνω. Η Ρόζα του αγοράζει το φαιότερο «καραβάκι» που βρίσκει στο μεγαλύτερο κατάστημα παιχνιδιών του Μιλάνου και ο Πάτ της δίνει ένα αυθόρμητο φιλή που την γεμίζει μια παράξενη συγκίνηση.

13⁰N

Τώρα ο Πάτ ήταν εύτυχισμένος με το καράβι του και δεν αντιλαμβάνονταν ότι ήταν θρωμικός και κακοντυμένος, ότι ζούσε σ' ένα σκοτεινό φτωχικό δωμάτιο: ίσως να φανταζόταν ότι βρίσκεται στη θάλασσα και ότι φορούσε μια ωραία στολή πλοιοάρχου. Τώρα ήταν εύκολο στο παιδάκι να αισθάνεται τον έαυτο του εύτυχισμένο. Μα άργότερα; Τι θα γινόταν ο Πάτ, άργότερα, με αυτόν τον πατέρα που ήταν ανίκανος να τον προστατεύσει με αυτή την μητέρα που είχε συντριβεί από τα βόσσανα, τους κόπους, τις απογοητεύσεις; Τι νέος, τι άνδρας θα γινόταν άργότερα ο Πάτ;

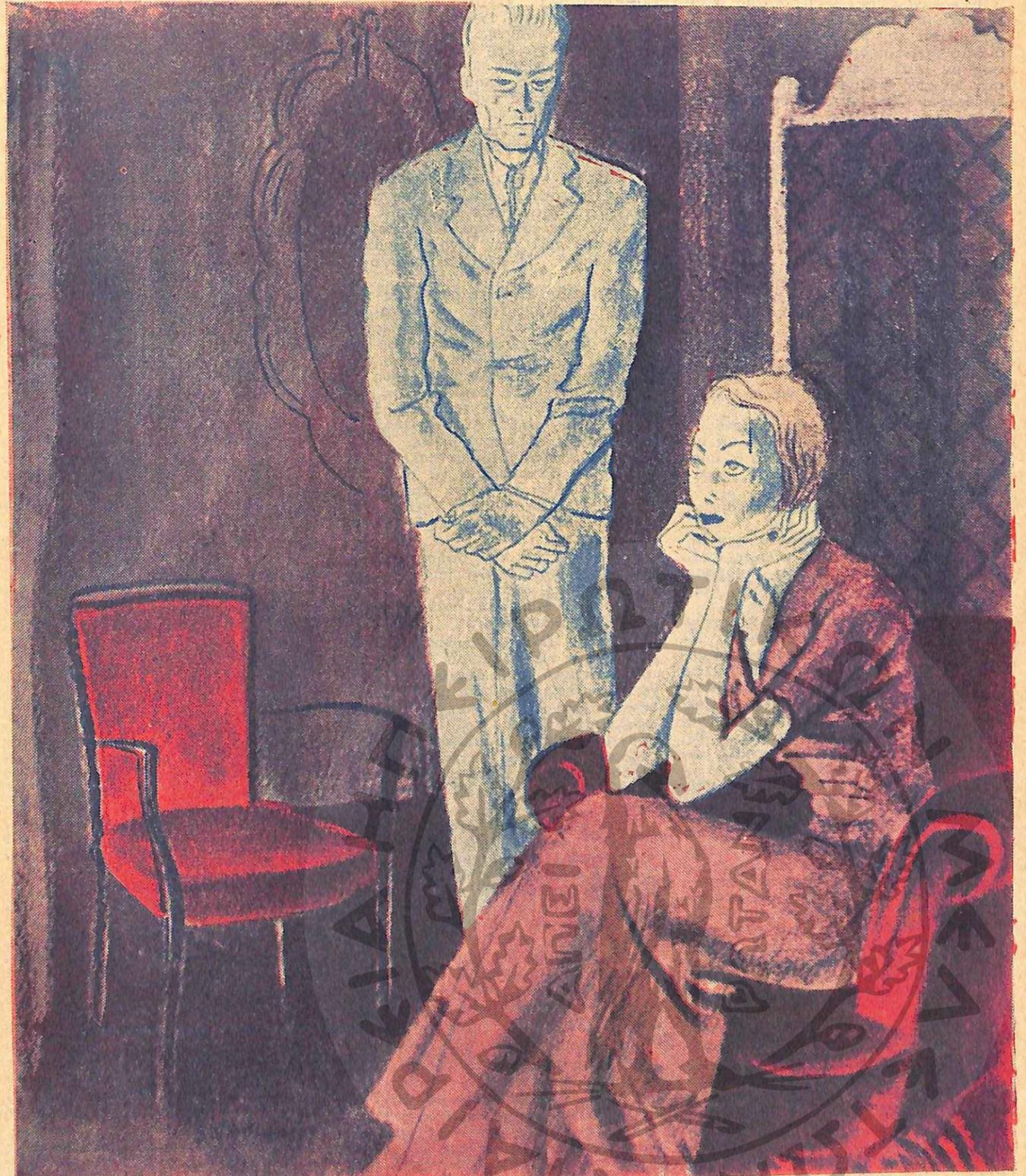
Ήταν τόσο απορροφημένη από τις σκέψεις αυτές, καθισμένη στο φέγγος του ανοιχτού παραθύρου με τους άγκωνες ακουμπισμένους στα γόνατα, και το πρόσωπο σπριγγμένο στα χέρια, που αντιλήφθηκε τον άνδρα της μονάχα όταν τον είδε έρθο μπροστά της σε απόσταση λίγων εημάτων.

—Καλησπέρα, Πατρίτσιο.

Εκείνος δεν μίλησε, δεν κάθησε. Στο ελάχιστο φως που έβριγνε το σουρούπο, φαινόταν πιο γέρος από το συνηθισμένο και ξεχώριζε μέσα

μου έλαξεν ἡ Μοῖρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

Ήταν τόσο απορροφημένη από τις σκέψεις της, καθισμένη στο φέγγος του ανοιχτού παραθύρου...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ = ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ =

στό μισοσκότεινο δωμάτιο σαν μια λευκή σκιά.

—Κάθισε, Πατρίτσιο.
'Εκείνος κάθισε ύστερα από μερικές στιγμές φανερού δισταγμού. Παρρησιαστικά την Ρόζα με μια έκπληξη ανάμικτη με περιέργεια και συγγνώμως με μια παράξενη έχθροτητα, σαν να τον έρεθιζαν έναντιον της ό-λα όσα τον έκαναν να αισθάνεται τον έαυτό του μειωμένο και ταπεινωμένο απέναντί της. 'Όπως είχε νοιώσει μια σκληρή απόλαυση, μερικές μέρες πρωτίτερα, βλέποντας να υποφέρει η Στέλλα, που δεν μπορούσε να κάνει τίποτα στη δυστυχία της, έτσι θα ήθελε τώρα να θασανίση τη Ρόζα που, από μιάς απόψεως, του έκανε περισσότερο κακό, έτσι δ-μορφη και δυνατή, έτσι άγνη και μεγαλόψυχη, έτσι μακρυνή από την αθλιότητα στην οποία ήταν θυθι-σμένος αυτός χωρίς ελπίδα σωτη-ρίας.

—'Εχομε να ιδωθούμε πολλές μέ-ρες, Πατρίτσιο. 'Ελπίζω να μην ή-σουν αδιάθετος.

'Εκείνος δεν έπαυε να την κυ-τάζει :

—Θά ήθελα να μη ξαναβλεπόμε-στε πιά, Ρόζα. 'Επρεπε, έγω, να μη ξαναπαρουσιασθώ πια μπροστά σου.

'Η Ρόζα είπε ύστερα από παρα-τεταμένη σιωπή.

—Δέν μου φαίνεται άναγκαίο, Πα-τρίτσιο.

'Ηταν λοιπόν αδύνατο να την δη-ταπεινωμένη ; 'Εκείνος γέλασε από-τομα, νευρικά, κι' εκείνη άπόρησε τόσο που άνατριχίασε, μά δεν είπε τίποτα.

—'Εφηρες ένα δμορφο καράβι στον Πάτ, Ρόζα. Πάρα πολύ δμορφο, δ-μας. Δέν δίνουν ένα τόσο θαυμαίο δώρο σ' ένα παιδάκι φτωχό : είνε ά-ταίριαστο με όλη την άλλη ζωή του, και τό μόνο που θά του κινή είνε ότι θά του δώση μεγαλύτερη λυπη και θά του ζυτηήση έπιθυμίες ά-πραγματοποίητες. Φάνηκε πολύ ά-συλλόγιστη, άγαπητή μου.

'Η Ρόζα άνοιξε τα χείλη της που έτρεμαν μά δεν κατώρθωσε να μιλή-ση. 'Ισως δεν ήξερε τί να πη.

—Θά μου πης, Ρόζα, ότι θά μπο-ρούσες να ικανοποιήσης και τις άλ-λες έπιθυμίες του Πάτ, έσύ που μάς συντηρείς όλους μας με τά χρήμα-τά σου. Σου είμαι πολύ εύννώμων γι' αυτό, Ρόζα. Μπορείς να με πε-ριφρονήθ όσο θέλεις, μά έγω σου είμαι πολύ εύννώμων. Τώρα κατα-λαβαίνεις γιατί έχω τόση άνάγκη χρημάτων... Και καταλαβαίνεις άκό-μη γιατί δεν μπορούσα να ζήσω μα-ζί σου.

'Η Ρόζα άκουε, χωρίς να τον κυ-τάζει με τους άγκώνες άκουμπισμέ-νους στα γόνατα και τό πρόσωπο ά-νάμεσα στα χέρια. 'Ελάχιστα δια-κρινόταν τό πρόσωπο αυτό μέσα στη σκιά της θραυιάς : μά κανείς δεν σκέφθηκε ν' άνάψη τό φώς. Δέν ή-ταν άνάγκη να ιδωθούν.

—Και έχεις δίκη να με περιφρονήθ Ρόζα.

'Εκείνη είπε τέλος, ήρεμα :

—'Εγώ δέν περιφρονώ κανένα. Αί-σθάνομαι μόνο μεγάλη συμπόνοια για σένα και για κείνους.

—Ρόζα, είπε εκείνος έξαφνα με φωνή άλλαγή, γεμάτη γλυκύτη-τα και ταπεινοσύνη. Ρόζα, δέν ξέ-ρεις τί είνε να έχη κανείς ένα παι-δί! Θά διερωτηθής πώς είνε δυνατόν έγώ να έχω ένα άληθινό δυνατό αί-σθημα, και όμως έγω σου λέγω ότι άγαπώ τό μικρό μου. Δέν πιστεύω να τό έκανα να υποφέρη έως τώρα. Είχε πάντα έως τώρα τό φαγητό του και είχε και τη μητέρα του κον-τά του. Τά παιδιά, ίσως δέν τό ξέ-ρεις, είνε ευτόχισμα με τόσο λίγα πράγματα. Είνε τόσο άπίστευτα εύ-κολο να είνε ευτόχισμα ένα παιδί! Μονάχα... πριν από λίγον καιρό...

Διακόπηκε. 'Η Ρόζα περίμενε σιω-πηλή.

—Πριν από λίγο καιρό έπαθε μια έπικίνδυνη άρρώστεια του λαιμού. Είχε πάντα πολύ εύαίσθητο λαιμό και συχνότατα ό άμυγδαλές του πρί σκονταί και του φέρνουν πυρετό. Μά την φορά αυτή ήταν έπικίνδυνη ή κρίσις : πνιγόταν, άσφυκτιούσε και παρέστη άνάγκη να του αφαιρέσω-με τις άμυγδαλές. Αυτό συνέβη πριν από καμιά είκοσαρία μέρες. 'Αναγ-κασθήκαμε να ξοδέψουμε πολλά. Δέν είχα πια τό κουράγιο να σου ζη-τήσω κι' άλλα χρήματα. Και τότε...

—Ναί, Πατρίτσιο, είπε εκείνη ήρε-μα σαν να ήθελε να του δείξη ότι είχε καταλάβη.

Δέν ήθελε να τον άφήση να τα-πεινωθη λέγοντας ότι πήρε κρυφά χρήματα από τό συρτάρι της.

'Εμειναν σιωπηλοί πολλήν ώρα.

'Η Ρόζα μίλησε πρώτη.

—Προτού έλθης άκριβώς σκεπτό-μουν σένα και τό μικρό. 'Ηθελα να του προτείνω κάτι. Δέν θρίσκεις ότι θά ήταν καλύτερο να μη τό παι-δάκι σ' ένα καλό κολλέγιο ; Θά τό ώφελούσε ήθικά και ύλικά. Θά φροντίσω έγώ, φυσικά, και δέν φαν-τάζομαι ότι είνε κανένα μεγάλο έξοδο. Θά είσαι ήσυχος για τό παι-δάκι. 'Ανάθει, τό φώς, σε παρακα-λώ ;

Μά εκείνος δέν άναψε τό φώς. 'Εφερε μονάχα τό κάθισμά του πλησιέστερα στο δικό της. Τώρα διέκρινε ό ένας τό πρόσωπο του άλ-λου στο θαμπόφωτο του παραθύ-ρου. 'Ενα καλό κολλέγιο ! Βέβαια αυτό ήταν μια έξαίρετη ιδέα για μια άνώτερη γυναίκα. 'Ωρισμένες ιδέες δέν έρχονται παρά μόνο στις άνώτερες γυναίκες. 'Εκείνος γέλα-σε, όπως και λίγο πρωτίτερα, μ' έ-κείνο τό γέλιο που την είχε κάνει ν' άνατριχιάση.

—Νομίζεις λοιπόν, Ρόζα, ότι τά λεφτά σου σου δίνουν τό δικαίωμα να μου άποσπάσης τό παιδί μου ; Γελιάσαι. Δέν θά θάλουμε τον Πάτ σ' ένα καλό κολλέγιο. Δέν ξέρω τί του έπιφυλάσσει τό μέλλον, μά δέν μ' ενδιαφέρει. Ξέρω ότι δέν θ' ά-φήσω να μου πάρουν τό παιδί μου, ούτε κι' έσύ άκόμη. Νοιώθω την ά-νάγκη να είμαι μαζί του, να τό

βλέπω να γελά, να τό άκούω να μι-λά ! Νοιώθω την άνάγκη να τό κρατώ στα γόνατά μου, να κλείνω τά μικρούλια χεράκια του μέσα στα δικά μου... Δέν έχεις τό δικαίωμα να μου πάρης τό μικρό μου !

—'Οχι, δέν φαντάζομαι να έχω αυτό τό δικαίωμα, είπε εκείνη με μια ξαφνική πίκρα. 'Ημουν τόσο άνόητη, άληθεια, να άυταπατώμαι ότι έχω καθήκοντα απέναντί σου : καθήκοντα ανθρωπίνης καλωσύνης απέναντι σε σένα και απέναντι στον γυιό σου... 'Α, έσύ μιλάς για τά λεφτά μου : σαν να σου είχα δώ-σει έγώ μονάχα τά λεφτά μου ! Σου έδωσα πολύ περισσότερο, χί-λιες φορές περισσότερο άπ' ότι νομίζεις. 'Ο Θεός να σου συγχωρή-ση τό κακό που μου έκανες, και ό-χι μονάχα σε μένα...

—'Οχι μονάχα σε σένα, Ρόζα ; ρώτησε εκείνος φέρνοντας άκόμη πιό κοντά τό κάθισμά του και σφιγ-γοντας με δύναμη τό μπράτσο της νέας γυναίκας που είχε σιωπήσει άπότομα, τρέμοντας, άπορώντας σχεδόν γι' αυτό που είχε πη.

Μά εκείνος είχε καταλάβη ήδη. 'Εκείνος ήταν πάντα άρκετά έξυ-πνος για να τά καταλαβαίνη όλα.

—Δέν θέλω να καταστρέψω τη ζωή σου, Ρόζα. Δέν θέλω να κάνω κακό σ' έένα και σ' έναν άλλο. Είνε ο Κόρντα, ο άλλος ; Είσαι ε-λεύθερη να κάνης ό,τι θέλεις, άν είνε κάποιος που τον άγαπάς. Μά πές μου άν είνε ο Κόρντα, Ρόζα.

—'Οχι.

—'Οχι ; Τότε είνε κάποιος άλ-λος ; Δέν μ' ενδιαφέρει ποιός είνε, κατά θάθος. Μου φθάνει να ξέ-ρω ότι υπάρχει κάποιος άλλος που τον άγαπάς. Κι' έγω που στάθηκα τόσο θλάκας και κενόδοξος να πι-στεύω ότι ήμουν άκόμη κάτι για σένα ! 'Εγώ, ο έλεεινός, δέν έπρε-πε ποτέ να είμαι κάτι για σένα ! Μά αυτός ο άλλος άνδρας είνε άν-τάξιος σου, τουλάχιστον ; Είνε κα-λός, ευγενικός, είνε νέος, μεγαλό-ψυχος, μορφωμένος, πλούσιος ; Εί-ναι πραγματικά έτσι Ρόζα ;

—'Ω, φθάνει, Πατρίτσιο !

—Και τον άγαπάς, δέν είνε ή-τσι ; 'Αρκετά τράβηξες μ' έναν ά-θλιο σαν κι' έμένα και τώρα θά ξέ-ρρης να κάνης καλή έκλογή, χωρίς άμφιβολία. Πόσο παράξενο μου φαί-νεται να είσαι έρωτευμένη και όχι πια μαζί μου... 'Ημουνα θλάκας, πραγματικός ; Μπορώ ν' άνοιξω την πόρτα, ν' άνάψω τό φώς και να τον δώ ; Μπορώ να τό έκφράσω τό συχαρητήριά μου ;

'Η Ρόζα έτρεμε, με τό πρόσωπο κρυμμένο μέσα στα χέρια της, ά-νίκανη να μιλήση, άνίκανη να κλά-ψη. 'Εκείνος άφησε τό μπράτσο της, μά έμεινε κοντά της, σκυμμένος προς τό μέρος της, περιμένοντας να μιλήση. Κι' εκείνη κατώρθωσε, τέ-λος, να πη :

—'Ο Θεός να σε συγχωρήση, Πα-τρίτσιο. Δέν θρίσκει κανείς εδω. Δέν ξεχνώ ότι έχω έναν σύζυγο, έ-γώ, άκόμη και άν αυτός ο σύζυ-γος είσαι σύ. Και τώρα, πήγαινε, Πατρίτσιο. Τώρα σε ίκετεύω να φύ-γης.

Σηκώθηκε άπότομα. Κι' εκείνος έπίσης σηκώθηκε μά δέν φαινόταν διατεθειμένος να φύγη. Κι' έξαφνα την τράβηξε στην άγκαλιά του, την

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ = ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ =

είχε χάσει την Ρόζα, άληθινά. 'Η νύχτα ήταν ύγρή, του έφερε ρίγη και ένα συναίσθημα δυσφορίας. 'Η Ρόζα ήταν χαμένη πια γι' αυτόν...

Πήγε στο σπίτι του, μολοντί θυ-μόταν ότι είχε ένα ραντεβού με κά-ποιον γνωστό του, σ' ένα καφενείο. Μά δεν είχε όρεξη για κουβέντα την στιγμή αυτή. 'Αλλοίμονο στη Στέλλα άν του μιλούσε άπόψε ! Μά εκείνη μιλούσε πάντα έλάχι-στα, εύτυχώς.

'Ηταν κάποτε μπαλαρίνα, σ' ένα συνοικιακό θέατρο, όπου άκριβώς την είχε γνωρίσει εκείνος. 'Ηταν ά-κόμη και χαριτωμένη, γεμάτη φλό-γα και είχε ένα κακό χαρακτήρα που την έκανε περισσότερο γοητευ-τική. Είχε άφήσει τό μπαλέτο ό-ταν ένοιωσε ότι επρόκειτο να γίνη μητέρα και προσκολλήθηκε στον Πατρίτσιο σαν μια τρελλή. 'Εκεί-νος θρέθηκε σε στιγμές αδυναμίας και συγκινημένους στην σκέψη του μωρού, την πήρε μαζί του. 'Η Στέ-λλα κατήχησε γρήγορα μια άση-μανη γυναικούλα, γρινιάρια και νευρική, άνήσυχη και κουραστική :

ήταν ένα μεγάλο θάρος, πρδ πάν-των για έναν άνδρα σαν κι' αυτόν. Κι' εκείνος έσερνε μαζί του τό θά-ρος αυτό, παντού και πάντοτε, άνι-κανος να έλευθερωθη άπ' αυτό γιαι-τι ύπήρχε τό μωρό. 'Υστερα είχε άγαπήσει τό παιδάκι με άπέραντη στοργή και τρυφερότητα, κι' αυτό τον είχε παρηγορήσει.

Μπήκε μέσα στην σκοτεινή κάμα-ρα και δέν άναψε τό φώς, πιστεύ-οντας ότι ή Στέλλα και ο Πάτ κοι-μώνταν. Γδούθηκε στα σκοτεινά. Τό δωμάτιο ήταν πολύ ζεστό μά δέν

μπορούσαν ν' άφήσουν τό παράθυρο ανοιχτό τη νύχτα για να μη πειρά-ξη ή ύγρασία τον Πάτ και του ξα-ναφέρη πόνο στον λαιμό. Μά ο Πα-τρίτσιο δέν αισθανόταν την ζέση : απεναντίας αισθάνθηκε μια άνέκ-φραστη άνακούφιση όταν ξαπλώθη-κε κοντά στον μικρούλη Πάτ. Τόν χείδεψε, του πήρε τό ένα χεράκι μέσα στα δικά του. Σκέφθηκε με μια σκληρή χάρά που τον έκανε να ύποφέρη περισσότερο κι' από τον πόνο, ότι ίσως ή Ρόζα να ύπέφερε άκόμη περισσότερο κι' άπ' αυτόν.

Πώς έσβυσε ή περηφάνειο της Σίμπιλλα...

'Η Σίμπιλλα είχε έπιστρέψει στο σπίτι της έκείνο τό βράδυ, ύστερα από έναν περίπατο με τό αυτοκίνη-τό της. Δέν είχε δη τον πατέρα της που ήταν λίγο αδιάθετος και είχε δειπνήσει στο κρεβάτι του. Δέν ύ-πήρχε άλλωστε μεγάλη διάχυσις, πρδ πάντων έξωτερική, άνάμεσα σ' αυτήν και στον πατέρα της. Είχαν και οι δύο ένα χαρακτήρα αυταρ-χικό, ιδιότροπο, δύσκολο. 'Αγαπού-σαν τη μοναξιά και έμεναν μαζί πο-λύ λίγο. 'Η Σίμπιλλα ήξερε ότι ή μητέρα της είχε ύποφέρει πολύ εξ-αίτίας του : μπορούσε να του τα συγχωρήση όλα όχι όμως και αυτό. Ποτέ δέν θα συγχωρούσε τους άν-δρας που κάνουν τις γυναίκες να ύποφέρουν ! Σκεφτόταν κάποτε, ό-ταν αναλογιζόταν τον πατέρα της και την μητέρα της :

«Τόν άνδρα που θά πάρω, θά τον κάνω να χορέψη στο ταψί !»

Και όμως, έναν μονάχα άνδρα θά ήθελε για κείνη : τον 'Αλμπερτο 'Ιλάριο. Και ήξερε ότι τον άνδρα αυτόν δέν θά τον χόρευε στο ταψί, εκείνη, ούτε ίσως καμιά άλλη. 'Ο 'Αλμπερτο ήταν ένας «κύριος», έ-νας «άφέντης» και ίσως ή Σίμπι-λλα να τον άγαπούσε γι' αυτό άκρι-βώς. Τόν άγαπούσε από πολύν καιρό, από τότε που είχε έρθει μικρό κορι-τσάκι στο χωριό, με τον πατέρα της. 'Υστερα είχε ταξιδέψει, είχε γνω-ρίσει πολλούς άνδρες που την φλερ-τάριζαν, μά κανείς δέν της άρεσε σαν τον 'Αλμπερτο. Είχε μισήσει την Ρόζα με όλη την ψυχή της γιαι-τι είχε διαισθανθη πόσο θαθεία ή 'Αλμπερτο ήταν έρωτευμένος μαζί της. Τώρα τό ήξερε όλα. Μά του-λάχιστον ήταν βεβαία ότι μια άλ-λη γυναίκα έκτός από την Ρόζα δέν θά μπορούσε πια να της πάρη τον 'Αλμπερτο.

—Σίμπιλλα !

'Ο πατέρας της την φώναξε από τό δωμάτιό του. 'Εκείνη δέν μπήκε μέ-σα. 'Ηταν κουρασμένη και ήθελε να πάη να κοιμηθη.

—Τί θέλεις ; τόν ρώτησε.

—Χθες και σήμερα ήλθε ή Τερέ-ζιτα 'Ιλάριο και σε ζήτησε. Δέν ήξερα τί ώρα θά έπιστρέφες.

—Καλά. Καληνύχτα.

Η Τερεζίτα την ζητούσε. Γιατί; «Η Τερεζίτα και η μητέρα της έλπιζαν ότι ο Άλμπερτο θα με παντρευτεί, σκέφθηκα. Σαν να μπορούσα ποτέ εγώ να παντρευτώ έναν άνδρα που με παίρνει διά της βίας, για να ευχαριστήσω μια γρηγά μητέρα και μια γρηγά αδελφή!».

Γελούσε, μπαινώντας στο δωμάτιό της. Μά ύστερα κάθησε εμπρός στον καθρέπτη και κυτάχθηκε πολλή ώρα σιάζοντας τα μαλλιά της, τονίζοντας το κόκκινο των χειλιών της, πουδράροντας τα μάγουλά της. «Αρωμάτισε τα χέρια της και τον λαιμό της. Ήταν κατάχλωμη. Έπαναλλάμβανε συνεχώς, σκεπτόμενη τον Άλμπερτο:

— Εκείνος ξέρει πόσο περήφανη είμαι. Κι' εκείνος ο ίδιος είναι πολύ περήφανος και δεν είναι δυνατόν να μην καταλαβαίνει την δική μου περηφάνεια. Έγώ δεν θα τον παντρευτώ ποτέ.

Σηκώθηκε, κούταξε το ρολόι. Ήταν πολύ κουρασμένη μά δεν έπεσε να κοιμηθεί. Έβγαλε το φόρεμα από χονδρό τουάλ που είχε βάλει για τον περίπατο και άνοιξε την γκαρνταρόμπα της.

— Ήθελε μια τουαλέτα όμορφη, πολύ όμορφη. Δεν είχε ίσως μια τουαλέτα αρκετά όμορφη για να πάει στο σπίτι των Ίλάριο. Ύστερα ξέσπασε σ' ένα νευρικό γέλιο, σκεπτόμενη ότι ο Άλμπερτο δεν θα παρατηρούσε καν ούτε εκείνη ούτε το φόρεμά της. Σταμάτησε απότομα το γέλιο της για να μην την άκουση ο πατέρας της και την φώναξη.

Πήγε πεζή στην θίλλα Ίλάριο. Δεν φοβόταν να περάσει την νύχτα από τον ερμητικό δρόμο κοντά στο δάσος. Η Σίμπιλλα δεν φοβόταν ούτε το σκοτάδι, ούτε τους κλέφτες ούτε τους σκύλους, ούτε τον θάνατο. Ίσως, να φοβόταν μονάχα τον Άλμπερτο Ίλάριο. Φορούσε μια τουαλέτα ανοιχτόχρωμη, σχεδόν λευκή και είχε στην ζώνη ένα πελώριο φιόγκο από θαλασσί θελούδο.

Η Τερεζίτα ήταν μόνη στην σάλλα του ισουγιού και διάβαζε:

— Ω, Σίμπιλλα! Τέτοια ώρα;

— Δεν μου φαίνεται να είναι άργα. Τι ώρα είναι;

— Δεν σε περίμενα πιά. Ήλθα και σε ζήτησα, χθές και σήμερα. Δεν ήξερα τί γινόσουν, αυτές τις μέρες. Γιατί δεν έρχεσαι να μάς θλέπης, συχνότερα, Σίμπιλλα;

Η Σίμπιλλα χαμογελούσε ελαφρά. Σκεπτόταν.

«Δεν ξέρει αυτή η καμμένη Τερεζίτα πόσο είμαι περήφανη. Προτιμώ να πεθάνω από τη λύπη, καλύτερα, παρά να ταπεινωθώ μπροστά του. Μά δεν είμαι άπο τις γυναίκες εκείνες που πεθαίνουν από τη λύπη, εγώ, και δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος».

— Πώς είναι η μητέρα σου, Τερεζίτα;

— Πλαγιάζει νωρίς, τώρα τελευταία. Έγώ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

είμαι πολύ μόνη. Να έρχεσαι να με θλέπης καμιά φορά, Σίμπιλλα. Νομίζω ότι κάνει λιγώτερο ζεστη άποψη. Το καλοκαίρι τελειώνει.

Ναί, το καλοκαίρι τελειώνει. Η Σίμπιλλα κατενευσε με μια κλίση της κεφαλής και δεν μίλησε. Δεν ρωησέ τί κάνει ο Άλμπερτο. Μά σκεφτόταν ότι η Τερεζίτα δεν της είχε πη πως λείπει. «Αν δεν ήταν εκεί, η Τερεζίτα θα της το έλεγε.

«Εμειναν πολλή ώρα σιωπηλές. Η Σίμπιλλα είχε καθήσει απέναντι στην Τερεζίτα και παρατηρούσε τα χέρια της που τσαλακωναν νευρικά τις σελίδες του βιβλίου. Θάθελε να της πη ότι δεν υπήρχε λόγος να καταστρέψη το κακομοιρο το βιβλίο.

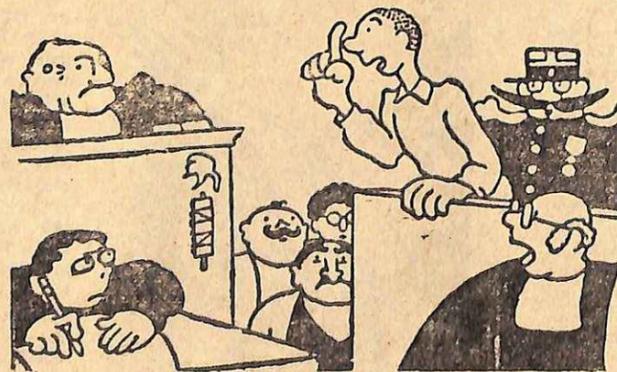
— Πώς είναι ο πατέρας σου, Σίμπιλλα;

Μά η Σίμπιλλα δεν απήντησε. Ίώρα κούταζε απλάνως κάποιο σημείο στο βάθος της σάλλας: ήταν ίσως ένα κάδρο ή ένα θάξο μά εκείνη δεν έβλεπε τίποτα. Δεν έβλεπε παρά τις θασανιστικές της σκέψεις...

Σηκώθηκε απότομα. Της συνέβαινε αυτό κάποτε: την κυριεύε μια άσυγκράτητη ανάγκη να κινηθεί, να φύγη από κάπου, να πάη κάπου. Τότε έπαιρνε το αυτοκίνητό της κι' έτρεχε σαν τρελλή.

Μά την φορά αυτή στάθηκε σιωπηλή μπροστά στην Τερεζίτα, που δεν είπε τίποτα και χαμήλωσε τα μάτια στο βιβλίο της, μη τολμώντας να κυτάξη το πρόσωπο της κοπέλλας. Θάθλεπε ένα πρόσωπο χλωμό και άποφασιστικό, χωρίς χαμόγελο, αλλά με μάτια που άστραφταν. Τα μάτια της δεν είχαν δάκρυα κι' όμως έλαμπαν...

ΕΙΧΕ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΕΚΠΤΩΣΕΩΣ

Π ρ ο β ο ς.— Καταδικάζεισαι εις τριών μηνών και δύο ημερών φυλάκισιν, διά την άδικον επίθεσιν εις πενταετή ειρκτήν, διά την διάρρηξιν, εις τεσσάρων μηνών και δεκαεπτά ημερών φυλάκισιν, διά την άποπειραν άναίρεσεως και εις δίμηνον φυλάκισιν επί παρανόμω όπλοφορία...

Κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς.— Δεν είναι δυνατόν ν. πρόεδρε, μά που παίνοω έτσι χονδρικός τις καταδικες, να μου κάμτε και καμιά έκπτωση;

Η νέα κοπέλλα θγήκε άργά από τη σάλλα, κατέθηκε τα σκαλοπάτια και πήγε στον κήπο. Ήξερε ότι κάποιος θα θρισκόταν εκεί, όπου τα δέντρα ήταν πολύ πυκνά.

Πραγματικά, ένας άνδρας ήταν εξαλωμένος στη χλόη και κάπνιζε. Δεν φορούσε σακκάκι και το ανοιχτόχρωμο ποκάμισό του, διακρινόταν μέσα στο μισοσκοτάδο. Δεν κινήθηκε θλέποντας τη Σίμπιλλα, δεν την χαίρτηκε καν. Εκείνη σκέφθηκε.

«Ασφαλώς είναι έξω φρενών που με θλεπει. Θα με καταριέται από μέσα του μά είναι πολύ καλοσνατεθραμμένος ώστε να μη μου το δείξη».

Ίσως, έσκυψε, εξαπλώθηκε κοντά του και έβαλε το πρόσωπό της στο μπράτσο του. Εκείνος είχε κοντά μανίκια. Κι' η Σίμπιλλα ένοιωσε κάτω από τα χείλη της το λίγο σκληρό δέρμα των χειριών του, υγρό και θερμό. Έκλεισε τα μάτια της. Θάκανε, ότι δήποτε εκείνος, παρ' όλη την περηφάνειά της. Τι άνόητη που ήταν, τι άνόητη! Δεν είχε πιά καμιά περηφάνεια όταν επρόκειτο για κείνον. Εκείνος θα μπορούσε να της μίληση σκληρά, απότομα, μά αυτή θα σιωπούσε, εύχαριστημένη μονάχα που θάκουε τον ήχο της φωνής του. Εκείνος θα μπορούσε να την βρίση, να την κακομεταχειρισθί, να την χτυπήση ακόμη: άρκει να την άφηνε ν' άκουμπά τα χείλη της στο μπράτσο του!

Μά εκείνος δεν μίλησε. Μονάχα ύστερα από μερικά λεπτά χάιδεψε παρατεταμένα τα μαλλιά της νέας κοπέλλας. Το άνδρικό και δυνατό χέρι στάθηκε ύστερα στους νεανικούς ώμους, βαρύ και όμως ευγενικό, σ' ένα χάδι γεμάτο προστατευτική έπιεικεια. Ύστερα άγγιξε τον μεγάλο θελούδινο φιόγκο και χάιδεψε άπαλά το μαλακό, γυαλιστερό ύφασμα.

Ήλπιζε ότι η Σίμπιλλα θα έσπασθη από κοντά του και θα φύγη. Σκεφτόταν με μια παράξενη πίκρα:

«Δεν είμαι ένας παληάνθρωπος. Δεν φέρθηκα ποτέ σαν ένας παληάνθρωπος...».

Το καλοκαίρι τελειώνει. Μά από τα πυκνά δέντρα έρχόταν ακόμα ή θραεια εύωδια των τελευταίων λουλουδιών της μανόλιας που μαραίνονταν, κιτρινωμένα και έλυωναν θαρρείς μέσα στην ύγρασία της νύχτας σαν άρωματικό κερί...

Τί έννοούσε ο Ντανιέλε;

Η Ρόζα είχε τηλεφωνήσει στον Μελχιώρ την παραμονή της μέρας που είχαν όρίσει να συναντηθούν. Και τώρα περίμενε ένα τηλεφώνημα που θα της άριζε την ώρα της συναντήσεώς των.

(Άκολουθεί)

(Λογοτεχνική μετάφρασις ΗΛΕΚΤΡ. ΓΕΡΑΡΔΟΥ)

Στο περιθώριο της ιστορίας

Μιά άγάπη πιό μεγάλη και από τον θάνατο!

(Σε ηλικία 65 ετών, πέθανε αυτές τις μέρες στο Παρίσι μια από τις γνωστότερες έκπροσώπους του Γαλλικού Παρανασοού ή Μαρί Μαιντρών. Συγγραφέας και ιστοριογράφος ή Μαιντρών έγραψε σελίδες γεμάτες ένδιαφέρον και γαλατική χάρη, πολλές από τις όποιες ανεδημοσίευσε έν μεταφράσει και ή «Εθδομάς». Η σημερινή ιστορική σελίς, είναι ή τελευταία που έγραψε από την συγγραφέα, για τον λόγο δε αυτό, διπλή είναι και ή αξία της. Την αναδημοσίευουμε έν είδει φιλολογικού μνημοσύνου προς την έμλεκτή λογοτέχνηδα.)

Η γρηγά κυρία ντε Λεντιγκιέ ήταν μια παράξενη γυναίκα. Κατοικούσε σέ ένα θαυμάσιο παλάτι σαν εκείνα που βλέπει κανείς στα παραμύθια. Μά, όπως και στα παραμύθια, το παλάτι αυτό το φύλαγε ένας δράκος, ένας φοβερός και τρομερός δράκος, που ήταν ή ίδια ή κυρία ντε Λεντιγκιέ.

«Όχι πως δεν άνοιγε ποτέ την πόρτα του παλατιού της. Το έναντίον, την άφηνε πάντα όρθάνοιχη. Με την διαφροά πως ένα κιγκλίδωμα έκλεινε την είσοδο, έτσι ώστε το μόνο που μπορούσε κανείς να έλπιζε ήταν να ιδί απ' έξω την καταπληκτική σωσώρευση ένός μεγαλόπρεπου πλούτου.

Φαίνεται πως ή κυρία ντε Λεντιγκιέ διασκεδάζε άφήνοντας τον κόσμο ν' άποκτήση μιά άμυδρή ιδέα εκείνου που θα μπορούσε να του παρουσιάσει άν του επέτρεπε να πατήση το πόδι του μέσα στο παλάτι της. Από το θαυμάσιο αυτό άντρον ή κυρία ντε Λεντιγκιέ έβγαινε πολύ σπάνια για να πάη στην Αδλή του Λουδοβίκου 14ου που βρισκότανε τότε στην δίσση της ζωής του.

Η παράξενη αυτή γυναίκα είχεν ένα γυιό που ήταν κι' αυτός για /ογαριασμό του ένας σωστός παραμυθένιος πρίγκηπας. Και καθώς ήταν βέβαιο πως ήταν και πολύ πλούσιος — αυτό άλλωστε μπορούσε να το βεβαιώση και μια άπλη ματιά πίσω από το κιγκλίδωμα — όλες οι γυναίκες είχαν καρφωμένα τα μάτια τους επάνω του. Με ποίο μέσο θα μπορούσαν όμως ν' άνοιξουν τον δρόμο, να διασχίσουν τα σαρόνια του θαυμάσιου παλατιού και να φθάσουν μέντοι τον Δράκο για να του άναγγείλουν ότι τους έκαιγε ή έπιθυμία να πάρουν μερτικό από τους τόσο ζηλότυπα φυλαγμένους θησαυρούς; Βέβαια άποτελούσε κι'ό γυιός ένα μέρος των θησαυρών αυτών, δεν ήταν όμως αυτός, μ' όλο που τον βρίσκανε χαριτωμένο, ο κυριώτερος στόγος για τους ανθρώπους μιās έποχής που τόσο μεγάλη σημασία έδινε στα πλούτη.

Το παλάτι της κυρίας ντε Λεντιγκιέ είγε γίνει το όνειρο των πατέρων που είχαν κόρες της παντρειάς. Τών

πατέρων μά και των μητέρων άκόμη περισσότερο. Οι Βιλλερούα, οι Άρμανιάκ, ή κυρία ντε Ντυρά ήταν μερικοί απ' αυτούς.

Η κυρία ντε Ντυρά ήταν ή πιό καπάτσα μά και ή πιό τολμηρή όπ' όλους αυτούς που κυττούσανε ανάμεσα από το κιγκλίδωμα και κατάφερε να το άνοιξη. Ύπό τους θρήνους των Άρμανιάκ και των Βιλλερούα κατώρθωσε να μαγεύση τον Δράκο σέ τέτοιο βαθμό, που σέ λίγο καιρό, ο γοητευτικός πρίγκηπας παντρευότανε μιά από τις δεσποινίδες ντε Ντυρά, την πρώτη στην σειρά, που ήταν ασφαλώς ή πιό έλκυστική κοπέλλα που μπορούσε κανείς να συναντήση.

Το πιό παράδοξο όμως, το πιό καταπληκτικό, το μοναδικό μπορεί να πη κανείς φαινόμενο για μιά έποχη που οι τελευταίοι που ρωτιόντουσαν σ' αυτό του είδους τις ύποθέσεις ήταν οι δυό άμέσως ένδιαφερόμενοι, είναι ότι ο γάμος αυτός ύπήρξε ως το τέλος του ένας παραμυθένιος γάμος.

Από την πρώτη στιγμή που είδοθήκανε ο γαρός πολγκηπας και ή μηνηστή του άρεσαν ό ένας στον άλλον και οι πρώτες ματιές που άλλάξεαν ήταν αρκετές για ν' άλλάξουν και τις καρδιές τους. Τους πάντρεψαν: και είχαν όλους τους λόγους του κόσμου να ίδου-νε την άργική τους συμπάθεια να έξε-

λίσσεται σ' έναν μεγάλο έρωτα. Ο κύριος ντε Λεντιγκιέ δεν ήταν μόνο γοητευτικός. Είγε και όλα τα χαρίσματα ένός καθώς πρέπει ανθρώπου. «Όσο γι' αυτήν, δεν ήταν μόνον θεσπεσία, όμορφη σαν άγγελος αλλά είχε μαζί μ' αυτά μιά έν εξαίρετη ευγενική ψυχή και ένα πνεύμα σοβαρό αλλά λεπτό.

Η έννοιάς τους φαινότανε τελεία από την πρώτη στιγμή και το μόνο πρΰμα που έσκίαζε λιγάκι την ευτυχία τους ήταν οι στιγμές που ήταν ύποχρεωμένοι να γωριστούνε γιατί ό κ. ντε Λεντιγκιέ ήταν άδικοματικός στο Σώμα του κυρίου Βαντόμ. Μά και τότε άλλάζαν ώραία, τρυφερά γράμματα από τα όποια, παρ' όλη την λύπη του γωρισμού τους, δεν έλειπε το εύθυμο πνεύμα, όπως ταιριάζει σέ ανθρώπους που δεν γκρινιάζουν όταν πρέπει να κάνουν

το καθήκον τους.
 Κάποιο βράδυ που ο Κάρολος ο 4ος, Δουξ της Μάντουας, δειπνούσε στον στρατό, καλεσμένος από τον Βαντόμ μαζί με τον κύριο Λεντιγκιέ διέκρινε άσφαινα στο δάχτυλο του τελευταίου ένα δαχτυλίδι που του έκανε μεγάλη εντύπωση γιατί είχε γυαλισμένο επάνω του ένα πορτραίτο. Παρακάλεσε να το δει από κοντά και όταν ο νεαρός αξιωματικός του το έδωσε γελασίς το κύτταξε προσεκτικά ώρα πολλή.

— Έχετε μια ώρα στάση ματρίεσσα, κύριε, του είπε, επιστρέφοντας το δαχτυλίδι.

— Κύριε, απάντησε ο κ. Λεντιγκιέ υποκλινόμενος, δεν είναι το πορτραίτο της ματρίεσσας μου αλλά της κυρίας Λεντιγκιέ.

Είς απάντησιν ο Δουξ ύπεκλίθη. Και η υπόκλισις αυτή φαινότανε σά να έλεγε:

— «Σας ζηλεύω».
 Οι μέρες περνούσαν. Ο Κάρολος ο 4ος είχε ξαναγυρίσει στην Μάντουα. Ο πόλεμος όμως εξακολούθησε και ο πόλεμος χτυπάει πάντοτε στα τυφλά. Λίγους μήνες αργότερα, τον Οκτώβριο του 1703, πέθαινε ο κύριος ντε Λεντιγκιέ.

Η λύπη της γυναίκας του ήταν απεριόριστη. Ήταν μια από τις μεγάλες αυτές λύπες που μεταβάλλουν αυτόν που μένει στην ζωή — τόσο σκληρά λησμονημένος από τον θάνατο — σε ένα φάντασμα, φάντασμα κάποιας γαμμένης εύτυχιας. Κλείστηκε μέσα στο σπίτι της, δεν ήθελε να βλέπει κανένα και η μόνη της επιθυμία ήταν να ζή μονάχη της με τα δάκρυά της.

Τον ίδιο χρόνο, τον Νοέμβριο, απέθανε η Δούκισσα της Μάντουας, σύζυγος Καρόλου του 4ου ο οποίος δεν είχε ξεχάσει το δαχτυλίδι του νεαρού αξιωματικού. Το θυμόταν τόσο καλά που σε λίγες μέρες έφευγε κι' όλος για το Παρίσι.

Ο Δουξ της Μάντουας δεν είχε την φήμη εξαιρετικού ανθρώπου και είναι βέβαιοι ότι η μακαρίτισσα η Δούκισσα δεν είχε πολλές άφορες να μένει ένθουσιασμένη από τον άνδρα της. Ήταν όμως ένας ήγεμονικός πρίγκιψ και έφευρε μαζί του μια κορώνα. Μια κορώνα. Πρέπει να έχη διαβάσει κανείς τα Χρονικά της εποχής εκείνης για να καταλάβη όλο το περιεχόμενο και όλη την σημασία αυτής της λεξείας. Ήταν μια λέξις που έφθανε για να χαθή το λογικό. Απόδειξις, ο Γεωμετρικός που επεκράτησε στο Παρίσι όπου κανένας δεν άμφεβαλλε ότι ο Κάρολος ντε Γκονζάκ, Δουξ της Μάντουας, έρχοτανε για να διαλέξη την νέαν Δούκισσα.

Οι Κοντέ έσπευσαν να παρουσιάσουν άμέσως την Δεσποινίδα ντ' Ανζιέν ενώ οι πρίγκιπες της Λωρραίνης τους έκαναν συναγωνισμό με την Δεσποινίδα ντ' Ελμπέφ.

Η Δεσποινίς ντ' Ανζιέν δεν ήτανε πιά πολύ νέα και ήτανε επί πλέον άσχημη. Ο Δουξ ούτε καν την έκύτταζε. Η Δεσποινίς Ελμπέφ ήταν γαρτωμένη. Ο Δουξ την έκύτταζε γιατί του άρεσαν τρομερά οι γυναίκες. Άλλα ο θαυμασμός του σταμάτησε ως εκεί... Έγνώριζε, άλλωστε, πολύ καλά τι ζητούσε στο Παρίσι: θυμότανε ένα πορτραίτο.

Έτσι άρχισε η παράδοξη μάχη μεταξύ μιας γήρας που έννοουσε να υπερασπίση με όλο της το θάρρος το δικαίωμά της να μένη πιστή σε

μιάν ανάμνηση και ενός άντρα που πήγαινε να κατακτήση μια γυναίκα που δεν είχε ποτέ του αντίκρουσει.

Η γήρα ντε Λεντιγκιέ δεν έβγαίνε καθόλου στον κόσμο ούτε και δεχότανε κανένα εκτός από μερικούς πολύ στενούς φίλους. Άδικα προσπαθούσε ο Δουξ να την συναντήση. Δεν το κατώρθωσε. Είχε άρχισει μάστι να γάνη κάθε έλπιδα ότι θα το κατάφερνε ποτέ του γιατί η νεαρά γήρα που ζούσε τόσο άποτραβηγμένη μέσα στο πένθος της δεν έδειξε καμιά διάθεση να τον δεχθή, μ' όλο που ήταν ήγεμονικός πρίγκιψ.

Είχε άρχισει να γάνη την ύπομονή του, είχε στιγμιές παραφοράς και άλλες άπελπίσιες. Και παντού και πάντοτε τον κατεδίωκαν οι οικογένειες των Δεσποινίδων ντ' Ανζιέν και Ελμπέφ που δεν εγκατέλειπαν την έλπιδα να πλησιάσουν κάποιαν ημέρα το στέμμα της Μάντουας. Του ήταν αδύνατο να καταλάβη πώς ήταν δυνατόν να βρισκίη η κυρία ντε Λεντιγκιέ προσβλητική μιά πρόταση που έκολάκευε όλες τις ώριμες Κυρίες της Αύλης και ακόμη λιγώτερο μπορούσε να καταλάβη πώς μπορούσε να μένη προσηλωμένη μιά νέα γυναίκα σε ένα πεθαμένο σύζυγο την στιγμή που συναντούσε τόσες άλλες που δεν έδιωαν ούτε πεντάρα για τους άνδρες τους που ζούσαν.

Στο τέλος ο Κάρολος ντε Γκονζάκ άπεφάσισε να έκμιστηρευθή τον καύμό του στον ύπουργο των Έξω-τερικών κύριον Τορσού. Αυτός έμύλησε σχετικώς στον Βασιλιά και αυτός ύπεσκέθη τον καλέση τον στρατηγό Ντυρά σε άκρόαση και να του συστήση να πείση την κόρη του να μνη άπελπίζη τον Δουκά σε τέτοιο βαθμό.

Ο στρατηγός εύχαριστήθηκε τόσο πολύ από την άπροσδοκήτη και κόλακευτική αυτή πρόταση, μιά η νεαρά γήρα του απάντησε άπλουστα ότι άγαπούσε τον άνδρα της με έξαιρητική τουσερότητα και ότι δεν είχε πάψει να τον κλαίη. Μεταγειοίσθηκε όλα τα μέσα της πειθούς, αλλά τίποτε δεν έγινε.

Κατέφυγαν τότε στις καλόγριες της Μονής της Άγιας Μαρίας που της είχαν δώσει την πρώτη μόρφωση. Το άκούο πάλι. Η δυστυχισμένη γήρα δεν τους ζητούσε τίποτα, μιά τίποτ' άλλο, παρά να της επιτρέψουν να διατηρήση για πάντα μιάν άγχιπημένη της εικόνα μέσα στην καρδιά της.

Ο Δουξ της Μάντουας αισθανόταν όμως την άγάπη του να μεγαλώνη με κάθε νέο έμπόδιο που συναντούσε.

Ξαναπήγε στον ύπουργο και προσφέροντας τη συμμαχία του στην Γαλλία παρεκάλεσε να έπέμβη για μιάν φορά για το ζήτημά του.

Ο ύπουργός των Έξωτερικών έπήγε αυτοπροσώπως στο Μέγαρο των Ντυρά για να γνωστοποιήση στην Κυρία ντε Λεντιγκιέ την παρουσίαση του Καρόλου της Μάντουας και όταν εκείνη άρχισε να του έξηγη το άσκοπο του πράγματος της έδήλωσεν ότι ο Βασιλιάς την παρακάλοσε να συγκατατεθή. Ήταν μιά διαταγή στην όποια έπρεπε να υπακούση.

Ο Δουξ της Μάντουας πήγε για δεύτερη φορά στο παρεκκλησί της Μινίμ για να περιμένη την άμαξα της γυναίκας που τόσο πολύ άμυνόταν εναντίον του. Πραγματικά, η άμαξα ήρθε σε λίγο και στάθηκε

μπροστά στο κατώφλι της έκκλησίας, ή γήρα κατέβηκε, σκεπασμένη όπως πάντοτε στα κρέπια, προχώρησε στο έσωτερικό της έκκλησίας, γονάτισε κι' έβυθίστηκε στην προσευχή της. Όταν έβγήκε, ο Δουξ προχώρησε για να διασταυρωθή μαζί της. Τότε αυτή, χωρίς να τον κυττάξη, προσπερνώντας μπροστά του και ανταποδίνοντας με μιάν ρεβερέντζα την βαθεία του υπόκλιση άνασήκωσε το πέπλο της. Δεν ήταν παρά για μιάν μονάχα στιγμή, την στιγμή που είχε ζητήσει ο Βασιλιάς και που του την είχε ύποσχεθή. Το πέπλο ξανάπεσε επάνω στο πρόσωπο τα μάτια του όποιου είχαν μείνει όλο τον καιρό γαμηλωμένα. Ήτανε μιάν όδυνηρή στιγμή για την πιστή της καρδιά ή στιγμή αυτή. Ήταν όμως άρκετή για να πείση τον Δουκά ότι το πορτραίτο του δαχτυλιδιού δεν είχε πη ψέμματα.

Στον έξαλλο έρωτευμένο δεν άπόμεινε πιά παρά μιάν τελευταία διέξοδος: Ο Βασιλιάς. Αυτός μπορούσε να διατάξη. Μιά του μόνη λέξις ήτανε διαταγή. Τον πρόλαβε όμως εκείνη μ' ένα γρόμμο της που κατασυνεκίνησε τον Λουδοβίκο.

«Προτιμώ, του έγραφε, να είμαι ύπήκοός Σας στην Γαλλία παρά Βασίλισσα στην Ιταλία».

Συγκινημένος πραγματικά ο Βασιλιάς, έφερε τέουα στην τόση άγωνία και στην τόση στενοχώρια. Την έπληροφόρησε ότι την άφήνει τελείως έλευθερη να κάνη ότι θέλει διαβιβάζοντάς της ταυτοχρόνως και την διαβεβαίωση της άπολύτου εκτιμήσεώς του. Και ή κυρία Λεντιγκιέ ξαναποτοαβήχτηκε στην όδυνηρή της ειρήνη, ξαναβρήκε την θλιβερή εύτυχία να μωρη να κλαίη άνεμόχλητη την μοναδική της άγάπη.

Ο Δουξ της Μάντουας παντρεύτηκε την Δεσποινίδα Ελμπέφ. Την παντρεύτηκε με την καρδιά του γεμάτη πικρία και λύπη. Η περιπέτεια που εχε προηγηθή φαίνεται να είχε σκληρύνει την ψυχή του και μωρη κανείς να παραδεχθή ότι έζητησε να εκδικηθή στο πρόσωπο της γυναίκας που είχε παντρευτή χωρίς να την άγαπάη, την γυναίκα που είχε άγαπήσει μιά που δεν κατώρθωσε να την παντρευτή.

Την μεταχειρίσθηκε με τον σκληρότερο τρόπο εφαρμόζοντας εναντίον της πρωτοφανή δεσποτικά συστήματα. Την έφυλάκισε μέσα στο παλάτι του χτίζοντας τα παράθυρα ψηλά - ψηλά ώστε να μήν μωρη να βλέπη τίποτα από τον κόσμο. Η Δούκισσα της Μάντουας που είχε ξετρελλάνει κάποτε με τη χάρη της την γαλλική Αύλη, δεν κατώρθωσε να συγκινήση τον παράξενο άνδρα της.

Ήταν ώραία, μιά ή όμορφιά της στάθηκε άνικανή να επισκιάση την ανάμνηση ενός άλλου προσώπου, του προσώπου μιας γυναίκας που είχε άνασηκώσει για μιάν στιγμή το πέπλο της για να τ' άφήση να ξαναπέσει άμέσως επάνω από δυό ώραια μπλε μάτια που δεν έννοουσαν να σκευιάσουν από τα δάκρυα.

ΜΑΡΙ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

ΤΟ ΠΕΤΑΛΟ

Ένα άστυνομικό διήγημα του Ρόμπερτ Κίντ

Η Τζουανίτα Μπαράνγια δεν ήταν μόνον ένας διάβολος, αλλά και ώδηγοσε σαν διάβολος. Ο όρεινός όρμος ήταν γεμάτος κορδέλλες. Πότε δεξιά και πότε άριστερά έχασαν τεράστιες χαράδες. Πού και πού μωρούς να διακρίνη κανείς για μιάν στιγμή την θάλασσα, ύστερα άραδιαζόντουσαν πάλι τεράστια τείχη από βράχους και ή κούρσα της Τζουανίτας γανόταν σαν μέσα σε μάν άδυσσο άνάμεσα σε όλ' αυτά που έκαίγαν κάτω από τον άνυπόφορο ήλιο της Άριζόνας.

Ερχόντουσαν στιγμές που ο Τζός Σμιτ χιλιομετάνοιωνε που είχε άνακαταστή σ' αυτήν την ύπθεση. Καθόταν δίπλα στην Τζουανίτα και της φώναζε για έννεηροστή ένάτη φορά να έλαττώση λιγάκι τον έξωφρενικό της ρυθμό.

—Φοβάσαι; τον ρώτησε, χωρίς να γυμίση να τον κυττάξη, αλλά γελώντας, ώστε ν' άστράφτουν τα κατάλευκα δόντια της.

—Όχι, αλλά δεν είμαι άσφαλισμένος.

Εκείνη εξακολούθησε να γελάη. Ο άέρας που έσχημάτιζε το αυτοκίνητο φούγοντας σαν δαιμονισμένο, άνάδευε τα κατόμαξα μαλλιά της. Ήταν όμορφη. Διαβολοεμένα ύμορφη. Ο Τζός Σμιτ κυττούσε το πορτί της και κατέλαβε γιατί αυτό το πλάσμα ήταν κάθε φορά... νά... τέλος πάντων.

Ο Σμιτ άνεστέναζε. Ήταν ένας ψηλός άνδρας, με φαρδειούς ώμους και είχε ίδη πολλά πράγματα μέχρι τώρα στην ζωή του, αλλά καμιά γυναίκα τόσο όμορφη σαν αυτήν την Τζουανίτα.

Τι να στοιχίζαν άρα γε τα βραύτιμα δαχτυλίδια που φορούσε στα δάχτυλά της;

Την στιγμή ακριβώς που πολεμούσε να εκτιμήση την άξία τους ή Τζουανίτα σταμάτησε άπότομα το άμάξ. Άν και το έγνωριζε από πριν ότι σε κάποιο σημείο θα σταματούσε, έμεινε κατάπληκτος από το άπότομο φρενάρισμα. Έγειρε χωρίς να θέλη μπροστά και χτύπησε το μέτωπό του στο τζάμι.

—Τί συμβαίνει;

—Δεν το είδατε; Το πρόσωπό της γελούσε όλο χαρά. Έγώ το είδα να λάμπη από μακρού.

—Τί πούμα;

—Ένα πέταλο.

—Μπιά;

Η Τζουανίτα άκούμπησε το χέρι της στον ώμο του.

—Τζός, άρρως να του λέη με χαδιάρικη φωνή, μή με πάρете για προληπτική. Άλλά τα πέταλα, πώς τα θέλετε, τα πέταλα φέρουν, πάντοτε εύτυχία. Κάντε μου την χάρη, πηγαίνετε να μω το φέρετε.

Κατέβηκε από το αυτοκίνητο. Βρισκόντουσαν μέσα σε μιάν όρεινή κοιλάδα που έβραζε από την ζέση. Από την μιάν μεριά και την άλλη ύψώνοντο τεράστιοι βράχοι.

Το πέταλο;

Πραγματικά, ήταν εκεί, καμιά είκο-

σαριά μέτρα πίσω από το αυτοκίνητο και λαμποκοπούσε κάτω από τον ήλιο. Προχώρησε προς τα εκεί, έσκυψε και το έσήκωσε. Την ίδια στιγμή επήδηξαν, ένας από δεξιά και ένας από άριστερά, δύο άνδρες που ήταν κρυμμένοι πίσω από τους βράχους και του έβαλαν τα πιστόλια τους κάτω από την μύτη του.

—Ψηλά τα χέρια.

Ο Τζός Σμιτ έσήκωσε τα χέρια του. Μιά φωνή που άκούστηκε την ίδια στιγμή από το αυτοκίνητο τον έκανε να γυρίση το κεφάλι του προς τα εκεί. Είδε έναν τρίτο άνθρωπο που είχε άνεβή επάνω στο μαρσιπέ του αυτοκινήτου και έλήστευε την Τζουανίτα.

Τα πρόσωπα των τριών άνδρων ήταν

—Ονομάζομαι Κένεντυ, Τζακ Κένεντυ

σκεπασμένα με πανιά, που δεν άφηναν έλευθερα παρά μόνον τα μάτια που άσταφταν θριαμβευτικά.

Ο Τζός Σμιτ δεν έφερε καμιάν αντίσταση. Η έκφρασις του ήταν έντελώς άπαθης και διετήρησε την άπάθειά της ακόμη και την στιγμή που οι λησται άνεκάλυψαν τα δύο γρηματοδέματα που είχε κρυμμένα στις έσωτερικές τσέπες του γιλέκου του.

Οι κακοποιοί έσπευσαν ύστερα να έξαφανισούν επάνω σε δυό μαύρες μοτοσυκλέτες. Όλη αυτή ή ιστορία δεν είχε κρατήσει περισσότερο από δυό ή τρία λεπτά της ώρας.

Όταν ο Τζός Σμιτ έγυρισε στο αυτοκίνητο, έβραζε την Τζουανίτα λιποθυμισμένη επάνω στο τιμόνι. Συνήλθε όμως γρήγορα ή νέα και ξέσπασε σε δυνατά κλάματα, καθώς είδε τα δάχτυλά της γυμνωμένα από τα κοσμήματα. Ύστερα φάνηκε σαν να θυμήθηκε κάτι ξαφνικά. Τον κυττάζε κατάματα.

—Και οι σαράντα χιλιάδες σας, Τζός;

—Πάνε, έψιθύρισε ο Τζός.

—Ό! Τζός, γιατί δεν έπυροβολούσα-

τε;

—Με τί; έγέλασε εκείνος γερά. Με το καταραμένο σας πέταλο; Και ύστερα μω λέτε ότι τα πέταλα φέρουν εύτυχία. Εύχαριστώ πολύ. Άς μη χάνωμε όμως καιρό, μπορούμε να τους καταδιώξωμε. Βάλτε την πιό μεγάλη σας ταχύτητα!

—Και ύστερα; Είμαστε τελείως άοπλοι.

—Έχετε δίκιο. Άλλά κάτι πρέπει να γίνη. Μπορούμε τουλάχιστον να ειδοποιήσομε την άστυνομία.

—Τζός, άνεστέναζε εκείνη και τον εκύτταζε γεμάτη τρόμο. Όχι; την άστυνομία... για όνομα του Θεού. Όχι. Άν το μάθη ο άνδρας μου ότι ήμουν μαζί σας, έδω. Τζός, ό! δεν τον γνωρίζετε τον Πάσκο. Είναι φαινόμενον ζηλοτυπίας. Δεν θα δειλιάση μπροστά σε τίποτα αν του περάση ή ιδέα ότι... έσεί... και έγω... ό! όχι. Τζός. Ποτέ, ποτέ.

—Και οι σαράντα μου χιλιάδες δολάρια;

—Και τα κοσμήματά μου;

Ο Τζός δεν είπε λέξη και ή Τζουανίτα έβαλε μπρός. Σε λίγο του φώναζε:

—Τζός; Τι; Τι σημαίνει αυτό;

Καμιά δωδεκαριά μοτοσυκλέτες έρχόντουσαν από την άνοήθη διεύθυνσι.

—Η άστυνομία! Έκανε ο Τζός.

Σε λίγο ένας άνθρωπος με σπών έπιθεωρητό κατέβηκε από την μοτοσυκλέτα του και έπληγισσε. Μισογέμισε καθώς έφερε την παλάμη στο πηλήξιο για χαρισισμό.

—Όλα εν τάξει, κύριε προϊστάμενε.

—Τους έπιάσατε;

—Και τους τρεις.

Η Τζουανίτα κυττάζε εκπλήχτη τον άνθρωπο που είχε στο πλευρό της, που της φαινόταν πως σαν ζιντασα. Ο Τζός Σμιτ άκούισε προς το μέρος της και γελώντας υπελαλητικά, της είπε:

—Ονομάζομαι Κένεντυ, Τζακ Κένεντυ.

Ο Τζός Σμιτ, ο πλούσιος άνθρωπος από το Σικάγο είναι άνοητος. Μω ήταν όμως, καθώς όν άντιλαμβάνεσθε, τελείως άνοητος να σάς πλησιάσω υπό την πραγματική μου ιδιότητα του άστυνομικού. Δεν εν' έτσι; Είχα από μωλον σχεδόν βέβαιος ότι είσαστε σεις που καταρωθήνατε με τόσο ραφφιάνο τρόπο και με την βοήθεια τριών συνεργών να ληστεύετε έρωτευμένους άνθρώπων. Άλλά μιάν και οι ληστευόμενοι δεν άπεφάσαν να υποβάλουν μήνοσι, έπρεπε να έφερω κάποιον τόπο για να παρακολούθησω από κοντά την δουλειά σας. Είχα άλλωστε την εύτυχία να κρυφακούσω χθές ένα τηλεφώνημά σας με κάποιον από τους βοηθούς σας και να πληροσορηθώ ότι σημερα ήταν ή σειρά μου να ληστευθώ μεταξύ Γκρόσσινγκ και Μπλάκγουολλ. Ένοητείται ότι έσπευσα να λάβω μερικά προληπτικά μέτρα. Με έννοείτε τώρα, πιστεύομαι.

Η Τζουανίτα δεν απάντησε. Είχε λιποθυμήσει...

ΡΟΜΠΕΡΤ ΚΙΝΤ

Το "αρρωστό κρίνο"

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στο 'Αζαί, ένα γραφικότατο χωριουδάκι της κοιλάδος του 'Ιντρο, στη μεσημβρινή Γαλλία ζή η όμορφη Σαρλόττα Λαμάρς με τα δίδυμα κοριτσάκια της, την Κλαίρη και τη Λουίζα, δυο χαριτωμένα αγγελούδια, έξω έτών. Ο άνδρας της Σαρλόττας, Ζωρζ Λαμάρς, άπουσάει από διετίας στην Αυστραλία, όπου πήγε για να δουλέψει και σχηματίσει την προίκα των κοριτσιών του. Μια μέρα η Σαρλόττα αισθάνθηκε μια παράξενη αδιαθεσία που την ανάγκασε να βγαίνει έξω για ν' αναπνήσει καθαρόν αέρα. Αυτό συνέβαινε όποτε δούλευε το άσβεστοστάδι π' όρισκότανε πλάι στο σπίτι της, άλλ' η Σαρλόττα δεν είχε προσέξει αυτό τ.ν παράξενη σύμπτωση. Η αδιαθεσία αυτή μεγάλωνε μέρα με την ημέρα και η Σαρλόττα κατέφευγε στο δάσος, τριλιζώντας σαν μεθυσμένη από τις περιέργους σκοτοδίνες που την κατελάμβαναν. Παραμιλούσε, γελούσε χωρίς λόγο και εί-

τε εγκαταλείπει τελείως το σπίτι της. Ο κόσμος άρχισε να τη φωνάζει «Μπεκορού». Πολλές φορές την εύρισκαν ξαπλωμένη, αναισθητή μέσα στα χωράφια. Κι' ένα πρωί, η Σαρλόττα, χωρίς να ξέρη πότε και πώς, γέννησε ένα αγοράκι, τον 'Ανρό. Το σκάνδαλο ύπηρξε τρομερό. 'Αλλ' η Σαρλόττα ήταν τελείως άθωα. Το νόθο παιδάκι άρρώσθησε κι' αυτό και πέθανε. Μια μέρα επιστρέφει από την Αυστραλία ο Ζωρζ Λαμάρς. Δεν μένει όμως. Πάίρνει τα δυο του κοριτσάκια και φεύγει, ενώ η Σαρλόττα μένει μόνη κι' άπροστάτευτη. Η κατακραυγή του χωριού, αναγκάζει τον εισαγγελέα να διατάξει ανακρίσεις για τον θάνατο του μικρού παιδιού. 'Η

Σαρλόττα συλλαμβάνεται ως δηλητηριάστρια και το δικαστήριο την καταδικάζει. Ένα βράδυ, όμως, έντελως τυχαίως, ο γιατρός Μαρινιάν έμαθε ότι δίπλα στο σπίτι της Σαρλόττας ήταν ένα άσβεστοστάδι, του οποίου οι αναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Τώρα έξηγειτο η παράξενη άρρώστεια της Σαρλόττας και ο θάνατος του παιδιού της, το όποιον πέθανε από άσφυξία. Αισθανόμενος τύψεις συνειδήσεως γι' αυτό ο Μαρινιάν, πηγαίνει έ. βράδυ κρυφά στο άκατοίχητο σπίτι της Σαρλόττας, για να διαπιστώσει αν πράγματι οι αναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Έπαθε, όμως, ο ίδιος από άσφυξία, βγήκε έξω σαν τρελλός και σωριάστηκε αναισθητος στο δρόμο. 'Από ένα τυχαίο περιστατικό που περιήλθε εις γνώσιν της Δικαιοσύνης, η Σαρλόττα Λαμάρς έπηρε χάριν, μετατραπείσης της ποινής της εις ισόβια δεσμά. Ο άντρας της, όμως, τρελλάθηκε από την άπόγνωση του και τα δυο δίδυμα κοριτσάκια, η Κλαίρη και η Λουίζα εκλείσθησαν σ' ένα όρφανοτροφείο.

Δώδεκα χρόνια άργότερα, η Σαρλόττα Λαμάρς έβγικε από τη φυλακή, χαρισθέντος του ύπολοιπου της ποινής της. Και άμέσως έτρεξε στο Βουβραί, όπου το όρφανοτροφείο, για να ξαναδη τα κορίτσια της. 'Εκεί όμως μαθαίνει πως οι μικρές είχαν μόλις προόλιγου δραπετεύσει. Γίνονται έβρενες παντού αλλά τα κορίτσια δεν άνευρησαν.

'Εκείνο το πρωί επισκέπτεται τον δορα Μαρινιάν ένας άνθρας, ο Γκονίς, πρώην διαρρήκτης τον οποίο είχε σώσει ο γιατρός και ζητά να επισκεφθή την γυναίκα του που ήταν έτοιμη να γεννήσει. Ο γιατρός όχι μόνον δεν τον βοηθεί αλλά του επιβάλλει και να φύγει άμέσως από τον τόπο. 'Η άξίωσις αυτή συγκίλει την γυναίκα του Γκονίς που διατρέχει τον έσχατο τον κινδύον. Την σώζει όμως ο γυιός του δορος Μαρινιάν, γιατρός έπίσης. Αυτός κάνει ύποπευόμενος από την στάση του πατέρα του, επισκέπτεται κρυφά την έρημη βίλλα Μπουγιέρ. 'Εκεί βρίσκει την Σαρλόττα γονατιστή μπροστά στο λίκνο του νεκρού παιδιού της. Φεύγει χωρίς η γυναίκα να τον αντιληφθή, αφού σημείωσε καλά την τοποθεσία του σπιτιού και του άσβεστοστάδιου. 'Επιστρέφοντας σπίτι επιδιώκει μια έξηγηση τον πατέρα του. Αυτός όμως άποφύγει να μιλήσει μαζί του και άρνείται. Ο Γκωτιέ τότε τον άπειλει ότι θα τον καταγγείλη, δεν έχει όμως το θάρρος να το κάνει και προτιμά να φύγη. 'Εν τώ μεταξύ η Σαρλόττα επισκέπτεται τον άντρα της στο ψυχιατρείον όπου τον είχε κλειμένο. Ο Λαμάρς είναι τώρα πολύ άρρωστος και κινδυνεύει. Βλέποντας την Σαρλόττα, την άναννορίζει και σιγά-σιγά συνέρχεται. 'Ενεί ανακρίσει το λογικό του. Γονατιστή η Σαρλόττα κλαίει από την συγκίνηση και του φιλεί τα χέρια.

230N

—Σου ζητώ συγγνώμη... που δεν τ'ό είχα καταλάβει αυτό... άλλοτε...
—Ναι, ναι, σε συγχωρώ...
—'Αν τ'ό είχα καταλάβει... ίσως να μην είγαν συμβή τόσα δυστυχήματα... 'Αντί να σ' εγκαταλείψω... και να σε πληγώσω κι' εγώ, μαζί με τους άλλους... Θά έπρεπε να σε

είχα προστατεύσει... Συχώρεσε με, Σαρλόττα...
'Εσώπασε.
Το πρόσωπο του πήρε μιάν έκφραση άπόλυτης ήρεμίας.
'Ηταν νεκρός.
'Η Σαρλόττα τόν άγκάλιασε και ξέσπασε σε λυγμούς.

—

Τόν έθασαν την άλλη μέρα. 'Η Σαρλόττα άκολούθησε την κηδεία, μαζί με τους νοσοκόμους. Μπρός στον άνοιχτό τάφο όμως βρισκόταν κι' ένα άλλο πρόσωπο. 'Η Σαρλόττα τ'ό άνεγνώρισε: —Ζάν! είπε. 'Εσύ! 'Εδώ!... 'Ηταν πράγματι ο Ζάν Μπερτελέν.

—'Αν, ναι, ξέρω την καρδιά σου, έξακολούθησε η Σαρλόττα. Ξέρω πως σε βρίσκω πάντοτε όταν έχω άνάγκη από λίγη παρηγορία... 'Εσφίξαν τα χέρια τους.
—Στό διάστημα που είσαστε φυλακή, έπινε ο διευθυντής της κλινικής, ο κ. Μπερτελέν έρχόταν συχνά και έρωτούσε για την υγεία του άνδρός σας. Είναι ο μόνος που δεν έλεγε λησμονήσει ότι ο δυστυγισμένος Λαμάρς δεν είχε πεθάνει. Χθές, τόν ειδοποίησα τηλεγραφικώς ότι τ'ό μοιραίον είχε έπέλθει. Και ο καυμένος έτρεξε άμέσως.
—Ευχαριστώ, Ζάν, είπε με άπλόητητα η Σαρλόττα.

—'Όταν, ύστερ' από λίγο βρέθηκαν μόνιμοι τους στον έρημικό δρόμο, ο Ζάν τής είπε σιγά: —Τό σπίτι μου, Σαρλόττα, είναι πάντα άνοιχτό σ' εσένα... Για να μη σ' ένοχλώ μάλιστα, θα φύγω... Θά λειψω ένα χρόνο, δυο χρόνια αν χρειασθώ... 'Ετσι, οι κακές γλώσσες δεν θα μπορούν να παραξενευθούν πως θα μείνεις στο σπίτι μου... Σ' άγάπησα τόσο ειλικρινά και τόσο τίμια, ώστε δεν πιστεύω να θυμώσης γι' αυτό που σου προτείνω...
—'Όχι, δεν θυμώνω, άγαπητέ μου Ζάν. Και εις άπόδειξιν...
—Εις άπόδειξιν;
—Δέχομαι την πρότασή σου!
—Την δέχομαι όμως όχι για τώρα, αλλά για άργότερα... Προς τ'ό παρόν ένω θέσει δυο σκοπούς στη ζωή μου... Κι' άφού τις βρω, ν' άποδείξω την άθωότητά μου...

**'Η ιστορία
ένος μαρτυρικού
έρωτος
πού τίθεται στην
πιό άπρόοπτη
και δραματική
δοκιμασία.**

ΟΝΙΣΗΝ ΟΤΩΦΡΟ

—Με ποιόν τρόπο;
—Δεν ξέρω άκόμα. 'Ο Θεός θα με βοηθήσει...
—Και κατόπιν Σαρλόττα;
—Κατόπιν... 'Ισως να γνωρίσω την γαλήνη ύστερ' από την τρικυμία. Και τότε θα έλθω να σου ζητήσω να με φιλοξενήσης, άγαπητέ μου Ζάν, όπως θα τ'ό ζητούσα αυτό σ' ένα άδελφό μου. Και δεν θα είμαι άνάγκη να φύγεις... 'Αφού θάγω άποδείξει την άθωότητά μου κανείς δεν θα μπορεί να με συκοφαντήσει.
—Σ' ευχαριστώ, Σαρλόττα...

Χωρισμένες...

—'Όταν έδραπέτευσαν από τ'ό όρφανοτροφείο, η Κλαίρη και η Λουίζα άγκαλιαστήκαν και χωριστήκαν. 'Η καθεμιά τους άκολούθησε διαφορετική διεύθυνση. Τό πιο έπειγον γι' αυτές ήταν ν' άπομακρυνθούν όσο τ'ό δυνατόν περισσότερο από τ'ό Βουβραί. 'Η Κλαίρη, άφού έπροχώρησε κάμποσο στον μεγάλο δημόσιο δρόμο μπήκε σ' ένα δάσος. 'Εκεί, έβγαλε τ'ό φακιόλι της και τ'ό ξέσπασε. Θά ήταν πιο δύσκολο, έτσι να την άναγνωρίσουν, γιατί ή μαύρη της φούστα έμοιαζε με όλες τις φούστες. Κατόπιν έσυνέχισε τόν δρόμο της. Και τ'ό ίδιο βράδυ έφθασε στη μικρή πόλη 'Αιπουαζ.

—'Εφαγε ένα αυγό και λίγο ψωμί σ' ένα πανδοχείο που βρισκόταν στην είσοδο της πόλεως, και κατόπιν έπεισε να κοιμηθή. Την έπομένη άγόρασε ένα μικρό ψάθινο καπέλλο, και διευθύνθηκε στον σταθμό. 'Εκεί έγευμάτισε. Μια σκέψη όμως την τυραννούσε. Γιατί άραγε η Λουίζα δεν είχε πάρει τ'ό πρωινό τραίνο;...
—Μήπως την έπιασαν, συλλογίσθηκε με τρόμο, και την ξανάκλεισαν στο όρφανοτροφείο;
'Επεριμένε ως τ'ό βράδυ. 'Η Λουίζα όμως δεν φάνηκε. Την άλλη μέρα ξαναπήγε στον σταθμό. 'Όπως και τις έπόμενες μέρες. Τίποτα, όμως. Ούτε ίχνος της Λουίζας...
Κάθε πρωί άγόραζε μια έφημερίδα του Τούρ. Είχε δημοσιευθή ήδη σ' αυτήν η είδησις της δραπετεύσεως των δυο όρφανών από τ'ό όρφανοτροφείο. 'Η έφημερίδα έπρόσθετε όμως ότι «ήγγονετο η τύχη των δυο

**Γραμμένη
άπό τόν
τρυφερώτατο
και άγαπημένο
των γυναικίων
συγγραφέα
'Ιούλιο Μαρύ**

κοριτσιών». —'Όστε δεν συνελήφθη ούτε η Λουίζα, συλλογίσθηκε η Κλαίρη. Μά τότε γιατί δεν έμφανίζόταν; Μήπως είχε άρρωστήσει;... Μήπως είχε πεθάνει;...
'Εξακολούθησε ως τόσο να πηγαίνει στο σταθμό κάθε πρωί. 'Αλλοίμονο... Τού κάκου περιέμενε...
'Εν τώ μεταξύ, τα λίγα της χρήματα έκόντευαν να τελειώσουν. 'Επρεπε να βρη κάποια έργασια, έαν δεν ήθελε να πεθάνει της πείνας.

—

'Η έπιμονή αυτή της νέας σε κάποιον είχε κάμει έντύπωση, εν τούτοις. 'Ηταν ένας κύριος ηλικιωμένος με γκριζα μαλλιά. 'Από την πρώτη στιγμή που είδε την Κλαίρη, τ'ό θλιμμένο της ύφος δεν τόν άφησε αδιάφορο.
'Ετυχε, κείνη την ημέρα, να πρόκειται να πάρη τ'ό τραίνο για τ'ό Παρίσι. Μπήκε στο βαγόνι του — ένα πολυτέλες βαγόνι πρώτης θέσεως— και άκούμπησε τους άγκώνες του στο παραθυράκι.
Σε λίγο εκάλεσε ιδιαίτερος έναν υπάλληλο του σταθμού.
—Μήπως κατά τύχη γνωρίζεις ποιά είναι αυτή η νέα; τόν έρώτησε.
—'Όχι, κ. Μώμπ. Παρητήρησα μονάχα πως είναι τώρα τρεις μέρες που έρχεται στον σταθμό κάθε πρωί. Ο κ. Μώμπ δεν είπε τίποτα και σε λίγο τ'ό τραίνο έφυγε.
Μετά τρεις ημέρες, ο τραπεζίτης Μώμπ ξαναγύρισε στο Μπλουά. Φαντάζεσθε, λοιπόν, την έκπληξή του όταν... ξανααντίκρουσε την Κλαίρη στην ίδια θέση όπου την είχε αφήσει!
Με κάποιο διαταγμό, την έπλησίασε.
—Δεσποινίς, τής είπε, φαίνεσθε πολύ στενοχωρημένη... Κάποιο άγαπητό σας πρόσωπο, φαίνεται, θα περιμένετε που δεν έρχεται...
'Η φωνή του, και προσπαθούσε να την κάνει γλυκιά, διατηρούσε ως τόσο κάποια τραχύτητα.
'Η νέα φοβήθηκε και όπισθοχώρησε.

Και σε μιά γωνιά του επισκεπτηρίου ο Μώμπ είχε προσθέσει με μολύβι:

Πύργος του Λωμπαρντιέρ στο 'Ονζαίν

'Η Κλαίρη ευχαρίστησε ένδομύχως τόν Θεό για την βοήθεια που τής έστειλε...

—

'Επέρασαν μερικές ημέρες άκόμη, Κι' ένα πρωί, η Κλαίρη άπεφάσισε να βρη έργασια: Οί οικονομίες της είχαν πιά σωθή.
'Επρεπε όμως κάποιος να την βοηθήσει σ' αυτό. Και σε ποιόν άλλον μπορούσε ν' άπευθυνθή έκτός από τόν πλούσιο τραπεζίτη Μώμπ;
Ποιόν άλλον έγνώριζε στο Μπλουά;... Κανέναν, βέβαια.
Και ξεκίνησε για τ'ό 'Ονζαίν.
Στόν δρόμο άγόρασε από μιá χωριάτισσα λίγο ψωμί. 'Η χωριάτισσα, βλέποντάς την τόσο χαριτωμένη και τόσο όμορφη, την έσυμπάθησε.
—Πηγαίνεις μακριά, παιδί μου; τήν έρώτησε.
—Στόν πύργο του Λωμπαρντιέρ. Τό ύφος της γρήαε άλλαξεν άποτόμως. 'Εγινε σκληρό.
—'Όστε γνωρίζεις τόν κ. Μώμπ;
—'Όχι. Μου είπε όμως ότι αν χρειάζομαι τή βοήθειά του, θα ήταν έτοιμος να μου τή δώσει.
—'Α, ναι! Καταλαβαίνω! έπιθύρυσεν η γρηά χωριάτισσα.
'Εσήκωσε τους ώμους της και γυρίζοντας τή ράχη της στην Κλαίρη έφυγε.
—Περίεργο πράγμα! ψιθύρισε. Τήν είχα πάρει για τίτιο κορίτσι.
'Η Κλαίρη δεν άκουσε καλά. Και

ΜΩΜΠ
Τραπεζίτης
117 Λεωφόρος Βαγκράν
Παρίσι

φώναξε στην χωριάτισσα που άπομακρύνονταν.

—Εσείς, τόν ξέρετε τόν κ. Μώμπ; —Εγώ άκουστά γι' αυτόν... Τόν ίδιο ζέν τόν ξέρω.. Τις γρηές, βλέπεις, δέν τίς λογαριάζει... Του άρέσουν οί νέες, σάν και σένα... Θα καταλάβης σέ λίγο τι σημαίνει αυτό.. άν δέν τό ξέρης ήδη άπ' έξω κι' άνακατωτά!

Η Κλαίρη ξεκίνησε συλλογισμένη. Σέ λίγο χτυπούσε την πόρτα του πύργου του Λαμπαρντιέρ.

Εκεί όμως την έπερίμενε μιά άπογοήτευση: ο Μώμπ δέν ήταν στον πύργο του. Βρισκόταν στο Παρίσι.

Τήν Κλαίρη την ύπεδέχτη μιά ήλικιωμένη κυρία πολύ συμπαθητική.

—Ο κ. Μώμπ μου μίλησε για σάς, δεσποινίς, της είπε. Προέβλεπε ότι θαόύσαστε...

Και ή γρηά εξαμογέλασε πονηρά. —Αφού ο κ. Μώμπ είναι τόσο καλός, σκέφθηκα να του ζητήσω κάποια γάρη.. είπε ή νέα. Γι' αυτό ήρθα...

—Μιλήστε ελεύθερα, δεσποινίς. Ο κ. Μώμπ θα κάνει ό,τι μπορεί για να σας ευχαριστήση. Θ' αντίληφθητε και μόνη σας σέ λίγο πόσο είναι καλός, πώς δίνει χωρίς να λογαριάζη.. Έννοεί να χαρίζη την εύτυχα δόλγυρά του..

—Ω! κυρία, δέν ήλθα να του ζητώ γρήματα. Μπορώ, δόξα τώ Θεώ, να έργασθώ.. και να κερδίσω μόνη μου τό ψωμί μου. Δέν ξέρω κανέναν δμως... Δέν έλογαθηκα πουθενά ακόμα και δέν έχω βιβλιάριο έργασίας... Γι' αυτό δέν με δέχονται πουθενά.

Η γρηά κυρία τότε άρχισε να την ρωτά: Ποιά ήταν; Άπό πού έρχόταν; Ποιοι ήταν οί γονείς της; Πώς είχε βρεθή έτσι, μόνη κι' έρημη, σ' ένα άγνωστό της μέρος;

Η Κλαίρη άράδιασε διάφορα ψέμματα: πώς οί γονείς της είχαν πεθάνει, πώς είχαν έρθει στη Βρετανή για να κερδίσουν τό ψωμί της και πώς την έλεγαν Μαγδαληνή.

Είχε κοκκινίσει καθώς μιλούσε. Ήταν ή πρώτη φορά που έλεγε ψέμματα.

Φαίνεται όμως πώς ή ήλικιωμένη κυρία κάτι μάντευσε, γιατί δέν έπαυσε να γαμογελά όση ώρα της μιλούσε ή νέα.

—Δέν είσαστε ύποχρεωμένη να μου άπαντήσετε δεσποινίς, της είπε στο τέλος με καλωσύνη. Ο κ. Μώμπ όταν ένδιαφερόθη για ένα πρόσωπο τό βοηθεί χωρίς να τόν νοιάζη για τίποτ' άλλο.

—Πότε θα μπορέσω να τόν δω;

—Δέν θα επιστρέψη στον Πύργο πριν άπό καμμιά δεκαπενταριά ήμέρες. Τόσο πολύ δέν μπορείτε βέβαια, να περιμένετε. Τό καλλίτερο είναι, να νομίζω, να μείνετε εδώ δυό μέρες για να αναπαυθήτε... γιατί μου φαίνεται λίγο κουρασμένη. Έλάτε, τώρα, μην κλαίτε... Οί δυό αυτές ήμέρες θα σας κάνουν καλό... Καί κατόπιν, θα πάτε στο Παρίσι, και θα συναντήσετε τόν κ. Μώμπ που θα σας δεχθή σάν πατέρα.

—Και θα μου βρη έργασία;

—Ασφαλώς, μικρούλα μου..

Η ήλικιωμένη κυρία ώδήγησε την Κλαίρη σ' ένα κομψό δωματιάκι.

Και μετά δυό ήμέρες, ή νέα ξεκινούσε για τό Παρίσι.

Τά έξωσά του ταξιδιού τά είχε καταβάλει ή ήλικιωμένη κυρία. Η Κλαίρη δέν τά είχε δεχθή όμως παρά ύπό τύπον δανείου.

—Μόλις πιάσω δουλειά, σιγά - σιγά θα σας τά ξεπληρώσω! της είχε πη.

—Σύμφωνοι, παιδί μου! είχε άπαντήσει ή ήλικιωμένη κυρία.

—~~—~~ Η Κλαίρη, μόλις έφθασε στο Παρίσι, διευθύνθηκε στον αριθμό 117 της Λεωφόρου Βαγκράμ — όπως έγραφε τό μυλιέτο.

Της άνοιξε ένας θυρωρός με χρυσόκίνητη οικόστολη.

—Η δεσποινίς έπιθυμεί;...

—Νά ιδώ τόν κ. Μώμπ..

Η Κλαίρη έβγαλε από τό τσαντάκι της ένα συστατικό γράμμα που της είχε δώσει ή ήλικιωμένη κυρία.

—...Και να του δώσω αυτό τό γράμμα! έπρόσθεσε.

—Περάστε, δεσποινίς...

Συγχρόνως, ο θυρωρός πιέζοντας τό κουμπί ενός ήλεκτρικού κουδουνιού ειδοποιούσε τό έπάνω πάτωμα.

Στό κεφαλόσκαλο του πρώτου πατώματος έπερίμενε την Κλαίρη ένας καμαριέρης ο οποίος, χωρίς και αυτός να της πη τίποτα, την ώδήγησε σ' ένα μικρό σαλόνι.

—Ο κύριος δέν θα μπορέση να έλθη πριν άπό ένα τέταρτο της ώρας, της είπε τότε. Θα έχετε την καλωσύνη να τόν περιμένετε, δεσποινίς;

—~~—~~ ήν περιμένω. Σέ πόν μόνον να του δώσης αυτό τό γράμμα.

—Πολύ καλά, δεσποινίς.

Η Κλαίρη εκάθησε δειλά στην άκρη μιάς πολυθρόνας και περίμενε.

Σέ λίγο άκούσθηκαν βήματα στόν διάδρομο.

Η πόρτα άνοιξε κι' ένεφανίσθη ο Μώμπ.

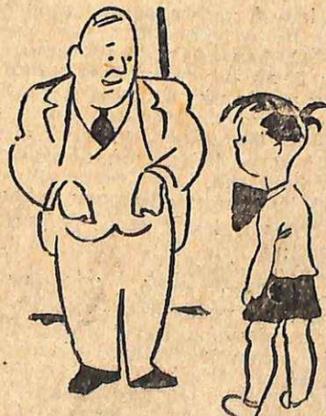
Έπλησίασε την νέα χαμογελώντας.

—Θά σας είμαι ευγνώμων σ' όλη μου τη ζωή, δεσποινίς, όπου με συλλογισθήκατε και μου έκάνετε την τιμήν ν' άπευθυνθήτε σέ μένα για να σας φανώ νρήσιμος.

Η νέα είχε σηκωθή.

Ο τραπεζίτης της έσφιε τα γέλια στοργικά, την άνάνκασε να καθήση στον καναπέ και κατόπιν κάθησε κι' αυτός κοντά της.

ΤΟΥ ΤΗΝ ΕΦΕΡΕ

—Μπαμπά, είσαι προληπτικός;

—Δόλου.

—Δός μου τότε 13 δραχμές!

Δέν της άπήνθουε καμμιά έρώτηση.

Τό γράμμα της ήλικιωμένης κυρίας θα του είχε δώσει, φαίνεται, τίς πληροφορίες που ήθελε να μάθη.

—Πρώτ' άπ' όλα πρέπει να έγκατασταθήτε κάπου εδώ κοντά, της είπε. Όχι σέ κανένα ξενοδοχείο ή σέ καμμιά πανσιόν... Θα ύπήρυγε φόβος να κάνετε εκεί δυσάρεστες γνωριμίες. Τό καλλίτερο άπ' όλα είναι να κατοικήσετε σ' ένα δωματιάκι που θα φροντίσω εγώ να έπιπλωθή όσο τό δυνατόν πιό άπλά.. Σέ δυό τρεις μέρες τό δωματιό θα είναι έτοιμο.

Πρός τό παρόν, θα μείνετε εδώ... Μπορείτε μάλιστα ν' άρχίσετε να έργάζεσθε άμέσως. Υπάρχουν ένα σωρό άσπρόρροχα άμπάλωτα...

—~~—~~

—Υστερ' άπό μιά έβδομάδα ή Κλαίρη βρισκόταν στο «σπίτι της»: ήταν ένα μικρό διαμέρισμα δυό δωματιών που βρισκόταν κι' αυτό στην Λεωφόρο Βαγκράμ.

Όταν ή νέα έγκατεστάθη εκεί, ο Μώμπ, άποχαιρετώντας την, της είπε:

—Θά μου έπιτοέπετε να έργωμαι κάθε τόσο να σας έρωτώ για την ύγεία σας;

—Ω! κύριε... Πότε θα μπορέσω να σας ξεπληρώσω όσα έκάνετε για μένα;

—Ίσως πολύ σύντομα... άπήντησε αυτός με γλυκύτητα.

Της έδωσε μιά διεύθυνση:

Κα ΛΕΜΠΟΥΤΟΥΑ

Καπέλλα

Όδός 4ης Σεπτεμβρίου 19...

Στό κατάστημα αυτό, της είπε, θα έβρετε έργασία. Εάν θέλετε να έργάζεσθε στο εργαστήριό της, δέν έχετε παρά να τό πητε στην κυρία Λεμπουτουά. Εάν όμως προτιμάτε να παίνοτε έργασία σπίτι σας, ή κυρία Λεμπουτουά δέν θα ένη αντίρρηση. Είναι μιά πολύ καλή γυναίκα, στην όποιαν πρέπει να έχετε άπόλυτη έμπιστοσύνη.

—~~—~~

Η κυρία Λεμπουτουά προσέλαβε την Κλαίρη χωρίς καμμιά συζήτηση. Και της παρέδωσε άμέσως έργασία για να πάση στο σπίτι της.

Στό τέλος της πρώτης έβδομάδος, όταν ή κυρία Λεμπουτουά την έπληρωσε για την έργασία που είχε κάνει, ή νέα παρατήρησε ότι είχε κερδίσει πνήντα φράγκα την ήμέρα. Υπέθεσε ότι θα είχε κάνει κάποιο λάθος ή μάλιστα. Της τό είπε.

—Όχι, παιδί μου, της άπήντησε αυτή. Έπειδή μάλιστα παροστήθησα ότι είσαι πολύ προσηκτική στη δουλειά σου, ανέπαισι άπό την έργομένη έβδομάδα να διπλασιάσω τό ήμερομίσθιο σου!

Η Κλαίρη κατανάρηκε.

Ένα σύννεφο μόνο έσκιάζε την εύτυχία της: Πού να βρισκόταν, άραγε, ή Λουίζα; Τι να της είχε συμβη; Μήπως είχε άρρωστήσει; Μήπως είχε πεθάνει;

Ο Μώμπ της φερνόταν με τόση καλωσύνη, με τόση ευγένεια, ώστε πολλές φορές της είχαν έρθει ή σκέψη να του τά πη όλα. Αυτός ήταν πλούσιος, ισχυρός. Θα μπορούσε ίσως να ξαναβρη τη Λουίζα.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Τό τελευταίο ραντεβού

Διήγημα του Κ. Μορτάρι

Τό τραίνο άφησε τό σταθμό της Ταγγέρης σιγά - σιγά, σάν κουρασμένο. Η σιδηροδρομική γραμμή Ταγγέρης—Φέζ άρχίζει άπό την άμμουδιά της θάλασσας, άμμουδιά που την φέρνουν ο Άτλαντικός κι' ο άνεμος της Σαχάρας.

Η άναγώρηση ενός τραίνου πάνω άπό μιά έρημη πεδιάδα μοιάζει σάν την άναχώρηση ενός βαποριού για τόν Ωκεανό. Τόσο για εκείνον, που άπομακρύνεται, όσο και για εκείνον που μένει, ή έντύπωση του χωρισμού είναι βαθεία, άπέρανη.

Άπό τόν έξώστη του τελευταίου βαγονιού ο Βάλντο έκουνούσε τό χέρι του προς ένα γυναικείο πρόσωπο, όρθιο άνάμεσα άπό τίς γραμμές. Τό πρόσωπο αυτό όλο και έμίκραινε, έμίκραινε, ως που έμεινε σάν ένα σημάδι, πολύ μακρυνό. Μιά άμμος άνάμεσα στην άμμο.

Ο Βάλντο τώρα δέν έδλεπε πιά την Λύντα κι' όμως την είχε πάντα μπροστά στα μάτια του. Τώρα μόνο ήταν πιά εικόνα, που την έδλεπε με τά μάτια της ψυχής του. Για τόν άνθρωπο αυτόν, που διαρκώς πηγαινε άπό τόν έναν τόπο στον άλλο. Για τόν άνθρωπο αυτόν, που είχε άγωνισθή κι' ύποφέρει, για τόν άνθρωπον αυτό, που άναγκαζόταν ν' άφήση την Ταγγέρη για λόγους οικονομικούς, ο χωρισμός αυτός είναι τραγικός και τόν έκανε να πονέση όσο ποτέ άλλοτε.

Πονούσε γιατί άφηνε την άξιαγάπητη αυτή γυναίκα, που την είχε γνωρίσει λίγο καιρό, μά που του είχε γίνει άπαραίτητη κι' ήξερε πώς δέν θα την ξανάβλεπε πιά.

Λίγο πριν άνέβη στο τραίνο είχε προσπαθήσει να τη γελάση, όπως γίνεται σέ παρόμοιες περιστάσεις. Γελάει κανείς τόν άλλο για τόν έρωτα. Τά μεγάλα πάθη είναι πλανερ, γιατί ποτέ δέν θέλουν να ξέρουν την πραγματικότητα.

—Θά ξαναγυρίσω, αγάπη μου. Ίσως σέ λίγους μήνες. Ασφαλώς όμως στίς άρχές του νέου έτους.

—Ναι, ναι, έπιθύρισε εκείνη, προσπαθώντας να πνήξη στο στήθος της τούς λυγμούς της.

Η Λύντα ήξερε καλά ως τόσο πώς ή περιπλανώμενη ζωή του Βάλντο τόν τραβούσε μακριά, τόσο μακριά, που δέν μπορούσε ποτέ του πιά να γυρίση πίσω.

Εδώ και λίγες μέρες πριν ή Λύντα δέν ήθελε να τό πιστεύση. Είχε σχηματίσει την πεποίθηση πώς ο Βάλντο δέν θα έφευγε. Πώς την τελευταία στιγμή κάτι θα τόν

έμπόδιζε να φύγη. Κι' είχε μεταχειρισθή ακόμη όλα τά μέσα για να τόν πείση να μη φύγη, όλα τά μέσα που μόνο μιά έρωτευμένη γυναίκα ξέρει να μεταχειρισθή: φιλία, κλάματα, χάρδια, ακόμη και άπειλές.

Η Λύντα κατοικούσε στη γελαστή έκείνη ευρωπαϊκή συνοικία, που ύψώνεται πάνω άπό τό λιμένα. Περινούσαν μαζί τά άπογεύματα. Άπό τίς θρύσες κι' άπό τίς σκιερές καμάρες έφταναν άραβικά τραγούδια.

Όταν τό τραίνο άπομακρύνθηκε ή Λύντα έννοιωσε την καρδιά της γερασμένη και κουρασμένη. Συλλογιζόταν νε... «Ο Βάλντο μου λέει ψέμματα... Τό ξέρω. Δέν θα γυρίση πιά. Μά βλέπω πόσο ύποφέρει για μένα!»

Τό τραίνο έτρεχε τώρα γρήγορα. Ο Βάλντο καθισμένος στο καναπέ του βαγονιού συλλογίζεται. Μά είναι τόσο κουρασμένος και τέλος άποκοι μιάται.

Όταν έύπνησε τό τραίνο έφθανε στο Φέζ.

Η άραβική πρωτεύουσα ξεπρόβαλλε με λευκό μυστήριο τών μινιάρων και τών τοίχων. Του φάνηκε τότε πώς τά έέχασε όλα. Έτσι συμβαίνει. Ο έρωσ για ένα πρόσωπο, που θρίσκει μακριά μοιάζει σάν πληγή: Τόν πραγματικό πόνο της δέν τόν νοιώθει άμέσως.

Ο Βάλντο κατέβηκε, τράβηξε στο ξενοδοχείο φρεσκαρίστηκε κι' έπειτα κατέβηκε και πήρε εισιτήριο για τό Οράν. Τό τραίνο θα έφευγε στίς πέντε τό πρωί της άλλης ήμέρας. Άνάμεσα τώρα στο πλήθος του Φέζ προσπαθεί να ξεσκάση, να διασκεδάση. Τραβάει στα στενοσόκκα. Προσπαθεί να διώξη τίς σκέψεις του. Όταν όμως άρχισε να θραυτάζει τότε τόν έπιασε πραγματική τρέλλα.

Θυμήθηκε την προηγούμενη νύχτα στην Ταγγέρη, την τελευταία νύχτα, που πέρασε μαζί με την Λύντα. Θυμήθηκε όλες τίς λεπτομέρειες για τό σταθμό. Πριν φύγη όμως λέγει στον άραβη:

—Άν έρθη κανένα τηλεγράφημα έως τίς πέντε, φέρε μου τό στο τραίνο.

Την ώρα που τό τραίνο έφευγε πιά, βλέπει τόν θυρωρό να τρέχη.

—Ένα τηλεγράφημα, κύριε! του φωνάζει και τού τό δίνει.

Ο Βάλντο τό διαβάζει σάν τρελλός. Ήταν άπό τη Λύντα. Έγραφε: «Περίμενε με τό πρωί. Θάβνο με την άπομοτρίς. Πάντα δική σου, Λύντα». Άνοιξε ο Βάλντο την πόρτα και πηδή. Δέν τά καταφέρνει όμως. Τό βαγονί τόν παρασύρει...

«Εστο κι' εκεί, ή Λύντα θά τόν ξανάβλεπε άκόμη μιά φορά...»

Άψυχο τόν βάλωσαν στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου.

Τά 'Ωδειία μας

'Ωδειον 'Αθηνών (2ον)

Ρεπορτάζ του κ. Φ. Σ. ΠΛΗΤΑΣ

Πολλοί συνηθίζουν να ονομάζουν το 'Ωδειον 'Αθηνών και 'Ωδειον της οδού Πειραιώς. Και με το δίκτυο τους.

Η οδός αυτή που ξεκινά ομαλώς απ' την 'Ομόνοια για να φθάση ύστερα από αρκετά χιλιόμετρα στο επίπενο της 'Ελληνικής Πρωτεύουσας, φιλοξενεί επί έβδομηνητα τώρα χρόνια, το αρχαιότερο μουσικό μας ίδρυμα.

Ο κ. Ανδρέας Ι. Παρίδης ο οποίος έλαβε επίσης δίπλωμα πλάου με τον βαθμόν άριστα και πρώτον βραβείον παμψηφεί.

κό μας ίδρυμα. Ένας τέτοιος, λοιπόν, δεσμός της έδωσε το δικαίωμα να παραχωρήση τ' όνομά της στο κτίριο, του οποίου με τόση στοργή αγχάλιαζε τὰ θεμέλια πάνω από μισό αιώνα.

Εμφανικά, το άνοιγμα μιας διαθέσιμης έργεται να σπάση αυτόν τον πολυχρόνιο δεσμό. Το κληροδότημα Σταθάτου έγκυαταλείπει στη διάθεση του 'Ωδειου εξηταπέντε εκατομμύρια δραχμές για ν' άνεγείρη ένα πολυτελές μέγαρο, με όλα, να πούμε, τά... μουσικά «κουφόν» που του χρειάζονται: εύρύχωρες τάξεις διδασκαλίας, πολλά δωμάτια μελέτης, αίθουσες συναυλιών, καθώς κι' ένα μεγάλο αμφιθέατρο για τις θεατρικές και μελοδραματικές παραστάσεις και τις συναυλίες της συμφωνικής ορχήστρας.

Έτσι, η ήγεμονική αυτή χειρονομία του 'Οθωνος και της 'Αθηνάς Σταθάτου θα γκρεμισθή, και παίρνου την έκφραση αυτή στην κυριολεξία της, το λίκνο που εδέχθηκε τόσες και τόσες γενεές μουσικών. Κανείς, φυσικά, στην εποχή μας δεν μπορεί και δεν πρέπει, άλλωστε, να είναι εναντίον της προόδου. Κι' όμως, υπάρχουν στιγμές κατά τις οποίες κοινοσταίνεται κανείς, προκειμένου να έγκυαταλείψη μια συνήθεια, μια παράδοση, έναν παλιό σύνδεσμο με το παρελθόν και

να τ' αντικαταστήση με κάτι το πιο έξελιγμένο, πιο καινούργιο, πιο σύγχρονο.

Μ' αυτά που γράφω δεν θέλω να δημιουργήσω ρεύμα οπισθοδρομικότητας ή νοσηρό ρωμαντισμού. Κάνε άλλο. Δεν σάς λέω να μη δημιουργήσε νέα πράγματα. Όχι. Αλλά να μη καταστρέφουμε πάντοτε τὰ παλιά. Και το κτίριο της οδού Πειραιώς είναι απ' τὰ «παλιά» που πρέπει να μείνουν. Φυσικά, δεν είναι δυνατόν να επίκηση υπό τή σημερινή του ιδιότητα, αφού το 'Ωδειον 'Αθηνών θά στεγασθῆ σε μεγαλοπρεπές μέγαρο. Θα μπορούσε, όμως, ίσως, να μετατραπῆ σε Μουσείο της Μουσικής, που δεν έχει ακόμη ο τόπος μας. Θα ήταν το καταλληλότερο ή μάλλον το μοναδικό κτίριο για έναν τέτοιο σκοπό. Γιατί τόσο το οίκημα όσο και τὰ αντικείμενα που θα περιέκλειε θά είχαν και σχέση μεταξύ τους και ξεχωριστή θέση στην ιστορία της 'Ελληνικής μουσικής.

Όλα όμως αυτά είναι ζητήματα που άφορούν το μέλλον. Εκείνο που μας ενδιαφέρει, κυρίως, είναι οι εξετάσεις που δίδονται ή εδόθησαν στο 'Ωδειο αυτές τις μέρες. Σήμερα, θ' ασχοληθούμε με δύο επιδείξεις: μουσικής δωματίου, που εξετέλεσθησαν απ' τις τάξεις των καθηγητών κ. κ. Γ. Λυκούδη και Ι. Μπουσιντόυ.

Στις εξετάσεις της τάξεώς του, ο κ. Λυκούδης, με θαυμαστή μαεστρία, εξετέλεσε ο ίδιος το μέρος του βιολιού, σ' πολλά σημεία της συναυλίας.

Η δις Μελίτα Γιαννικώστα, μαθήτρια της τάξεως του κ. Σ. Φαραντάτου, άνεδείχθη πραγματική καλλιτέγνης στην έρμηνεία μιας σονάτας του Φράνκ.

Επίσης η δις Πηνελόπη Εύστρατιάδου έθαυμάσθη για το τεχνικό της παίξιμο και την μεγάλη μουσική αντίληψή της.

Η καλή πιανίστρια δις 'Ελένη Συμεωνίδου και ο κ. Κ. Γερακάρης απέδωσαν με πολύ εύαισθησία μια ωραιότατη σονάτα του Κάπ.

Τέλος, ένα Τρίο του Ντυπουί εξετέλεσθη πολύ άριστοτεχνικά απ' την εξαιρετική πιανίστρια διδα Δημήτρα Δαμβέργη και τους κ. κ. Γερακάρη και Γαρουφαλιά.

Η επίδειξις του κ. Γ. Λυκούδη έπροξένησε άριστην εντύπωση σ' όσους έτυχε να την παρακολουθήσουν και οι πλείστοι των κριτικών συμφώνησαν εις τὸ ὅτι τὰ περισσότερα έργα του προγράμματος έρμηνεύθησαν κατά τρόπον ίκανοποιητικώτατο.

Άς έρθουμε, τώρα, στις εξετάσεις μουσικής δωματίου του διακεκριμένου διευθυντού ορχήστρας και βιολιστού κ. Ι. Μπουσιντόυ. Είναι τριαντατέσσερα χρόνια καθηγητής στο 'Ωδειον 'Αθηνών. Έκατοντάδες μαθητών περάσαν απ' τὰ

χέρια του κι' έδωσε ως σήμερα άμέτρητες επιδείξεις του είδους αυτού. Ο κ. Μπουσιντόυ έχει με το μέρος του τὰ δύο κυριότερα εφόδια που εξασφαλίζουν την επιτυχία: μεγάλη καλλιτεχνική άξία και πολυετή μουσική πείρα.

Γι' αυτό κανείς δεν εκπλήσσεται απ' τὰ λαμπρά άποτελέσματα που έχουν κάθε χρόνο οι δημόσιες εμφανίσεις των μαθητιών και μαθητών του έκλεκτού αυτού καθηγητού.

Το πρόγραμμα της επιδείξεως καταρτισμένο με πολύ επιμέλεια περιελάμβανε σονάτες του Μπετόβεν, του Μότσαρτ, του Μπάχ, του Μπραμς, του Στράους, του Λεκέ και μια ωραιότατη σουίτα εις άρχαίον ύφος του Μάξ Ρέγκερ.

Στην ενδιαφέρουσα αυτή συναυλία έλαβε μέρος και η κ. Ε. Λούϊξ, διπλωματούχος του 'Ωδειου 'Αθηνών και ένα άπό τὰ λαμπρότερα βιολιά του τόπου μας.

Οι εξετάσεις άρχισαν με μια σονάτα του Μπετόβεν, της οποίας το πρώτο μέρος το εξετέλεσε η δις Καρανίκου — Μιατσών και το δεύτερο και τρίτο η δις Ρακιντζή πάλι με την διδα Α. Μιατσών.

Η δις Ουρανία Καρανίκου, της τάξεως της καθηγήτριας Τ. Φίλτσου, συνώδευσε, στο πιάνο, με πολύ αντίληψη, τὸ

Ο κ. Βύρων Κ. Κολάσης ο οποίος έλαβε πὸν ἡμερῶν δίπλωμα βιολιού με τὸν βαθμὸν άριστα και πρώτον βραβείον παμψηφεί.

δίδα Αικατερίνη Μιατσών, μαθήτρια του κ. Μπουσιντόυ, προικισμένη με πολλή μουσικότητα κι' εύαισθησία.

Η δις Δέσποινα Ρακιντζή συνεργάσθη, στο «Ανάντε» και τὸ «Ρόντω» της σονάτας υπ' αριθ. 1 του Μπετόβεν, με τή χαρακτηριστική τεχνική εύχέρεια που την διακρίνει.

Ακολούθησε ύστερα, μια άλλη σονάτα του ίδιου συνθέτου που έπαιξαν οι διδες

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΙΝΤΝΑΠΕΡΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

νήρησεν ολόμοναχος, χωρίς συνενόχους άλλοτε ότι η ένοχή του περιορίσθηκε στο να γράφη τὰ σημείωματα προς τους γονείς για να μη άναγνωρισθούν οι πραγματικοί δράσται.

Και ταπεινός, χαμερτής, θρασύδειλος όπως μπορεί να είναι μόνον ο άνθρωπος που έγγληματεί εις βάρος ενός άπροστέτευτου μικρού παιδιού, τρέμει μπροστά στην ιδέα της θανατικής του καταδίκης και ακόμη περισσότερο μπροστά στην ιδέα του λυντσαρίσματος, από το όποιον με πολύ μεγάλο κόπο τον εγγλύτωσεν η άστυνομία.

Έκλιπαρεί τους άνακριτάς, τους δικαστάς και αυτούς ακόμη τους δεσμοφύλακας να του χαρίσουν την ζωή, ύποσχόμενος να άποκαλύψη όλους του τους συνενόχους.

Αλλά η έξαψις της Κοινής Γνώμης ήταν πολύ μεγάλη για να παραβλεφθῆ. Ο δικαστής Χάτκινσον, και αν ακόμη από προσωπική του πεποίθηση ήταν διατεθειμένος να έλαφρύνη την ποινή, δεν μπορούσε παρά να τον καταδικάσῃ σε θάνατο. Η άπειλητική στάσις του Κοινού άφησε να έννοση σαφώς ότι εάν ο Μάν Κάλλ δεν κατεδικάζετο σε θάνατον ρά έλυντσαρέτο επί τόπου, εντός του Δικαστηρίου.

Έτσι, υπό την άπειλην του πλίθους αλλά και από προσωπική του πεποίθηση, ο 'Αμερικανός Δικαστής έξέδωσε μέσα σε τέσσερα μόνο λεπτά την άπόφασή του. Η όμολογία του κατηγορουμένου ήταν άρκετή.

Τρέμοντάς αυτός με την μετάνοια ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, είδε ο κακούργος, που ειρήσθω εν παρόδω είχε πατέρα και αδελφό... Ιερείς, το πλήθος να χειροκροτή γεμάτο ένθουσιασμό και ίκανοποίηση για την καταδίκη του.

Τὸ πτώμα του μικρού Τζίμμου, του άθώου θύματος, του παιδιού, ζωντανέψη για μια στιγμή μπροστά του, βέριεψε, πολλαπλασιάσθη, και έγινε όλόκληρος εκείνο το πλήθος που μέσα κι' έξω από το Δικαστήριο έπανηγύριζε για την καταδίκη του.

Η σίντουη δική και η καταδίκη του Μάν Κάλλ έγινε όπως είναι φυσικόν άφορμή να τεθῆ επί τάπητος ολόκληρο το ζήτημα του «Κιντνάπιγκ» και της άποφασῆς του διώξεως.

Οι έφημερίδες άφιερώνουν μακρά άρθρα και περιγραφάς προηγουμένων περιπτώσεων και φθάνουν στο συμπέρασμα ότι αν είχαν εφαρμοσθῆ εἰς άρχῆς αὐστηρῶς ο «Νόμος του Αίντμπεργκ» ο όποιος έπρότεινε την άνευ διατυπώσεων καταδίκη σε θάνατο κάθε αὐτοεργού ή συνεργού σε άπαγωγή παιδιών, τὸ άπαίσιο αυτό έγγλημα θά είχε παταχθῆ τελείως εις την 'Αμερική.

Γκανᾶ — Κριεζῆ και Δημητριάδου — Τσιγκιλάκης.

Η δις 'Αφροδίτη Γκανᾶ, τῆς τάξεως του κ. Φαραντάτου, άποδείχθη μια πολύ καλή συνεργάτις της διδος 'Αντωνίας Κριεζῆ, της οποίας η εξαιρετική επίδοσις ύπόσχεται πολλά για το μέλλον.

Τὸ «Αντάτζι» και τὸ «Φινάλε» αυτής της σονάτας επαιήθησαν κατά τρόπον αξιόλογο απ' τον κ. Μιλτιάδη Τσιγκιλάκη και την διδα Αικατερίνη Δημητριάδου, της τάξεως του καθηγητού κ. Δ. Μαρῆ.

Υστερ' απ' τὰ δυὸ αυτά έργα του Μπετόβεν, ο κ. Μπουσιντόυ παρουσίασε μια χαριτωμένη σελίδα του Σαίν — Σάνς, την οποία εξετέλεσαν με πολύ τέχνη η δις Αικατερίνη 'Εργίνου μαζί με τον κ. 'Ανδρέα Μπόλο. Ο τελευταίος άπέδωσε άριστοτεχνικά και μια σουίτα του Μάξ Ρέγκερ, συνοδευόμενος στο πιάνο απ' την διδα Γ. Γεωργαντοπούλου, μια απ' τις έκλεκτότερες μαθήτριες του κ. Σκόπου.

Και τώρα ερχόμαστε στην ωραιότατη σονάτα υπ' αριθ. 10 του Μότσαρτ, την έκτέλεση της οποίας άνεπιστεύθηκε ο κ. Μπουσιντόυ, στο έμπνευσμένο δοξάρι της κ. Λούϊξ. Η ύπεροχος βιολινίστρια είχε την τύχη να έχη ως συνοδό στο πιάνο μια επίσης εξαιρετική μουσική, τή διδα 'Ελένη Κωνσταντινίδου. Η ξεχωριστή αυτή δυάς ηρμήνευσε κατά τρόπον, αληθινά τέλειο, και το δεύτερο μέρος μιας ωραιότατης σελίδος του Ρ. Στράους.

Υστερα ήρθε η σειρά της γνωστής σονάτας αριθ. 14 του Μότσαρτ.

Αντάτζιο, Ανάντε και Άλλεγκρέτο, εξετέλεσθησαν με αληθινή μαεστρία από έναν νεώτατο καλλιτέχνη, τον κ. Β. Κολάση. Πρόκειται περί ενός εξαιρετικού ταλέντου, την άξία του οποίου άνεγνώρισε Άλλωστε και η εξεταστική έπιτροπή του 'Ωδειου 'Αθηνών, ενώπιον της οποίας ήρίστευσε πρό ήμερών ο νέος αυτός βιρτουόζος.

Στο πιάνο είχε ως πολύτιμο συνεργάτιδα, την διδα 'Ελευθερία Καζαντζή, προικισμένη με πολύ εύαισθησία και μεγάλη τεχνική εύχέρεια.

Σε μια σονάτα του Μπάχ, έκανε πάλι την εμφάνισή της η κ. Ε. Λούϊξ μαζί με την δεσποινίδα Μαρία Μαροπούλου, που διακρίνεται για το λεπτό της παίξιμο και συγκαταλέγεται μεσ' τις καλλίτερες μαθήτριες του κ. Δ. Μαρῆ.

Είναι περιττό να τονισθῆ ότι η σελις αυτή του Μπάχ απέδθη κατά τρόπον άριστοτεχνικό, καθώς επίσης και το δεύτερο μέρος μιας σονάτας του Λεκέ, που ηρμήνευσε πάλι το ζεύγος Μαροπούλου — Λούϊξ. Το πρώτο μέρος της τελευταίας αυτής σονάτας εξετέλεσθη με πολύ μπροιά απ' τον κ. Β. Κολάση και την διδα 'Ελένη Πρίγγου, όλος εξαιρετική πιανίστα της τάξεως του κ. Φαραντάτου. Πολύ καλή εντύπωση έπροξένησαν η δις Νίνα Παζίδου και ο κ. Δ. Βούλτσος στη σονάτα υπ' αριθ. 3 του Μπραμς.

Ο κ. Δ. Βούλτσος παρουσιάσθη και σ' ένα Τρίο του Μπετόβεν, όπου έλαβαν μέρος η δις Τσαπουλάρη, ο κ. Δ. Μιχαηλίδης και ο βιλοντσελλίστας κ. Δημήτριος Παπακυριάκος.

Τελευταία, στην έκλεκτή αυτή επίδειξη μουσικής δωματίου, εξετέλεσθη το ωραιότατο Τρίο του Μπραμς. Στο πιάνο έ

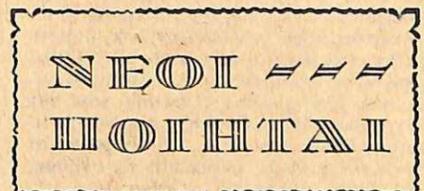
κ. Πέτρος Γκουαρίνο έδωσε δείγματα του εξαιρετικού του ταλέντου. Το μέρος του βιολιού το ηρμήνευσε με όλη τή δύναμη της τέχνης του ο κ. Β. Κολάσης. Και, τέλος, ο ξεχωριστός κορνίστας κ. Σ. Λέκας συνέβαλε εις τὸ ν' άποδοθῆ κατά τρόπον ίκανοποιητικώτατο η ένδιαφέρουσα αυτή σελις του Μπραμς.

Αφού τελείωσε η επίδειξις, η εξεταστική έπιτροπή έμεινε λίγη ώρα στην αίθουσα συναυλιών για να συσχεφθῆ.

Μόλις περάτωσε τὸ έργο της, ο κ. Μπουσιντόυ πολιορκήθη, κυριολεκτικώς, απ' τις μαθήτριες του, οι οποίες του ζήτησαν να μάθουν τί βαθμό πήραν. Για μια στιγμή, ο σεβαστός καθηγητής είχε χαθῆ μεσ' τὸ άνήσυχο εκείνο κύμα των κοριτσιών. Χρειάσθηκε η επέμβασις της επιστάτριας για να σώση τον κ. Μπουσιντόυ απ' τή γυναικεία περιέργεια και να επαναφέρῆ τὰ πράγματα στην τάξη τους και τις μαθήτριες... στις τάξεις τους.

Δυστυχώς, ο χώρος δεν μου επιτρέπει να εκταθῶ σήμερα περισσότερο. Έπιφυλάσσομαι, όμως, στο προσεχές σημείωμά μου, να γράψω για τις επιδείξεις και των άλλων καθηγητών του 'Ωδειου 'Αθηνών.

Φ. ΠΛΗΤΑΣ

Η μορφή σου

Ήρθε, νάτην, είν' εδὼ ἡ μορφή σου, ἀγαπημένη...
Μοῦ τὴν ἔφερε μὴ γκριζα, τόση δά φωτογραφία.
Δὲ σὲ γνῶριζα : σὲ βρῖσκα σὰ Τζοκόντα λυπημένη ἢ σὰ μὴν ὠραιότητι, δακρυσμένη Παναγία.

—□□—

Ήρθε, νάτην, είν' εδὼ ἡ μορφή σου, ἀγαπημένη...
Πρὶν τὴ δῶ, τῆς εἶχα δώσει μὲ τὸ νου σχήματα χίλια, μὰ δὲν ταίριαζε κανένα τὴ μορφή τὴ λατρεμένη μὲ τὰ πλάνα, μαῦρα μάτια καὶ τὰ σκαλισμένα χεῖλια.

—□□—

Ήρθε, νάτην είν' εδὼ ἡ μορφή σου, ἀγαπημένη... καὶ νομίζω — πιστέψε με — ὅτι ἔφτασε ἡ ἴδια, σὲ κυττάζω—δὲ χορταίνω — καθὼς εἶσαι στολισμένη μὲ τ' ἀτίμητα τῶν μαῦρων σου μαλλιών τὰ δοχτυλῖδια.

—□□—

Ήρθε νάτην, είν' εδὼ ἡ μορφή σου ἀγαπημένη...
Μοῦ τὴν ἔφερε μὴ τόση δά μικρὴ φωτογραφία.
Σ' ἀγαπῶ καθὼς σὲ βρῖσκω σὰ Τζοκόντα λυπημένη, σὲ λατρεύω γιατί μοιάζεις μὲ θλιμμένη Παναγία.

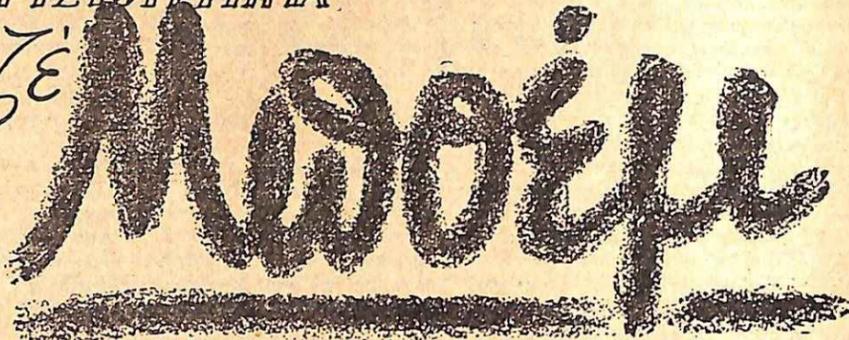
ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΛΥΚΑΣ

ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

του Μιχ. Ροϊδου

Αριστοτεχνική μετάφρασις
του Έμ. Ροϊδου

220N

Θά ήτο θέβαια φρονιμώτερον
νά χωρισθίτε όριστικώς !
'Αλλά διά νά μην ένωθήτε
και πάλιν μετ' όλίγον, θά έπρεπε νά
κατοικήτε χιλιάς λεύγας μακράν.

—Μετ' όλίγον θά είμαι άκόμη μα-
κρύτερα.

—Τί έννοεΐς;
—Μην είπής τίποτε περι τούτου εις
τόν Ροδόλφον, διά νά μην τόν λυ-
πήσης. Θ' αναχωρήσω διά πάντα.

—Διά ποϋ;

—Κύτταξέ, άπεκρίθη ή Μιμή κλαί-
ουσα και ύπεγείρουσα την σινδόνα
διά νά δείξη εις τόν ζωγράφον τόν
τράχηλον και τούς κατίχτους αυ-
τής θραχίονας και ώμους.

—Θεέ μου! άνέκραξεν οϋτος τρο-
μάξας.

—Βλέπεις λοιπόν ότι λέγω αλή-
θειαν και θ' άποθάνω μετ' όλίγον.

—'Αλλά πώς κατήντησε εις αυτήν
την κατάστασιν εις τόσον όλίγον
καιρόν;

—Τούτο δέν είναι θαύμα με την
ζωήν όπου κάμνω πρό δύο μηνών.

—Όλην την νύκτα έκλαια, την ήμέ-
ραν έπερνούσα άκίνητη εις σπουδα-
στήρια ζωγράφων χωρίς φωτιάν, έ-
τρώγα άσχημα και ήμιον πολύ λυ-
πημένη. 'Εκτός τούτου πρέπει νά
μάθης ότι έδοκίμασα νά φαρμακευ-
θώ με ποτάσσας. Κατώρθωσαν νά
μέ σώσουν, όχι όμως διά πολλόν και-
ρόν. Δι' όλα αυτά πταίω έγώ. 'Αν
έμενα ήσυχη με τόν Ροδόλφον, δέν
θά τά επάβαινα. Τώρα του έφορτώ-
θη και πάλιν, δι' όλίγας όμως ήμέ-
ρας. Τό ύστερον φουστάν; όπου θά
μου δώσης θά είναι κάτασπρον και
θά με θάψουν με αυτό. Δέν ήξεύ-
ρεις πόσον λυπούμαι ν' άποθάνω, ό-
ταν συλλογίζωμαι τόν Ροδόλφον.

—Όταν είδες τους ώμους μου κα-
θώς κατήντησαν, έμεινε μίαν ώραν
άναυδος. Δέν άνεγνώριζε πλέον την
Μιμήν του. Ούτε αναγνώριζα τόν έ-
σπότην μου εις τόν καθρέπτην. Μου
έπομένει όμως ή παρηγορία, ότι ή-
μιον άλλοτε εύμορφη και με ήγάπα
πολύ. 'Αλλοίμονον! άνέκραξε, κρύ-
πτουσα τό πρόσωπόν της εις τας
χείρας του Μαρκέλου, θά σάς άφή-
σω μετ' όλίγον. καλέ μου φίλε, και
σε και τόν Ροδόλφον, και οι λυγμοί
έπνιξαν την φωνήν της.

—Μην άπελπίζεσαι, Μιμή, είπεν ο
Μαρκέλος, θά γίνης και πάλιν καλά,
χρειάζεσαι μόνον καλήν περιποίη-
σιν, και πρό πάντων ήσυχίαν.

—'Όχι Μαρκέλε, άπεκρίθη ή Μι-
μή, ασιθάνομαι ότι όλα έτελειώσαν.
Δέν ένω πλέον δύναμιν. 'Όταν ήλ-
λα χθές έδω έκκαμα μίαν ώραν νά
άνασθώ την σκόλην. 'Αν εύρισκα άλ-
λην γυναίκα με τόν Ροδόλφον, θά

κατέβαινα από τό παράθυρον. Και
όμως ήτο έλεύθερος, άφου τά είχα-
μεν χαλάσει. 'Αλλά ήμιον θεβαία,
ότι έξακολουθεΐ νά με άγαπά. Μό-
νον διά τούτο δέν ήθελα νά μην ά-
ποθάνω άμέσως. Πρέπει νά έχη χρυ-
σήν καρδιαν ο Ροδόλφος διά νά δε-
χθί και πάλιν ύστερα από τό κακόν
όπου του έκαμα. 'Ο Θεός δέν εινε
δίκαιος άφου δέν μου άφήνει τόν
καιρόν νά τόν αγαπήσω και νά τόν
κάμω τόσον εύτυχη, ώστε νά λησμο-
νήση πόσον τόν έβασάνισα. Δέν έ-
νόησεν άκόμη καλά την κατάστασιν
μου. Δέν ήθέλησα νά πλαγιάση μα-
ζί μου, διότι μου φαίνεται ότι με
τωάγουν από τώρα τά σκουλήκια.

—'Επεράσαμεν την νύκτα νά θυμού-
μεθα τό περασμένα και νά κλαίω-
μεν. Δέν ήξεύρεις πόσον λυπηρόν ει-
νε νά βλέπη κανείς όπίσω του την
εύτυχίαν, όπου δέν ήξευρε νά έκτι-
μήση όταν την ειχε. Μου φαίνεται
ότι ένω φωτιάν μέσα εις τό στήθος,
και όταν μετακινή κανένα μου μέ-
λος φαίνεται πώς θά σπάση. Θά κά-
μω τώρα τά χαρτιά διά νά ιδώ άν
θα εύρη χρήματα ο Ροδόλφος. 'Επι-
θυμώ νά κάμω ένα καλόν πρόγευ-
μα μαζί σας, καθώς έκείνα του πα-
λαιού καιρού. Δέν φοβούμαι νά με
βλάψη, διότι δέν ήμπορώ νά γίνω
πλέον άρρωστη παρά τώρα. Παρα-
τήρησε έδω, ειπε δεικνύουσα τά παι-
γνιόχαρτα, τά όποια ειχε κόψει, ή
πίκα σημαίνει θάνατος, τό σπαθί
όμως σημαίνει ότι θά εύρη ο Ρο-
δόλφος χρήματα, έπρόσθεσε κάπως
εύθυμότερα.

—'Ο Μαρκέλος δέν εύρισκε πλέον τί-
ποτε ν' άπαντήση εις τά σπαρακτι-
κά παράπονα της πτωχής έκείνης
κόρης, την όποιαν έκυνηγουν ήδη,
ως έλεγεν, οι σκόληκες του τάφου.

—Μετ' αμιαν ώραν έπέστρεψεν ο Ρο-
δόλφος, συνοδευόμενος από τόν Σω-
νάρ και τόν Κολίνον. 'Ο Σωνάρ έ-
φόρει καλοκαιρινόν ένδυμα, διότι
ειχε πωλήσει τά χειμωνιάτικα, άμα
έμαθε την ασθένειαν της Μιμής, ο
δε Κολίνος ειχεν άποφασίσει νά ξε-
κάμη κι' έκείνος μερικά βιβλία, ά-
φου έκήρυξεν, ότι θά έπρότιμα νά
στερηθί ένα θραχίονα ή ένα πόδα
μάλλον παρά ένα τόμον της βιβλιο-
θήκης του. 'Αλλ' ο Σωνάρ παρετή-
ρησεν εις αυτόν όρθότατα, ότι τόν
θραχίονα ή τόν πόδα του δέν θά τούς
ήγόραζε κανείς.

—'Η Μιμή έπροσάφησε νά ύποδεχθί
εύθύμως τούς παλαιούς αυτής φί-
λους.

—Δέν είμαι πλέον κακή, είπεν εις
αυτούς. 'Αν ο Ροδόλφος θελήση νά
με κρατήση σιμά του θά φορώ μαν-
τήλι εις τό κεφάλι και τσόκαρα όταν
βρέχη. Τό βελούδο και τό άτλάζι

δέν μ' ώφελοϋν εις την ύγειαν, έ-
πρόσθεσε με λυπηρόν μειδίαμα.

Κατά σύστασιν του Μαρκέλου έ-
προσκάλεσεν ο Ροδόλφος νέον φίλον
των Ιατρόν, τόν όποιον άφησαν μό-
νον με την Μιμήν. Μετά την άκριβή
έξέτασιν της ασθενοϋς, οϋτος ειπεν
εις τόν Ροδόλφον:

—Δέν είναι δυνατόν νά την κρατή-
σετε έδω. Πρέπει νά την στείλετε ά-
μέσως εις τό νοσοκομείον. Θά σάς
δώσω εισιτήριον και συστατικόν
γράμμα διά τόν βοηθόν, ο όποιος ει-
νε φίλος μου και θά την καλοπερι-
ποιηθί. 'Αν κατορθώσωμεν νά πα-
ρατείνωμεν την ζωήν της έως την έ-
νοιξιν, ένδέχεται νά σωθί, άν όμως
μεινή έδω, θ' άποθάνη πριν παρέλ-
θουν όκτώ ήμέραι.

—Δέν θά τολήσω ποτέ νά της
τό προτείνω νά υπάγη εις τό νοσο-
κομείον, είπεν ο Ροδόλφος.

—Της τό είπα έγώ, άπήντησεν ο Ι-
ατρός, και συγκατένευσε χωρίς άν-
τιλογίαν. Αύριον θά έχετε τό εισι-
τήριον.

—Ροδόλφε, ο Ιατρός έχει δίκαιον,
ειπεν ή Μιμή. 'Εδω είναι αδύνατον
νά γίνη ό,τι πρέπει. Εις τό νοσοκο-
μείον πιθανόν είναι νά με γιατρεύσουν.
Πρέπει νά με στείλεις έκεί άμέσως.

—Θά έρχεσαι νά με βλέπης. Δέν πρέ-
πει νά πολυλυπώσαι, ή θέλησεν έκ-
θύνη καλά. Με τό ειπεν ο Ιατρός. Εις
τό νοσοκομείον άνάπτουν φωτιάν τό
δίδου εις τούς άρρώστους κατοποϋ-
λι. 'Ενώ έγώ θά προσπαθώ νά για-
τρευθώ, συ θά έργάζεσαι νά κερ-
δίσης μερικά χρήματα, και όταν γί-
νω καλά θά έλθω πάλιν νά κατοική-
σω μαζί σου. Θά ξαναγίνω εύμορφη
καθώς πρώτα. Καί άλλην φοράν άρ-
ρώστησα και έκατάντησα άγνώρι-
στος αλλά με έσωσαν, άν και δέν ή-
μιον τότε εύτυχής και δέν μ' έμεινε
ν' άποθάνω. Τώρα όπου αγαπήσαμεν
και περιμένω καλές ήμέρας θά με
σώσουν εύκολότερα, διότι θά βοη-
θώ τούς Ιατρούς. Θά πίνω τά Ιατρι-
κά των όσον και άν είναι πικρά, και
μόνον με την βίαν θά κατορθώση ο
Χάρος νά με πάρη. Δώσε μου τόν
καθρέπτην, νομίζω, ότι έκοκκίνησα.

—Είχες δίκαιον, έπρόσθεσε κατοπτρι-
ζομένη, τό χρώμα μου είναι καλύτε-
ρον. Τά χέρια μου δέν έπαθαν τίπο-
τε, άπομένον πάντοτε εύμορφα. Φί-
λησε τά άκόμη μίαν φοράν και μη
φοβώσαι ότι θά είναι ή τελευταία.

—Ταϋτα λέγουσα ένηγκαλίζετο τόν
τράχηλον του Ροδόλφου και έκρυ-
πτε τό πρόσωπόν του υπό τά κύματα
της λυθείσης κόρης της.

—Πριν μεταβή εις τό νοσοκομείον ή-
θέλησε νά διέλθη την έσπέραν με
τούς φίλους της Βοημούς.

—Κάμετέ με νά γελάσω, είπεν εις

αυτούς. 'Η εύθυμία εινε ή ύγεια μου.
αυτός ο κουτοκομής με άρρώστησεν
από την πληξιν. 'Ηθελε νά με μάθη
όρθογραφίαν. Τί θελετε νά την κά-
μω; Καί οι φίλοι δέν ήσαν καλύ-
τεροι. 'Η αίθουσα του ώμοιάζεν όρι-
θησαρί, όπου αυτός ήτο τό παγώνι.
'Ερραπτεν ο ίδιος τά κουμιά του.
'Αν ποτέ παντρευθί, αυτός θά ευ-
ζάξη τά παιδιά του.

—'Αληθώς σπαραξικάρδιος ήτο ο γέ-
λως της καταδικου εις θάνατον έ-
κείνης κόρης. Οι τέσσαρες φίλοι ή-
γωνίζοντο επίμονως νά κρύψωσι τά
δάκρυά των και νά φανώσιν έξ ί-
σου εύθυμοι όσον και ή δυστυχής έ-
κείνη, της όποιας ύφαινε τό σάθα-
νον ή Μοίρα.

—Την έπιούσαν τό πρωΐ έλαθεν ο
Ροδόλφος τό εισιτήριον διά τό νο-
σοκομείον. 'Αλλ' ή Μιμή δέν ήδύνατο
πλέον νά θαδίση και έδέησε νά με-
τακομισθί εις άγοραίαν άμαξαν, της
όποιος οι τιναγμοί ηύξησαν τούς πό-
νους της.

—'Αφου κατεκλήθη ήσπάσθη τελευ-
ταίαν φοράν τόν Ροδόλφον και τόν
άπεχαιρέτησε, συνιστώσα εις αυτόν
νά έλθη νά την ιδί την Κυριακήν,
ήμέραν των επισκέψεων.

—'Η μυρωδιά του νοσοκομείου, του
ειπε, δέν μ' άρέσει. Φέρε μου μερι-
κούς μενεξέδες. 'Εχει άκόμη.

—Χωρίς άλλο, άπήντησεν ο Ροδόλ-
φος κλείων τά παραπετάσματα.

—'Αλλ' όταν άντήχησεν εις τόν διά-
δρομον τά δήματα του αναχωροϋν-
τος έραστοϋ της, κατελήφθη ή Μιμή
υπό παροξυσμού άπελπισίας.

—Ροδόλφε, έκράσυνε μετ' αλυ-
μων ανοίγουσα τά παραπετάσματα
και άνορθουμένη επί της κλίνης της,
πάρε με άπ' έδω! Θέλω νά φύγω!

—'Αλλ' ο Ροδόλφος ειχεν ήδη εξέλ-
θει και άντ' αυτού έσπευσεν ή άδελ-
φή του έλέους προσπαθούσα νά την
καθησυχάση.

—Ασιθάνομαι πώς θ' άποθάνω, έ-
δω, άπήντησεν εις αυτήν ή Μιμή.

—Την Κυριακήν τό πρωΐ, ένθυμηθείς
ο Ροδόλφος την ύπόσχεν του νά
της φέρη μενεξέδες, ήθέλησεν έκ-
ποιητικής και έρωτικής προλήψεως
νά υπάγη και νά συλλέξη εις τό δά-
διον τόν Φοντενέϋ, όπου ειχε μεταβή
πλειστάκις νά διασκεδάση μαζί της.

—'Η τοποθεσία έκείνη, ή τόσον εύθυμος
υπό τόν ήλιον του 'Ιουνίου, ήτο ζο-
φερά και σκυθρωπή. 'Επί δύο ώρας
έπανήθη εις τά έρημα μονοπάτια
άνυψώνων διά μικράς ράβδους τάς
χιονοσκεπείς έρείκας διά νά συλλέ-
ξη μενεξέδες παρά την λίμνην του
Πλεσϋ, όπου κατέφευγον συνήθως νά
άναπαυθώσι κατά τας έξοχικάς αυ-
τών ένδρομάς.

—Διερχόμενος διά του χωρίου κα-
τά την επιστροφήν του εις Παρισίους
άπήντησεν εις την πλατείαν της έκ-
κλησίας όμιλον, μεταβαίνοντα εις
τελετήν βαπτίσματος, και έντός
αυτού διέκρινε καλόν τινα φίλον του
έκτελούντα καθήκοντα αναδόχου.

—Πώς εύρέθης έδω; ήώτησεν αυ-
τος τόν ποιητήν, άπορών διά την πα-
ρουσίαν του εις τό χωρίον έν ώρα
χειμώνος.

—'Ο Ροδόλφος διηγήθη τά συμβαι-
νοντα εις τόν φίλον του, τόν όποιον
ή διήνησι έκείνη κατελύπησε.

—Δώσε αυτό έκ μέρους μου εις την
Μιμήν, ειπε δίδων εις τόν Ροδόλφον
μικρόν σάκκον ζαχαρωτόν του θα-
πίσματος, και ειπέ της ότι θά υπά-
γω νά την ιδώ.

—Μην άργήσης άν θέλεις νά προ-

φθάρης, άπήντησεν ο Ροδόλφος άνα-
χωρών.

—Όταν εισήλθεν εις την αίθουσαν
του νοσοκομείου ή Μιμή, ή όποια δέν
ειχε δύναμιν νά κινηθί, τόν κατη-
σπάσθη διά τών όφθαλμών.

—'Ο Ροδόλφος διηγήθη τότε εις αυ-
την την μετάθασίν του εις προσκύνη-
σιν του τόπου, τόν όποιον ειχε με-
ταβάλει πλειστάκις εις παράδεισον
ή άγάπη των. Ταϋτα άκούουσα ήσπά-
ζετο ή δυστυχής κόρη την μικράν άν-
θοδέσμην. Μεγάλην εύχαρίστησιν έ-
προξένησεν εις αυτήν και τά ζαχα-
ρωτά.

—Λοιπόν δέν μ' έλησμόνησαν άκό-
μη! άνέκραξεν, έχετε όλοι καλήν
καρδιά. Τους φίλους σου τούς ύπε-
ραγαπώ.

—'Η συνέντευξις αυτή, εις την όποιαν
προσήλθον μετ' όλίγον ο Σωνάρ και
ο Κολίνος, ύπήρξε σχεδόν εύθυμος και
παρετάθη μέχρι της διακοπής αυτής
υπό τών νοσοκόμων, έλθόντων νά έν-
θυμίσωσιν εις τούς επισκέπτας ότι
πρό πολλού ήδη έσήμανεν ή ώρα της
έξόδου.

—Χαίρε, ειπεν ή Μιμή εις τόν Ρο-
δόλφον, και έλα την Πέμπτην ένω-
ρίς.

—Την έπιούσαν όμως τό έσπέρας έπι-
στρεφών εις τό δωμάτιόν του εύρεν
ο ποιητής την έξής έπίστολήν του βο-
ηθού, εις τόν όποιον ειχε συστήσει
την Μιμήν.

—'Ο φίλε μου, έχω λυπηράν είδησιν νά
σε άναγγείλω. 'Η ύπ' αριθμόν 8 κό-
ρη διά την όποιαν ένδιαφέρεσαι ά-
πέθανε. Κατά την πρωινήν έπισκεψιν
εύρηκα την κλίνην της κενήν.

—'Ο Ροδόλφος κατέπεσεν επί καθί-
σματος, χωρίς νά προφέρη λέξιν, οϋ-
τε νά χύση δάκρυ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η ΝΕΟΤΗΣ ΠΑΡΕΡΧΕΤΑΙ

Δύο έτη μετά τόν θάνατον της Μι-
μής, ο Ροδόλφος και ο Μαρκέλος,
οτίτινες ειχον έξακολουθήσει νά συγ-
κοιτώσιν, έπανηγύρισαν διά μι-
κράς έσπερίδας την είσοδόν των εις
τόν έπίσημον κόσμον. 'Ο Μαρκέλος,
κατορθώσας επί τέλους νά έκδιώση
την θύραν της 'Εκθέσεως, ειχε στεί-
λει εκεί δύο εικόνες, έκ τών όποιων
ήγόρασε την μίαν πλούσιος 'Αγ-
γλος, πρώην έραστής της Φλογέρας.

—Διά του προϊόντος της πώλησεως ταϋ
της και τίνος παραγγελίας του ύ-
πουργείου των Καλών Τεχνών έν-
οκίασεν εύπρεπές κατάλυμα και έργα-
στήριον. Περὶ την αυτήν έποχήν ο
Σωνάρ και ο Ροδόλφος έγίνοντο γω-
στοι εις τό άληθές κοινόν, τό παρέ-
χον ήμην και χρήματα, ο μέν διά
συλλογής μελωδιών, οι όποια άν-
τήχησαν εις όλας τας συναυλίας, ο
δε διά βιβλίου, τό όποιον άπασχόλη-
σε τούς κριτικούς επί όλόκληρον μή-
να. 'Ο Βαρβαμούχης ειχε παραιτηθί
πρό πολλού του βοημικού έπίου, ο δε
Κολίνος κληρονομήσας τόν θεϊον του
και νυμφευθείς πλούσιαν γυναίκα έ-
διδεν έσπερίδας με μουσικήν και πε-
ριφοράν δίσκων παντοίων γλυκισμά-
των.

—'Εσπέραν τινά, ένω άνεπαύετο ο Ρο-
δόλφος επί αναπαυτικού άνακλί-
ντρον στηρίζων τούς πόδας επί του
τάπητός του, είδεν εισερχόμενον τόν
Μαρκέλον, όστις έφαίνετο κάπως συγ-
κινημένος.

—Δέν ήξεύρεις, ειπε, τί μου συ-
νέβη.

—'Όχι, άπήντησεν ο ποιητής, ή-

ξεύρω μόνον ότι ήλθα νά σε ιδώ, ό-
τε ήσουν εις τό σπίτι, και δέν ήθέ-
λησες νά μου άνοιξης.

—Δέν ήμπορούσα. Μάντευσε με
ποϊον ήμην.

—Δέν είμαι μάντις.
—'Ημην με την Φλογέραν, ή όποια
έπεσε χθές εις τό σπίτι μου ως άε-
ρόλιθος μασκαρεμένη.

—'Η Φλογέρα! 'Ανεύρες την Φλο-
γέραν; άνέκραξεν ο Ροδόλφος, έν-
θυμηθείς τόν παλαιόν καιρόν.

—Δέν έχεις άφορμήν νά με ζηλεύ-
σης. Δέν πρόκειται περι άναστάσε-
ως έκ νεκρών του παλαιού μας έ-
ρωτος. 'Η Φλογέρα ήλθε μόνον νά με
άποχαιρέτηση και νά περάση μαζί
μου την τελευταίαν νύκτα του βοη-
μικού της θίου.

—Πώς, την τελευταίαν;
—'Υπανδρεύεται.

—Δέν τό έπερίμενα και ποϊον;
—Με διευθυντήν έπαρχιακού ταχυ-
δρομείου, όστις ήτο κηδεμών του τε-
λευταίου έραστοϋ της και φαίνεται
κάλλιστος άνθρωπος, άφου δέν έθύ-
μωσε διόλου όταν του ειπεν ή Φλο-
γέρα! «'Αγαπητέ μου, Κύριε πριν
σάς δώσω όριστικώς την χείρα μου
ένώπιον του κυρίου δημάρχου, έχω
ανάγκην όκτώ ήμερών έλευθερίας
διά νά ξεκαθαρίσω τούς παλαιούς
μου λογαριασμούς, νά πίνω τό τε-
λευταίον ποτήρι σαμπάνια, νά χο-
ρεύσω την τελευταίαν μου κανδρί-
λιαν και νά φιλήσω τόν έραστήν
μου Μαρκέλον, ο όποιος έγινε τώρα,
ως με είπαν ένας κύριος καθώς όλοι
οι άλλοι». Καί εύθής έπειτα ήρχισεν
ή καλή Φλογέρα νά τρέχη όκτώ ό-
λας ήμέρας πρός άνευρεσίαν μου, μέ-
λεις οϋ κατάρρωσε χθές τό έσπέρας
νά κρούση την θύραν μου, άκριβώς
την ώραν όπου και έγώ τόν έμολογήσω
πρέπει όμως νά σε όμολογήσω
ότι ή νύκτα την όποιαν έπέρασα μαζί
της δέν ώμοιάζε με τας παλαιάς, άλ-
λά πολύ μάλλον με κακήν άπομίμη-
σιν άριστουργήματος. Οϋτ' έγώ, οϋτ'
έκείνη δέν είμεθα πλέον οι ίδιοι. 'Ε-
σύνθεσα μάλιστα περι τούτου ένα μι-
κρόν έλεγείον τό όποιον ζητώ την ά-
δειαν νά υποβάλω εις την έκτίμησιν
σου. Ταϋτα ειπών ήρχισεν άμέσως
ν' άπαγγέλλη έν μακρότατον έλε-
γιακόν ποιήμα.

—Βλέπεις λοιπόν, ειπεν ο Μαρκέ-
λος μετά την άπαγγελίαν του ώ-
ραιοϋ ποιήματος ότι ο έρως μου ει-
νε καλοσποθαμμένος; άφου του έ-
καμα έπίταξιον.

—Φοβούμαι, φίλε μου, άπήντησεν ο
Ροδόλφος, ότι τό πνεύμα σου μονο-
μαχεί με την καρδίαν σου. Πρόσεχε
μήπως την φωνήν.

—Τό πράγμα έγινε ήδη, άπεκρίθη
ο ζωγράφος, ή καρδιά μας είναι κα-
λή διά θάψιμον. 'Εγηράσαμεν αγα-
πητέ μου, ή νεότης παρέρχεται. Ποϋ
θά γευματίσης άπόψε;

—'Αν θέλεις, ειπεν ο Ροδόλφος,
ήμπορούμεν νά γευματίσωμεν εις τό
παλαιόν μας ξενοδοχείον του Φούρ-
νου, εκεί όπου έπίναμεν ένω κρασί
και είχαμεν άκόμη τόσην όρεξιν όταν
ήμεθα από τό τραπέζι.

—Τούτο δέν τό άποφασίζω, άπήν-
τησεν ο Μαρκέλος. Δέν άποποιοϋμαι
νά στρέψω τό βλέμμα πρός τό πα-
νηλθόν, αλλά προτιμώ νά κυτάξω
θάμνητον άληθινού οίνου και κα-
θήμενος εις αναπαυτικόν κάθισμα.
Πολύ φοβούμαι ότι διεφάρην, άφου
δέν άγαπώ παρά τά καλά πράγ-
ματα.

Ένδουσιασμοί
κι' απογοητεύσεις

Πόσο εύκολοι είναι οι άκράτητοι ένδουσιασμοί κι' οι θαυμάσιες απογοητεύσεις στη νεανική ηλικία! Έχω κατά μου το γράμμα μιάς μικρούλας 17 χρονών. Είχε έρωτευθή πρό διετίας ένα νέον και όταν αναγκάστηκε να φύγη με την οικογένειά της για την Αθήνα και να τον απογοητεύσει έμεινε άπαρηγόρητη.

Τώρα τον συνήντησε πάλι εδώ έντελώς τυχαία και ξαναφρόντισε ή παλιά αγάπη που άλλωστε δεν είχε σβύσει.

Αλλά οι δικοί της την κρατούν κλεισμένη «σάν αϊχμάλωτη» όπως μου γράφει και αφού δεν μπορεί να βλέπει τον αγαπημένο της, δεν της μένει άλλη λύσις από την... αυτοκτονία! Και ζητεί τώρα την συμβουλή μου.

Μά είναι άπλοστατα, μικρή μου φίλη. Πρώτα-πρώτα πρέπει να συνηθίσετε να κάνετε λίγη ύπομονή. Είστε ένα παιδί ακόμα και παίζετε τους πρώτους νεανικούς ένδουσιασμούς για κάτι το αιώνιο και το άναλλοίωτο. Αν ξέρατε πόσο γρήγορα περνούν και σβύνουν όλα αυτά.

Αν ήσασταν λίγο μεγαλείτερη θα μπορούσατε να πείτε στον αγαπημένο σας να έλθη να σας ζητήσει από τους δικούς σας οι όποιοι θα ήσαν εις θέσιν να κρίνουν αν είναι κατάλληλος σύζυγος για σας. Αφ' ενός γιατί έχουν την απαιτούμενη πείρα και αφ' άλλου γιατί δεν τους τυφλώνει το πάθος του έρωτος και μπορούν να κρίνουν άμεροδληπτα.

Βρίσκω όμως ότι είσθε πολύ μικρή για να παντρευθήτε από τώρα. Το καλύτερο είναι να κάμετε ένα-δυο χρόνια ύπομονή και αν δητε ότι ή αγάπη σας, τόσο ή δική σας όσο και ή δική του, μένει άναλλοίωτη, τότε μπορείτε να σκεφθήτε για γάμο. Τώρα είναι νωρίς...

Αλλά πρό πάντων, βγάλτε από το μυαλό σας αυτή την παιδιάστικη λύση της αυτοκτονίας, ή οποία φαίνεται τουλάχιστον άστεία για μιά κοπέλλα 17 χρονών. Όταν μεγαλώσετε λίγο και αποκτήσετε λίγη πείρα της ζωής θα δητε πόσο άσημαντοι θα σας φαίνονται οι λόγοι για τους όποιους σήμερα θέλετε να τερματίσετε την ζωή σας.

Απασχολήστε το μυαλό σας και το σώμα σας με κάποια ευχάριστη δουλειά που θα σας βοηθήσει να παρηγορηθήτε και να ξεγάζετε. Είσθε τόσο νέα που είμαι θεβαία ότι αυτό δεν θ' άργήσει.

ΛΟΡΑ

Η. ΜΟΔΑ

Οι κορδέλλες
στά καπέλλα της πλάξ

Η κορδέλλα παίζει έφέτος σπουδαίο ρόλο στα καπέλλα της πλάξ. Σας παρουσιάζουμε σήμερα μερικά πασιζιάνικα μοντελλάκια γαρνιρισμένα όλα με κορδέλλες.

1 και 2. Το καπέλλάκι αυτό σε φόρμα «πλάτω» είναι έμπνευσμένο από την μεσημβρινή Γαλλία και λίγο από την Ισπανία.

Γαρνίρεται με κορδέλλες ζωηρόχρωμες πλεγμένες άναμεσαξύ τους και περασμένες κάτω από το πηγούνι. Οι άκρες των κορδελλών αυτών κυματίζουν έλεύθερα από κάθε πλευρά του πλάτω, από το όποιο ξεφεύγουν από μιά μεγάλη μπουτον-

Το κορδελλέ

νιέρα. Πίσω στο πλατώ τοποθετούνται ως είδος «κάσ-πέν» κορδέδες από γκριόγκραϊν σε διάφορα χρώματα.

3 και 4. Το χαριτωμένο αυτό καπέλλο γίνεται από μιά μεγάλη κι' ύψηλή λωρίδα από «ραμπάν» που αποκαλύπτει ένα «ρυσέ» από μεταξωτή οργαντινα. Συγκρατείται με κορδέλλες, των όποιων οι άκρες κρέμονται πίσω.

5. Ένα λουράκι ή μιά κορδέλλα συγκρατούν την τόκα αυτή επάνω στο κεφάλι όπως στα σκωτσέζικα καπέλλα.

Για να την φτιάξετε, άρκει να κόψετε μιά λωρίδα σπαρτερί να την ντουμπλάρετε με πονξέ και να την ντύσετε ύστερα με πλεγμένες κορδέλλες σε διάφορους χρωματισμούς. Οι άκρες των κορδελλών κυματίζουν έλεύθερα. Επίσης οι μπουόνες του χτενίσματος διακρίνονται άδέσμευτες σ' αυτό το είδος του μικρού καλαθίου που σχεδιάζει το καπέλλο.

6. Για να προστατεύσετε τα μάτια σας κατά το τένις κατασκευάσετε το μοντέλλο αυτό, άποτελούμενο από ένα γεισσο από τουαί μπλέ και τουαί σιρέ και από μιά καλόττα με κορδέλλες σε χρώματα

λευκά και μπλέ που καταλήγουν σε μιά μεγάλη τούφφα στο κέντρο της κεφαλής.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Μοντέρνες κατοικίες

Η διευθέτησις του σπιτιού μας άντι-κατοπτρίζει περισσότερο τον χαρακτήρα μας και τον τρόπο της ζωής μας παρά το ντύσιμό μας. Γιατί ενώ το ντύσιμο ύπόκειται στα καπρίτσια της μόδας, στην διευθέτησι του σπιτιού μας ή προσωπικότης παίζει τον πρωτεύοντα ρόλο.

Η μεταπολεμική εποχή που μας επέβαλλε νέους όρους στη ζωή, επέβαλλε επίσης και μιά μεγάλη άλλαγή στο κεφάλαιο της κατοικίας.

Κατηργήθησαν πιά τα ογκώδη και άνόφελα πράγματα, Σήμερα έπιζητούμε κυρίως το άπαραίτητο και το χρήσιμο.

Η πρακτικότης και ή υγιεινή προηγούνται. Δεν έχομε πιά εκείνα τα σαλόνια του κακού γούστου που δεν ήταν κα-

Μερικά χαριτωμένα καπέλλάκια για την πλάξ, γαρνιρισμένα με κορδέλλες. (Σχετικό άρθράκι παρα πλεύρως).

Πηγή Πυρναίρας

θλίου άνετα και που δεν τα χρησιμοποιούσαμε σχεδόν ποτέ. Τόσο στους πλουσίους όσο και σ' εκείνους που έννοήθηκαν λιγώτερο από την τύχη, διαπιστώνομε την ίδια προσπάθεια για άπλοτητα και άνεση.

Στα νέα διαμερίσματα, δίδεται μεγάλη σημασία στα παράθυρα που είναι εύρύχωρα και έξασφαλίζουν έναν άδιάκοπο άερισμό.

Οι άναλογίες των έπιπλων στηρίζονται στο μέγεθος του δωματίου. Κατηργήθησαν οι μνημειώδεις γκαρνταρόμπες που γέμιζαν τα δωμάτια με τον όγκο τους. Σήμερα οι μπουόνες και τα κομμά φθάνουν έως τη μέση και το πολύ. Καμμία συμμετρία στην έπιπλωση.

Πρό πάντων ή κουζίνα ύπέστη ωφέλιμες άλλαγές. Δεν μένει παρά το άπαραίτητο. Όλα τα περιττά κατηργήθησαν. Είναι διευθετημένη κατά τέτοιον τρόπο που τα διάφορα σκεύη της βρίσκονται τοποθετημένα σε ντουλάπια και πλακάφ χτισμένα μέσα στον τοίχο.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Φράουλες γλυκέ

Έτοιμάζουμε με μιά όκιά ζάχαρη, σιρόπι και το δοκιμάζουμε εάν είναι καλό στάζοντας σε ένα πιάτο μιά σταγόνα. Έάν ή σταγόνα δεν άπλώση άμέσως, το σιρόπι είναι καλό. Κατά το διάστημα αυτό καθαρίζουμε από τα κοτσάνια τους και πλένουμε καλά μιά όκιά φράουλες όχι πολύ γινωμένες. Τις στραγγίζουμε και τις βάζουμε σε μιά λεκάνη, στάζουμε επάνω τους το ζουμί 3 λεμονιών και τις άνακατόνουμε. Όταν έτοιμαστή το σιρόπι, ρίχνουμε μέσα τις φράουλες και τις αφήνουμε να πάρουν μιά ή δυο βράσεις. Κατόπιν κατεβάζουμε την κατσαρόλα από τη φωτιά και αφήνουμε το γλυκό να κρυώσει καλά. Τότε βγάζουμε τις φράουλες με μιά τρυπητή κουτάλα και ξαναβάζουμε το σιρόπι όσπου να πήξη καλά. Κατόπιν κατεβάζουμε την κατσαρόλα από τη φωτιά, ξαναβάζουμε μέσα τις φράουλες και όταν μισοκρυώση το γλυκό το βάζουμε στα βάζα.

Φράουλες με κρέμα

Παίρνουμε ες φράουλες θέλουμε, τις πλένουμε καλά, τους αφαιρούμε τα κοτσάνια προσεκτικά και τις στραγγίζουμε. Κατόπιν τις βάζουμε σε μιά φρουτιέρα, τις κομίζουμε με ζάχαρη, τις περιγίνουμε με λίγο κονιάκ και τις σκεπάζουμε με άφροκρεμα ή κρέμα σαντιγιά. Έπειτα τις σεβρίνομε πιά πιάτα.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Λουτροδερμασία

Ιον

Άπό την στήλη αυτή έδώσαμε τόσες συμβουλές πρακτικές, ώστε θα έθεωρεί-

το σημαντική παράλειψη, αν δεν έγράφαμε και μερικά εκλαϊευτικά άρθρα όσον άφορά γενικώς την λουτροδερμασία. Άλλωστε το θέμα αυτό είναι πολύ επίκαιρο και ένδιαφέρει τόσον τις άναγνώστριές μας όσον και τους άναγνώστas μας.

Πριν προχωρήσω στας ένδείξεις και την περιγραφή κάθε λαματικής πηγής των κυριωτέρων λουτροπόλεών μας, θα σας δώσω μερικά γενικά κι' άπαραίτητες πληροφορίες για την λουτροδερμασία.

Και έν πρώτους πώς έπενεργεί κάθε λαματικό λουτρό, καλλοπιστικό ή έστω και το άπλουθ θαλάσσιο λουτρό;

Το λουτρό έπενεργεί ως φορέας της ένεργείας την όποιαν περιέχει (θειάφι, ράδιο, άλάτι, σίδηρον, μεταλλικά ύδατα) επί του ανθρώπινου σώματος. Σπουδαιότατη όμως, σημασία έχει και ή θερμοκρασία κάθε λουτρού, ή όποια έχει άνάλογο επίδραση επί της κυκλοφοριακής λειτουργίας του οργανισμού. Για το αυτό, αν ύπόσχη πάθης έχουσα άπόλυτον άνάγκην λουτροδερμασίας χρειάζεται άπαραιτήτως ή συμβουλή και ό καθορισμός υπό του τακτικού κορνάντε λατρού της θερμοκρασίας του λαματικού λουτρού άναλόγως και των τυχόν κυκλοφοριακών διαταραχών του άτόμου. Πολλά δυστυχήματα κατ' έτος σημειούνται, όφειλόμενα στην παράλειψη αυτή, που προέρχεται άπ' την άγνοια των στοιχειωδωτέρων όρων της έπενεργείας των λουτροών.

Την σοβαρότητα του ζητήματος τούτου θα την άντιληφθήτε σαφώς από τα άμέσως παρακάτω.

Άναλόγως της θερμοκρασίας του κάθε λουτρού χαρακτηρίζεται, ως έξης:

- 150—220 δροσερό
- 22—270 ελαφρός χλιαρό
- 270—320 χλιαρό
- 320—340 ο υ δ έ τ ε ρ ο
- 340—370 θερμό
- 370—420 ύπερθερμο.

Όταν ή θερμοκρασία του λουτρού είναι κάτω των 320 βαθμών τότε το σώμα παραχωρεί μέρος της θερμότητός του στο νερό του λουτρού. Άρα χάνει θερμοκρασία. Τουναντίον όταν ή θερμοκρασία του λουτρού είναι άνω των 340 τότε το σώμα θερμαίνεται, παίρνοντας θερμοότητα από το νερό του λουτρού. Στη θερμοκρασία δε των 320—340 τότε το λουτρό είναι ο υ δ έ τ ε ρ ο, καθ' όσον σ' αυτήν την θερμοκρασία ούτε χάνει, ούτε προσλαμβάνει θερμοότητα το ανθρώπινο σώμα. Η ούδετέρα θερμοκρασία είναι άκριβώς ή φυσιολογική θερμοκρασία του δερματος υπό τα ένδύματα.

Εν των άνωτέρω σαφώς άποδεικνύεται ότι το θερμόλουτρο (340 και άνω) άνυψοί την θερμοκρασία του σώματος, έπιταχύνει την λειτουργία της καρδιάς και την κυκλοφορία και αύξάνει τις άναπνευστικές, κινήσεις. Συνεπώς όλοι οι πάσχοντες από ταχυκαρμία και παθήσεις της καρδιάς, των πνευμόνων, της άορτής, από σπιδάνγη ή από ύπερτασιν πρέπει ν' άποφεύγουν όπωσδήποτε τα γενικά θερμά λουτρά και μάλιστα άνευ προηγουμένης συμβουλής του τακτικού των θεράποντος λατρού. Τα παρατεταμέ-

να θερμά λουτρά ως έξασθενίζοντα ακόμα τον οργανισμόν και έπιβραδύνοντα την λειτουργία της θέρψης—άντιθέτως προς το ψυχρό—πρέπει ν' άποφεύγονται επίσης και από τους πολύ άδύνατους κι' έξησθετισμένους οργανισμούς.

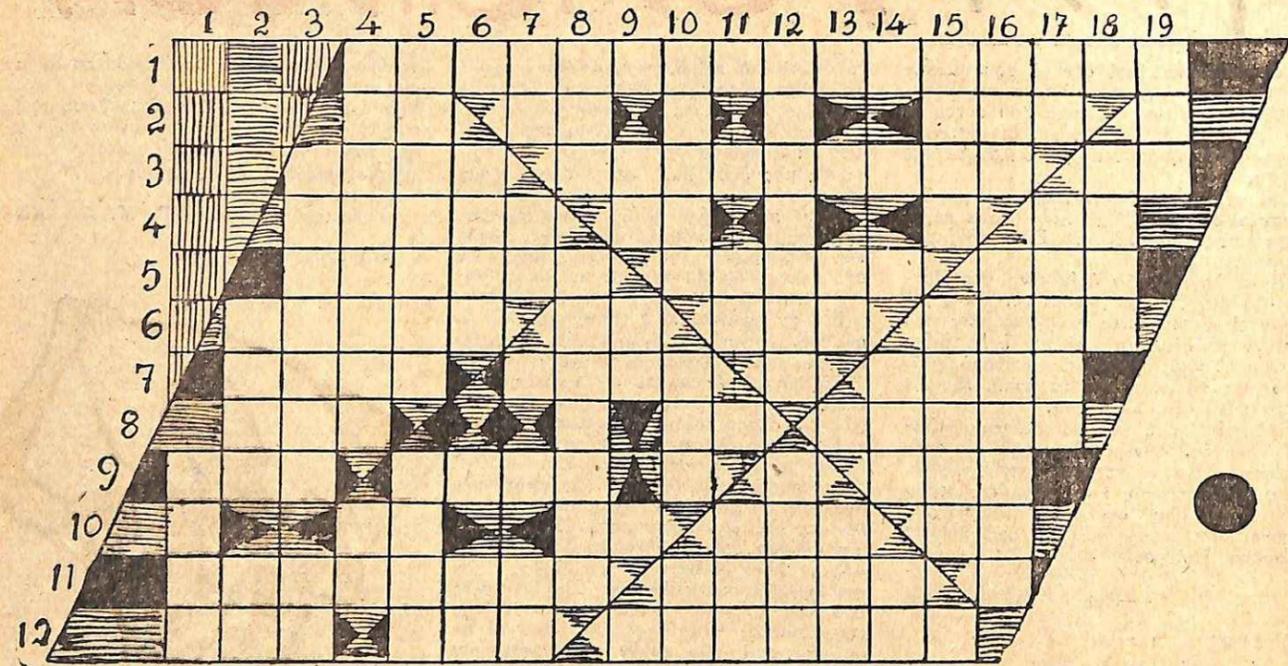
Δερματολόγος λατρος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Στο έπόμενον συνέχεια.

Ένα όφραϊότατο καλοκαιρινό φόρεμα, από έμπριμέ μεταξωτό ή βαμβάκερο.

Γιά να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

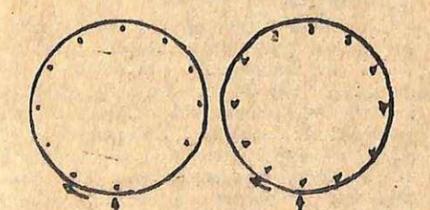
- 1) Εύθυγραμμον σχήμα.
- 2) Γράμμα γαλλικού αλφαβήτου. — Αρνησις (ξεν.). — Αριθμός (θηλ.).
- 3) Έστια πυρετού. — Συμβαίνει συχνά κατά τόν πλούν ατμοπλοίων (γεν.). — Νότα.
- 4) Έτσι είναι κεινομένα τὰ πατώματα τών... άριστοκρατικών οικιών. — Διακριτικά Κρατικής Οργανώσεως. — Προσωπική αντίνομία (γ. ενικό).
- 5) Ημέρα μη εργασιμῶς καλεῖται οὕτω. — φρέσκος. — Τὰ διαβάθμια στίς εφημερίδες.
- 6) Μονάς βάρους. — Νότα (Βυζ.). — Προσωπική άντωννμία (γεν. Πληθυντικού). — Εὐρωπαϊκός χορός.
- 7) Καοφί. — Τὸ ἐκράτει ἔταν ἐγεννήθη ἡ Ἄθηνά. — Αριθμός.
- 8) Ἄρθρον (γεν.). — Γράμμα. — Ἡ μεγαλύτερα ἀγγλική ἐφημερία.
- 9) Ἀφρικανὸς φύλαρχος. — Καλῶς (Γαλ.). — Διακριτικά τῶν Σχολῶν Μέσης Ἐκπαιδεύσεως.
- 10) Αριθμός. — Ὑπόχρον. — Αριθμός (θηλ.). — Δίφθογγος.
- 11) Τοιοῦτος ἦτορ ἔδ Ἀχιλλεύς. — Ἀναπνοή.
- 12) Πρόθεσις. — Ἦρωσ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου (Κλητ.). — Θέλουν συχνά τὰ ἀντοκίνητα.

- ΚΑΘΕΤΩΣ:
- 1) Μέρος τοῦ λόγου.
 - 2) Ένεστος 3ον ἐνικόν τοῦ «ζητῶ». — ΥΝ.
 - 3) Αἰγυπτιακή θεότης, ὀνομάζεται καὶ Βίλλα.
 - 4) Πτηνόν. — Γράμμα γαλλικοῦ αλφαβήτου.
 - 5) Νήσος τοῦ Αἰγαίου. — Στενοχώρια.
 - 6) Οἱ στίες εἰς τὴν δημοτικὴν. — ΔΙ.
 - 7) Ὑποθετικόν. — Εἰσάγει ὑποθετικούς λόγους. — Αὐγά.

- 8) Παρέστη εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν Σοδόμων. — Ἡ παρ' ὀλίγον πρωταθλήτρια ποδοσφαίρου τῆς Ἑλλάδος.
- 9) Νότα. — Συμπερασματικὸς σύνδεσμος.
- 10) Ἀέριον χρησιμεῖον διὰ τὸ γέμισμα τῶν ἀεροστάτων. — Πρόθεσις. — Συμπερασματικὸς σύνδεσμος.
- 11) Σύνδεσμος. — Μονὰς βάρους (Α.Ε.Γ.).
- 12) Βουνὸ τῆς Ἑλλάδος. — Ἦρωσ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.
- 13) Ἄρθρον. — Σταφιδικὸς ὄργανισμός.
- 14) Πρακτορεῖον εἰδήσεων. — ΑΜ.
- 15) Τέσσαρα γράμματα ἀπὸ τὸν «άμάνε». — Εὐρημα δημ. (άνορθ.).
- 16) Δεσποινίς (Αγγ.). — Ὁ κάτοικος τῆς Νευέας.
- 17) ΜΑ. — Οὐράνιον φαινόμενον.
- 18) Ἀρχαία θεά (Γεν.).
- 19) Ἐγκαταστάσεσ τῶν κλωβῶν.

Πῶς δὰ σωθοῦν οἱ τρεῖς κατάδικοι;

Κατὰ τὴν διάρκειά μιᾶς στάσεως στὴν Παλαιστίνη ἡ ἀστυνομία συνέλαβε μετὰ ξὺ τῶν στασιαστῶν ἑννεὰ Ἀραβας καὶ

τρεῖς Ἀγγλους. τοὺς δώδεκα αὐτοὺς ἐτοποθετήσαν ὅπως δείχνει ὁ ἀριστερὸς

κύκλος, ὅπου οἱ Ἀραβες δείχνονται μὲ τὸ γράμμα Α καὶ οἱ Ἀγγλοι μὲ τὸ γράμμα Ε. Κατόπι, ἀποφάσισαν νὰ τουφεκίσουν ἑννεὰ ἀπὸ τοὺς δώδεκα στὴν τύχη. Ἡ ἀστυνομία ὅμως θέλησε νὰ σώσῃ τοὺς Ἀγγλους. Γιά νὰ τὸ ἐπιτύχῃ διέταξε νὰ μετατεθοῦν οἱ κατάδικοι, ἔτσι οἱ τρεῖς Ἀγγλοι βρέθηκαν σὲ τρεῖς τέτοιες θέσεις, ὥστε, ἀρχίζοντας ἀπὸ ἐπάνω, μετρώντας πρὸς τὰ δεξιά ἀνὰ τρεῖς καὶ τουφεκίζοντας ὅσους εἶχαν τὸν ἀριθμὸ 3, μέχρις ὅτου οἱ τουφεκισθέντες νὰ γίνουν 9, νὰ ἔχουν σωθῇ οἱ τρεῖς Ἀγγλοι.

Λύσεις προηγουμένων ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 561

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:
- 1) Σφύρα—Ἰξίον. 2—Κέ. 3—θρήνου—Τράτα. 4. Ἡώ—Ὀμ—Ἰα—Σώ—Στ. 5—Στατήρ—Λά—Ἀγλα—Ἦρα—Ἐν—Μά—Μάι. 7. Ἄμα—Ἡδονικῆς. 8—Πά—Σῆς—Ἦρ—Σᾶς—Σάι. 9—Εὐρουσθέρ—Στά. 10—θάν—τε—σε—Λαέ. 11—Κόνον—Νό—Σφόδρα. 12—ἔρ—θά—Υς—Ἀκ—Νί—13. Λάπων—Ἀστεγος—14—Ἐν. 15—Σορός—Ἡδόνω.

- ΚΑΘΕΤΩΣ:
- 1—Ἐσθῆς—Ἄπω Κέλεις. 2—ρόημα—Δόρα. 3—Υλη—Ἄρα—Ἐαν. Περ—4—Νότα—Συνωθῶ. 5—Ἀκρότη—Θῆρ—Νάνος. 6—Εὐ—Ρέ—Σύ. 7—Σί—Νη—Στ. 8—Ἄλ—Δῆθεν. 9—Ἄμωρε—οῦ. 10—ἀν. ἕς—Σα. 11—Ἰς—ἔς—σέ. 12—Ἰντισα—Καί Φάτην—. 13—Ρομῆς—Λόκε. 14—Ἰνα Λάζ—Σαδ—Γρύ. 15—Τοαί—Στερνὸ. 16—Νιᾶτα—Λαέ—αἰσθίω.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΕΝΝΕΣ

ΚΑΠΟΙΟ ΒΡΑΔΥ ΜΕ ΒΡΟΧΗ

Του κ.

Η. Ι. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ηταν ένας παράξενος, πολύ παράξενος, τύπος ὁ Δωρῆς. Κι' αὐτὴ τὴν παραξενιὰ τὴν εἶχε φανερώσει ἀπὸ μικρὸ παιδάκι στοὺς γονεῖς, στὰ παιχνίδια, στὸ σχολεῖο... Πολὲς φορές, ὅταν τ' ἄλλα παιδιά τοῦ χωριοῦ, ἔτρεχαν μὲ χαρούμενα ξεφωνητὰ νὰ δώσουν τὰ λεφτὰ τους γιὰ κουλούρια, γιὰ παγωτὰ, γιὰ καραμέλλες, — ἐκεῖνος μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, τρέχοντας, λαθραῖα σχεδόν, ἔφτανε στοῦ ποταμοῦ τὴν ὄχθη. Βιαστικός, πάντα, νοίκιαζε τὴ βάρκα τοῦ κῆρ-Κώστα, τοῦ ψαρά, καὶ τραβώντας τὸ κουπί μὲ τὰ δυνατὰ του μπράτσα, ἔφτανε στὴν ἀντίπερ' ἀκροπονηριά. Ἀνέβαινε, τότε μὲ θήματα μεγάλα τὸ μικρὸ κι' ἐρημικὸ, κατάφυτο λοφάκι ποῦ ὑψωνότανε σ' αὐτὸ τὸ μέρος — κι' ἐκεῖ καθόταν σκυθρωπὸς ὥρα πολλὰ κυττάζοντας τὸν αἱματόχρωμο δίσκο τοῦ ἡλίου, ποῦ κυλοῦσε στὴ μαδιὰν ἀγκάλῃ τοῦ ὀρίζοντα — γέρνοντας πρὸς τὴ δύση του...

...Κι' ὁ πατέρας του σὲ κάτι τέτοιες περιστάσεις, τοῦλεγε: — Εἰς' ἕνα ἀνθρώπος παράξενος, πολὺ παράξενος Δωρῆ... Καί, νὰ θυμᾶσαι πὸς αὐτὴ σου ἡ παραξενιὰ θὰ σὲ σύρῃ στὴν καταστροφή!... Ὁ Δωρῆς, τότε, δὲ θύμωνε καὶ δὲν μιλοῦσε διόλου! Μονάχα τὸ κεφάλι του κινουῦσ' ἀόριστα. ...Κι' ἔτσι κυλοῦσε ἡμερὰ ἢ ζωή, μέτρησεν τὴν ἐποχὴ ποῦ, τελειώνοντας τὸ Γυμνάσιο, ἔφτασε στὴν Ἄθινα καὶ γράφτηκε στὸ Πανεπιστήμιο... — — — — — Ἐξὼ φιλόδοξε. Ἐκνευριστικὴ κι' ἀδιάκοπ' ἡ βροχὴ χτυποῦσε μὲ τὰ ὑγρά δάχτυλά της ρυθμικὰ, τὸ τζάμι τοῦ παραθυριοῦ... Κι' ὁ σιγανὸς τῆς κρότος ἤχουσε στὴ σκοτεινιά τῆς φτωχικῆς κληροῦλας σὰ θρήνος καὶ σὰν παράπονο μαζί. Μὲ κινήσεις ἀργές καὶ σταθερές ὁ Δωρῆς ἔβαλε στὴν πίπα του ἕνα καινούργιο τσιγάρο. Τὸ ἀναψε. Καί, τραβώντας ἡδονικὰ μιὰ ρουφήκιὰ καπνοῦ, σηκώθηκε, πλησίασε πρὸς τ' ἀνοιγμά τοῦ παραθυριοῦ καὶ στάθηκε μπροστὰ του ὀρθὸς κυττώντας μὲ βλέμμ' ἀφηρημένο τὸ σκοτάδι, ποῦ πῆκωνε σιγά-σιγά στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς...

— Λοιπὸν, Δωρῆ;... — ἀκούστηκε τοῦ Νάσου ἡ φωνή, ἀπ' τὴ σιμερὴ γωνιά, ὅπου καθότανε μισοκλειωμένος στὴν πολυθρόνα του. Ἐπιμένεις ἀκόμα στίς γνώμες σου; Μεσολάβησαν τρία-τέσσερα λεπτὰ σιγῆς. Ὁ Δωρῆς, σὰ νάφτασαν μόλις τὴν ὥρα σ' αὐτὰ του τὰ λόγια τοῦ φίλου του, γύρισε τὸ κεφάλι μὲ βαρυστοχιά. — Νομίζω πὸς οἱ ἄντρες μιὰ γνώμη ἔχουν, κι' αὐτὴν ἀκολουθοῦν μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς τους, ἔκανε μὲ τὴ βαρειά φωνή του. — Ὄχι, πάντοτε! εἶπε ζωηρὰ ὁ ἄλλος. Ἄου συμβαίνει, κάποτε, νάχουνε ἕνα λάθος τόσο φανερό, ποῦ νὰ τὸ νοιώθῃ ὁ καθένας τρίτος — ὅπως γίνεται μὲ σένα — τότε ἀλλάζουνε ἰδέες!... Ἐνα χαμόγελο, χαμόγελο σασκασμοῦ, θάλεγε, ἀνάγλυτο μὲ κάποια πίκρα ἀόριστη, διαγράφηκε στοῦ Δωρῆ τὰ χεῖλη. Κι' ὕστερα, σταρέωντας τὸ κεφάλι ξανά πρὸς τὰ ἔξω, ἀπέσπε τὸ βλέμμα του νὰ κερφοθῇ στὴν ὑγρὴ ἄσφαλτο τοῦ δρό-

μου, ποῦ ἀντιφέγγιζε θαμπὰ καὶ σκυθρωπὰ τῶν μαγαζιῶν τὰ φῶτα. — Καί, τώρα περιμένεις γράμμα ἀπὸ τὴ Βιβή; — Ἀσφαλῶς! — Κι' ἐξαικολοθεῖς νὰ πιστεῖς πὸς ἡ γυναῖκ' αὐτῆ, δὲν φταίει καθόλου γιὰ τὴ σημερινὴ κατάντια της; Νομίζεις, πὸς εἶναι μιὰ ψυχὴ ἀγνή ποῦ σ' ἀγάπησε καὶ σὲ λατρεῖ, ἀδιάφορα ἂν ὁ κορμὶ της εἶναι κυλισμένο στὸ βούρκο; — Ἀναντίρρητα! Ποῖος μπορεῖ νὰ ἰσχυριστῇ πὸς φταίει ἐν' ἄθῳ κι' ἄμαθο κοριτσάκι, ποῦ μιὰ μικρὴ ἐπιπολαότητὰ τὸ κάνει ἀδύναμο ν' ἀντισταθῇ στὴν πονηριά τῆς ταρῆνης κοινωνίας; Φταίει αὐτὸ, ἂν ζητῶντας τὴν ἀγάπῃ ἢ ἔστω μὴν ἐφήμερη διασκέδαση, πέφτει στὰ χεῖρα ἑνὸς αἰσχροῦ ἐκμεταλλεῦτῃ;!...

Ὁ Νάσος σάπασε... Τὸ σκοτάδι κυριαρχοῦσε πᾶ ἀπόλυτα στὴν κἀμαρα, καὶ μάτια μάλεινε νὰ τ' ἀραιώσῃ ἕνα δειλὸ ὡχροροδίνιο ἀντιφειγγο ποῦ ἔρχόταν ἀπ' τὸ δρόμο. ...Φίλοι ἀχώριστοι ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ μὲ τὸν Δωρῆ, ζῶσαν ἀδιάκοπα ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλο, ὡς τὰ τώρα. Ἀπὸ κείνη τὴν ἡλικία εἶχε συνηθίσει ὁ Νάσος τὸν ἀλλόκοτο χαρακτῆρα τοῦ φίλου του. Κι' ἀργότερα, σὰν μεγαλώσανε, δὲν παραξενεύτηκε καθόλου βλέποντάς τον νὰ κρατῇ διαφορετικὸ δρόμο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους νέους καὶ ν' ἀπέχῃ μ' ἕνα ἡμεροπέισμα καὶ συγκρατημένο, ἀπὸ κάθε γρήγορη κι' εὐκόλη κατάντησῃ στιγμῆς. Μά, κάποιο γεμινιάτιο ἀπόβραδο, καθὸς ἐγύριζε μὲ θῆμα γοργὸ πρὸς τὸ δωματίου τους, ἀντιλήφτηκε μὲ τὴν ἀσχη τοῦ ματιοῦ ἕνα ζευγάρι, ποῦ σταματοῦσ' ἕνα ταξί κι' ἐμπνιενε μέσα. Πρόσθεσε καλύτερα καὶ χαμογέλασε: Ἦταν ὁ Δωρῆς μὲ μιὰ νέα γυναῖκα, καστανὴ κι' ὀμορφὴ ἐξαιρετικὰ. Ὡστε, λοιπὸν, εἶχε κι' αὐτὸς τὴν περιπετειόλα του, κι' ὥστόσο ζῆτοῦσε νὰ κρατῇ τὸ πρόσπο τοῦ ἐπιμονα κρημνισμοῦ κατ' ἀπ' τὴν ἀδιάφανη μάσκα τοῦ μυστηρίου! Τὴν ἴδια νύχτῃ, σὰν γύρισ' ὁ Δωρῆς, ὁ Νάσος τοῦκανε γελώντας κάποιον ὑπαινυκτικόν. Ὁ ἄλλος, τὸν κυττάζε μὲ τὸ παράξενο βλέμμα του...

— Ε, ναί! Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦταν ὁ μεγάλος, ὁ μοναδικὸς κι' ἀπέραντος ἔρωτας τῆς ζωῆς του! Ἦταν ἡ γυναῖκα, ποῦ ζήτοῦσε ἡ φαντασία του σὲ δειλινὰ γιοματὰ πλῆξη καὶ μελαγχολία καὶ τὴν ἔβλεπαν τὰ μάτια του μέσα στὰ σκοτάδια μιᾶς νύχτας ἀφένταρης τόσο καὶ τόσο χροῖνα! Ἐκείνη ἦταν ἡ ἀληθινὴ πλατωνικὴ τοῦ Ἀγάπῃ! — Ἡ Βιβή! Ἐνα σ' ἀλήθεια γοητευτικὸ γυναικεῖο πλάσματάκι, ἐνὶ μυσταί, καστανό, μὲ μιὰ θελοῦδινη ἐπιθεμιδα, κατ' ἀπ' τὴν ὅποια μαντεύει ὅτι κατὰ ἀντίθεσιν εἶναι λάθος τόσο φανερό, ποῦ νὰ τὸ νοιώθῃ ὁ καθένας τρίτος — ὅπως γίνεται μὲ σένα — τότε ἀλλάζουνε ἰδέες!... Ἐνα χαμόγελο, χαμόγελο σασκασμοῦ, θάλεγε, ἀνάγλυτο μὲ κάποια πίκρα ἀόριστη, διαγράφηκε στοῦ Δωρῆ τὰ χεῖλη. Κι' ὕστερα, σταρέωντας τὸ κεφάλι ξανά πρὸς τὰ ἔξω, ἀπέσπε τὸ βλέμμα του νὰ κερφοθῇ στὴν ὑγρὴ ἄσφαλτο τοῦ δρό-

μὸς, ποῦ ἀντιφέγγιζε θαμπὰ καὶ σκυθρωπὰ τῶν μαγαζιῶν τὰ φῶτα. — Καί, τώρα περιμένεις γράμμα ἀπὸ τὴ Βιβή; — Ἀσφαλῶς! — Κι' ἐξαικολοθεῖς νὰ πιστεῖς πὸς ἡ γυναῖκ' αὐτῆ, δὲν φταίει καθόλου γιὰ τὴ σημερινὴ κατάντια της; Νομίζεις, πὸς εἶναι μιὰ ψυχὴ ἀγνή ποῦ σ' ἀγάπησε καὶ σὲ λατρεῖ, ἀδιάφορα ἂν ὁ κορμὶ της εἶναι κυλισμένο στὸ βούρκο; — Ἀναντίρρητα! Ποῖος μπορεῖ νὰ ἰσχυριστῇ πὸς φταίει ἐν' ἄθῳ κι' ἄμαθο κοριτσάκι, ποῦ μιὰ μικρὴ ἐπιπολαότητὰ τὸ κάνει ἀδύναμο ν' ἀντισταθῇ στὴν πονηριά τῆς ταρῆνης κοινωνίας; Φταίει αὐτὸ, ἂν ζητῶντας τὴν ἀγάπῃ ἢ ἔστω μὴν ἐφήμερη διασκέδαση, πέφτει στὰ χεῖρα ἑνὸς αἰσχροῦ ἐκμεταλλεῦτῃ;!...

Ὁ Νάσος σάπασε... Τὸ σκοτάδι κυριαρχοῦσε πᾶ ἀπόλυτα στὴν κἀμαρα, καὶ μάτια μάλεινε νὰ τ' ἀραιώσῃ ἕνα δειλὸ ὡχροροδίνιο ἀντιφειγγο ποῦ ἔρχόταν ἀπ' τὸ δρόμο. ...Φίλοι ἀχώριστοι ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ μὲ τὸν Δωρῆ, ζῶσαν ἀδιάκοπα ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλο, ὡς τὰ τώρα. Ἀπὸ κείνη τὴν ἡλικία εἶχε συνηθίσει ὁ Νάσος τὸν ἀλλόκοτο χαρακτῆρα τοῦ φίλου του. Κι' ἀργότερα, σὰν μεγαλώσανε, δὲν παραξενεύτηκε καθόλου βλέποντάς τον νὰ κρατῇ διαφορετικὸ δρόμο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους νέους καὶ ν' ἀπέχῃ μ' ἕνα ἡμεροπέισμα καὶ συγκρατημένο, ἀπὸ κάθε γρήγορη κι' εὐκόλη κατάντησῃ στιγμῆς. Μά, κάποιο γεμινιάτιο ἀπόβραδο, καθὸς ἐγύριζε μὲ θῆμα γοργὸ πρὸς τὸ δωματίου τους, ἀντιλήφτηκε μὲ τὴν ἀσχη τοῦ ματιοῦ ἕνα ζευγάρι, ποῦ σταματοῦσ' ἕνα ταξί κι' ἐμπνιενε μέσα. Πρόσθεσε καλύτερα καὶ χαμογέλασε: Ἦταν ὁ Δωρῆς μὲ μιὰ νέα γυναῖκα, καστανὴ κι' ὀμορφὴ ἐξαιρετικὰ. Ὡστε, λοιπὸν, εἶχε κι' αὐτὸς τὴν περιπετειόλα του, κι' ὥστόσο ζῆτοῦσε νὰ κρατῇ τὸ πρόσπο τοῦ ἐπιμονα κρημνισμοῦ κατ' ἀπ' τὴν ἀδιάφανη μάσκα τοῦ μυστηρίου! Τὴν ἴδια νύχτῃ, σὰν γύρισ' ὁ Δωρῆς, ὁ Νάσος τοῦκανε γελώντας κάποιον ὑπαινυκτικόν. Ὁ ἄλλος, τὸν κυττάζε μὲ τὸ παράξενο βλέμμα του... — Ε, ναί! Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦταν ὁ μεγάλος, ὁ μοναδικὸς κι' ἀπέραντος ἔρωτας τῆς ζωῆς του! Ἦταν ἡ γυναῖκα, ποῦ ζήτοῦσε ἡ φαντασία του σὲ δειλινὰ γιοματὰ πλῆξη καὶ μελαγχολία καὶ τὴν ἔβλεπαν τὰ μάτια του μέσα στὰ σκοτάδια μιᾶς νύχτας ἀφένταρης τόσο καὶ τόσο χροῖνα! Ἐκείνη ἦταν ἡ ἀληθινὴ πλατωνικὴ τοῦ Ἀγάπῃ! — Ἡ Βιβή! Ἐνα σ' ἀλήθεια γοητευτικὸ γυναικεῖο πλάσματάκι, ἐνὶ μυσταί, καστανό, μὲ μιὰ θελοῦδινη ἐπιθεμιδα, κατ' ἀπ' τὴν ὅποια μαντεύει ὅτι κατὰ ἀντίθεσιν εἶναι λάθος τόσο φανερό, ποῦ νὰ τὸ νοιώθῃ ὁ καθένας τρίτος — ὅπως γίνεται μὲ σένα — τότε ἀλλάζουνε ἰδέες!... Ἐνα χαμόγελο, χαμόγελο σασκασμοῦ, θάλεγε, ἀνάγλυτο μὲ κάποια πίκρα ἀόριστη, διαγράφηκε στοῦ Δωρῆ τὰ χεῖλη. Κι' ὕστερα, σταρέωντας τὸ κεφάλι ξανά πρὸς τὰ ἔξω, ἀπέσπε τὸ βλέμμα του νὰ κερφοθῇ στὴν ὑγρὴ ἄσφαλτο τοῦ δρό-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μιά αρχή-ένα τέλος

Είμαι διωγμένη... Πριν μιὰ ώρα ή πόρτα του σπιτιού μου θρόνιτσε πίσω μου ξένη πιά γιά μένα...

Καί τώρα γυριζώ στους δρόμους... Κάποια γύρισε και με κύτταξε με συμπόνια, ένας γέρος ψιθύρισε κάτι θρώμικο στ' αὐτί μου... Μοῦ είναι τόσο ἀδιάφορα όλα!

Μιά σκέψη μόνο τραπᾶ ἀλύπητα τὸ κουρασμένο μου μυαλό... «Μ' ἔδιωξαν γιά κείνον κ' ἐκείνος... μ' ἔχει διώξει πριν τόσο καιρό!!!».

Ἡ ἀρχή ήταν τόσο ὁμορφή! Γαλάζια μέθη κυρίεψε τίς φλέβες μου, ἐκμηδένισε κάθε λογική ἀντίστασι... Ἦταν ή ἀγάπη, πού ἐρχόταν γιά πρώτη φορά ὀπλισμένη με τήν λάμψη τῆς, τήν λάμψη, πού τυφλώνει... Ὁ κόσμος τῆς ψυχῆς μου ἔγινε δούλος στή θέλησή του, τὸ σῶμα μου τού προσφέρθηκε θυσιὰ στὸ βωμὸ τῆς λατρείας μου, κάθε ξένο γι' αὐτὸν ἔπαψε νὰ ὑπάρχει γιά μένα...

Αὐτή ήταν ή ἀρχή... Σήμερα μέσ' στὸ πλήθος, πού ἀδιάφορο με σπρώχνει, μέσ' στή νύχτα, πού βαραίνει πνιγνῆ πάνω μου, γράφεται τὸ τέλος...

...Ἀπὸ μιὰ ἀγάπη, πού με τρομάζε τὸ θάμνος τῆς δὲν ἔμεινε παρά... ἓνα ρυπαρὸ κουρέλι... Τὸ μίσος!!! Κατρακύλησα τόσο ἀπότομα ἀπ' τὸ θρόνο τῆς ὡς τὸν λασπωμένο ὑπόνομό τῆς...

Κυττάζετε με ὁ δοῦλος τῆς ἄφησε ἔπάνω μου ἴχνη ἀνεξίτηλα, δὲν προσπαθῶ νὰ τὰ σβύσω, ή δύναμις μου σπαταλήθηκε ἀλλοῦ... στή δημιουργία τους... Καί τώρα μὴ νομίζετε, χρῆσιμα θὰ μοῦ είναι... Θὰ μοῦ θυμίζουν παντοτεινὰ τῆ βρωμιά και τῆ σαπίλα πού κρύβεται κάτω ἀπ' τὴν ψεύτικη ἀπατηλή μάσκα τῆς Ἀγάπης...

PEA KATH

Λάρισα

ἐνῶ—ταυτόχρονα—ή πόρτα ἐκλείνει ξοπίσω του.

Ὁ Δωρῆς με νευρικές κινήσεις ξέσκισε τὸ φάσλο. Λαίμασμα τὸ βλέμμα του διέτρεξε τίς λίγες λέξεις τού χαρτιού. Στάθηκε γιά λίγο σκεπτικός. Κι ὕστερα:

— Διάβασε, Νάσο—ἐκανε με μιὰν ἀλόκοτη φωνή.

Κι ὁ Νάσος πήρε τὸ γράμμα:

«Ἀγαπημένε μου,

» ...Τὴν ὥρα τούτη, πού διαβάσεις αὐτὲς τίς λέξεις, ὁ Θάνατος θάχῃ ἀποθέσει τὴ βαρεία σφραγίδα του στή θλιμμένη ζωὴ μου... Ἡ τύχη θέλησε νὰ σὲ φέρῃ στὸ δρόμο μου γιά νὰ μοῦ δείξει, σὺν φῶς ὑπερκόσμιο, τὸ τέλος μέσα στο ὁποῖο ζοῦσα. Ὑστερᾶ ἀπ' αὐτό, ποτὲ δὲ θὰ μ' ἄφηνε ή συνείδηση νὰ σ' ἀκολοιθῆσω ἐγὼ, — μιὰ γυναίκα ἀτίμασμένη και νὰ σοῦ κηλιδώσω τ' ὄνομα στὸν κόσμο τὰ μάτια. Ἡ κοινωνία εἶν' αὐτὴ πού

Τὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς

Ἔσβυναν ἀπαλά οἱ νοσταλγικές νότες τοῦ μάγου βιολιού... Ἔσβυναν, μαζί με τὸ φῶς τῆς ἀνοιτιάτικῆς ἡμέρας, μαζί με τὸ γλυκὸ κελάρημα τῶν πουλιῶν.

Τὸ ἀεράκι μυρωμένο ἀπ' τὰ χίλια ἀρώματα τῶν μυριόχρωμων λουλουδιῶν, χάρδενε ἀπαλά, τὸ πρόσωπο ἐκείνου, κ' ἀνέμιζε τὰ ὀλόξανθα, σὺν ἀναλυτὸ χρυσάφι μαλλιά ἐκείνης.

Ἄργα προχωροῦσιν στὸ στενὸ μονοπάτι τοῦ μακρυνῶ τοπίου, ὅπως βάδιζαν ἀργὰ και τὸ στενὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς. Ἀνθίζαν τὰ λουλουδάκια στὸ πέλαμά τῶν, κ' ἔπειτα, ἔσβυναν πρόωρα, μαραινόταν, και λυγίζαν τὰ χλωμά των κεφαλάκια.

Κι ἐκείνοι ὄλο και βάδιζαν ἀγκαλιασμένοι ἀνάλαφα. Ἐξαίρνα σκόνταψε ἐκείνη, κτύπησε σὲ μιὰ πέτρα— ή πρώτη ἀμαρτία τῆς—, τὴν σήκωσε ἐκείνος ὁ πονεμένος, ἐκείνος πού ὑπέσπερε πολλὰ γιά τὴν ἀνάπη, τὴν περιποιήθηκε, τὴν στήριξε ἐπάνω του, και συνέχισαν τὸ δρόμο τους ξανά...

Βάδιζαν... Περγουῆσε ὁ καιρὸς κωλώντας σὺν τὸ ἀφρισμένο νερὸ κάποιου γεμάρρου...

Κι ὅπως βάδιζαν ὀλοένα, σκόνταψε πάλι ἐκείνη. Ἄλλη ἀμαρτία μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν πρώτη. Ἄν πρώτα χωρὶς νὰ τὸ θέλησε τὸν ἀπάτησε, τώρα ὅμως εἶχε δοθῆ σὲ κάποιον ἄλλο. Ἀπελισμένος ὁ σύντροφός τῆς, τὴν συγκράτησε πάλι στὴν ἀγκαλιά του...

Κι ὅταν—ὀμίενα—κόντευαν στὸ τέρμα, ἐκείνη—δὲν σκόνταψε αὐτὴ τὴ φορά—ἀλλὰ βουτήχτηκε στὸ βούρκο... Προσάθησε ὁ δύστηνος ὁ πονεμένος σύντροφος νὰ τὴν τραβήξῃ. Μάταια ὅμως... Δὲν μπόρεσε, ἦταν ἀργά...

Ἐκείνη ή ἀθῶα πού εἶχε ἀγαπήσει, ἐκείνη πού τόσο καιρὸ βάδιζε μαζί του τὸ δρόμο τῆς ζωῆς, ἐκείνη τὸ κοριτσάκι με τὸ γλυκὸ χαμόγελο, τὰ ἀθῶα μαῦρα,

» παρασύρει στὸ βούρκο, κ' ὅμως ή ἴδια στέκεται πάντ' ἀμείλικτη στὴν κρίση τῆς!

» ...Ζῆσ' εὐτυχισμένος σύ,—ὁ μὲς νος ἀνθρωπος πού μ' ἀγάπησε στ' ἀλήθεια και με ἔμαθε ν' ἀγαπῶ πραγματικά...

Βι β ἦ

Σὰ χαμένος ὁ Νάσος, ἀπόσυρε τὸ βλέμμα του ἀπ' τὸ μοιραῖο χαρτί...

— Αὐτὸ εἶναι,— φώναξε μ' ἄγρια χαρὰ ὁ Δωρῆς. Νὰ τὸ γράμμα τῆς πού μοῦ ζητάει νὰ τὸ ξέσω κοντά τῆς!...

...Δυὸ δάκρυα χοντρά ξεπροβάλαν στὴν ἄκρη τῶν ματιῶν του, και χάθηκαν ἀμέσως σὺν νὰ ἐξατιύστηκαν ἀπὸ τὴ φλόγα τους...

— Νάσο, τέλειωσαν τὰ τοιγάρα μου. Μετάξου στ' ἀντιφρονὸν περπιτερο κ' ἀγόνι μὲ ἓνα πακέτο...

Ζαλισμένος ἀπ' τὴν ἀδόκητη ἀγγελία ὁ Νάσος, ἄφησε—σὺν ἀντίρρηση— νὰ κινηθοῦν τὰ πόδια του. Ἄνοιξε τὴν πόρτα και, τρικλίζοντας σχεδόν, προχώρησε

Νοσταλγία

Σύννεφα μολυβένια στὸν οὐρανὸ τῆς ψυχῆς μου οἱ ἔγνοιες τῆς ζωῆς, σκεπάζουν με τὴ βαρεία σκιά τους τὰ ὄνειρα και τίς ἐλπίδες τῆς.

Μακρυνὲς εἶναι τώρα πὰ οἱ χαρὲς τῆς και ἀγύριστες οἱ ὥρες τῆς γλυκειᾶς ἀναμονῆς!

Δὲν περιμένει πὰ τίποτα ή ψυχὴ μου, δὲν ὄνειρεύεται, Θυμιάται μόνο. Θυμιάται και νοσταλγεί κάποιες ἀξέχαστες ὥρες κάτω ἀπὸ ἓνα μακρυνὸ οὐρανὸ, μιὰ γαλάζια λωρίδα τοῦ Θεσμιαίου, ἓνα ὀλόφωτο ἀκρογιάλι, μιὰ γλυκειὰ κ' ἀρρενωπὴ φυσιογνωμία, τὴ δική σου, ἀγαπημένε μου.

Ἦλθες με καλοκαιρινὴ βραδυὰ στὸ μακρυνὸ ἐκεῖνο λιμάνι, και ή ψυχὴ μου, ἔνοιωσε στὴ ἀντίφροσμά σου ὄλες τίς ὁμορφιὲς τῆς ζωῆς.

Ἦλθες νὰ ξεκουράσης τὴ σκέψη μου, νὰ μοῦ ξαναδώσης τὴ χαμένη πίστι μου στὴ ζωή: Ἦλθες νὰ ματώσης και πάλι τὴν ψυχὴ μου, ν' ἀξήσης τὸς πόνο τῆς καρδιάς μου, νὰ δώσεις ψεύτικα φτερά στὴ φαντασία μου:

Ὁ! Γιά ὅ,τι κ' ἂν ἦλθες δὲν σοῦ κωλώνω, ἀγαπημένε μου, με εὐλογῶ χίλιες φορές τὸν ἔοχομό σου στὴ ζωὴ μου.

Ἦμουν νεκρὴ και με ἀνέστησαν τὰ περῆγορα λόγια σου και ή γλυκειὰ συντοφία σου μοῦ χάρισε τίς ὠραιότερες τῆς ζωῆς μου στιγμῆς.

Τί κ' ἂν ἐπόνεσα, κ' ἂν ή ψυχὴ μου ἀκόμα σὲ ζητάει; Ὀνειρο ἦταν ή χαρὰ μου, ταξιδιάρικο: ἦλθε ἓνα βράδυ με τὸ κῶμα στὰ πόδια μου κ' ἔφυγε μιὰν ἀγῆ με τὸν ἀφρό τους.

ΜΑΙΡΗ

ματάκια εἶχε πνιγῆ... Τώρα μονάχα τὸ φάντασμά τῆς αἰωρεῖται μπροστά του, τὸ φάντασμά τῆς αἰωρεῖται μπροστά του, τὸ κάποτε, εἶχε ἀγαπήσει και πού τώρα εἶχε χαθῆ γιά πάντα...

ἀρ. 5. Γ. Π. ΠΡΕΒΕΖΑ

πρὸς τὴ στενὴ σκαλίτσα τοῦ σπιτιού...

Μά, ξάφνου, μιὰ λάμψη αἱματόχρομη κ' ἐκτυφλωτική,— ή λάμψη τῆς μαρούτης—τοῦ χτύπησε τὰ μάτια κ' ὁ κρότος ἑνὸς πυροβολισμοῦ βούϊξε φοιχτά, σ' αὐτί του!

Σὺν τρελλὸς στράφηκε πίσω τρέχοντας. Πεσμένος γάμο κοιτόταν ὁ Δωρῆς μ' ἓνα περιστροφὸ δίπλα του και μιὰν αἱματίνη κηλίδα στὸν κρόταφο...

Ἄφθονο τὸ αἷμα ἔβαφε τὸ δάπεδο... Κάτι, σὺν στεναγμοῦ διώγκωνε τὰ στήθια του. Τὰ γέλια του κινήθηκαν γιά μιὰ στιγμή. Καί, μιὰ λέξη κύλησ' ἀνόμεσά τους σὰ λυγμός.

— Βι β ἦ!...

...Δυὸ δάκρυα καρτὰ κυλῆσανε στὰ μάγουλα τοῦ Νάσου...

Ἦταν ἓνας παρᾶξενος, πολὺ πιαρᾶξενος τύπος ὁ Δωρῆς. Κι αὐτὴνη τὴν παρᾶξενιά, πού τὴν φανέρωσε ἀπὸ μικρὸ παιδάκι, τὴν ἄφησε ὅταν μεγάλωσε νὰ ἐκδηλωθῆ μ' ὄλη τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀπόκοσμου χαρακτῆρα του και στὸν ἔρωτα...

ΗΛΙΑΣ Ι. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Μετάξυ μας

Αἰ κ. Σ β ο ρ ὶ ο υ. Ἐγκρίνεται ὁ «Θάνατος μιᾶς ψυχῆς» και ὁ δημοσιευθῆ με τὴ σειρά του. Τὰ ἄλλα πολὺ φλόαρα.

Μ υ ρ τ ὼ Μ ἄ γ γ ο υ. Προχειρογραμμένα τὰ ποιήματά σας. Δουλεύετε περισσότερο τὸν στίχο σας.

Χ α ρ. Π α π α π ρ ο δ ρ ο υ ο υ. Ἐγκρίνεται τὸ ποιήμα σας «Κάποια χαρὰ» και ὁ δημοσιευθῆ με τὴ σειρά του. Τὸ «Ἀργεῖο» κατώτερο. Τὸ γαλάει πρὸ πάντων ή ῥίμα «ὄζροθς—ἀργεῖο». Γιά τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

Τ ζ ο ῦ λ ι α ν Λ α ρ ὶ. Ἐγκρίνεται και ὁ δημοσιευθῆ με τὴ σειρά του, ἀφοῦ τοῦ ἀφαιρέσουμε μερικὲς φράσεις.

Α. Κ. Σ ὄ ν ο ρ α. Ἀρχίζει καλά, στὴ μέση πὰ γαλάει και στὸ τέλος μέτριο. Κατώτερο ἀπὸ ἄλλα δικὰ σας, μολοντί δὲν τοῦ λείπουν μερικὲς ἐπιτυχημένες φράσεις.

Π. Κ λ α δ ἄ κ η ν. Ἐγκρίνεται ή «Γυναίκα με τὰ χρυσοκάστανα μάτια». Ὅσο γιά τὴν «Γυναίκα πού ἔχασε τὸν ἐαυτὸ τῆς» ἂν δὲν σὰς ἀπαυτήσαμε, ὁ πῆ ὅτι τὸν ἔχασε πραγματικά. Ἡ «Ζήλεια» κατώτερη ἀπὸ ἄλλα σας.

Κ. Χ λ. Καί πάλι δὲν μὰς ἱκανοποιεῖν ἀπολύτως οὔτε ὁ «Ναυτικός» οὔτε τὸ «Μὲ τὸν φακό». Σ α π φ ὶ. Οἱ ἀτομικές ἐρωτικὲς σας ὑποθέσεις δὲν μὰς ἐνδιαφέρουν, δυστυχῶς, και τὰ ποιήματα πού ἀναφέρονται σ' αὐτὲς ἐντελῶς ἀτρεχα καὶ παιδιάνται. Μὰς λέτε ὅτι εἶναι «κομικὰ λογοτεχνικά ποιήματα». Στὸ πρῶτο συμφωνοῦμε, ἀλλὰ στὸ δεύτερο ὄχι. Καί τὸ τελευταῖο, τῆς παιδαγοῦ, ἐντελῶς ἀφελές. Δὲν δημοσιεύομε ποιήματα ἀντὶ χρημάτων ὥστε δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὰς στείλετε χρήματα.

Χ. Π. Ἐχομε παραγγεῖλει δύο βιβλία τοῦ συγγραφέως ἐκείνου πού εἶχαμε ξαναβάλῃ και ὅταν ἔλθουν και εἶναι καλά θὰ τὰ δημοσιεύομε. Εὐχαριστοῦμε γιά τὸ ἐνδιαφέρον σας. Ν τ ε τ ῆ κ τ ι β Χ. Τὰ ἀστυνομικά μυθιστορήματα τῆς «Ἐβδομάδος» εἶναι πάντα ἀπὸ τὰ ἀριστουργηματικότερα τοῦ εἶδους αὐτοῦ. Γιά τὰ φύλλα πού σὰς λείπουν νὰ παρακαλέσετε τὸ Πρακτορεῖον Ναυπλίου νὰ τὰ ζητήσῃ μέσῳ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορεῖου Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν. Τὸ σταυρόλεξό σας ἐλήφθη και ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε. Σ π ὄ ρ ο ν Π α ο λ ι ν ἔ λ λ η ν. Ἀπὸ τὰ ποιήματά σας σκετικὰ καλύτερη ή «Νοσταλγία» κ' αὐτὴ ὅμως ὄχι δημοσιεύσιμη. Πολὺ κοινὰ πράγματα μετὰ γοημμένη. Μὴ βιάζεσθε. Ταχυδρομικὴ ἐπιταγή δὲν ἐλήφθη. Κ ὶ σ τ α ν Ἀ γ ἔ ρ η ν. Ἐγκρίνεται τὸ «Τραγοῦδάκι» και ὁ δημοσιευθῆ με τὴ σειρά του. Τὸ ἄλλο πολὺ συμπαθητικὸ ἀλλὰ μοιάζει τόσο πολὺ με τὸ ποίημα τοῦ Μωραϊτίνῃ—ὅπως τὸ λέτε και μόνος σας ἄλλοστε— πού δὲν μποροῦμε νὰ τὸ δημοσιεύομε. Γ. Π ε ρ δ ἰ κ η ν. Τώρα μὲ τίς ἔλεθε ή σειρά τοῦ ἐγκριθέντος πεζοῦ σας. Συνεπὸς δὲν ὑπάρχει λόγος παραπόνου. Ὁ Λάοκος βρισκεται τώρα στὴν Αἴγυπτο και δὲν ξέρουμε τὴν διεύθυνσή του. Ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Δημήτρη Μπόγγη εἶναι: Ἡπειροῦ 15. Ἡ δὲ Ἀγγέλα Λυκαοδοπούλου ἐργάζεται στὴν «Μάνδρα» τ' Ἀτίκ. Ἀχαρνῶν 41. Τὸ πεζοῦ σας ὄχι δημοσιεύσιμη. Πολὺ κοινὸ τὸ θέμα. Ἐ μ μ. Σ α μ ρ ο ν ἄ κ η ν Ἀ γ α π η τ ὶ ο υ. Δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβομε τί συμβαίνει, με σὰς. Τὸ γράψιμο και οἱ ἀνορθογραφίες σας εἶναι τέτοιες πού ἀμφιβάλλομε ἂν τὰ σταλέντα ποιήματ—

πὸ μοιάζουν με κάτι παλιὰ ἀφελῆ ποιήματα τοῦ Πολέμου—εἶναι δικὰ σας. Δημοσιεύομε ἐδῶ τὸ «Πάλι» ὅπως μὰς τὸ γράψατε και ἀφήνομε τοὺς ἀναγνώστους μὰς νὰ κρίνουν μόνου τους.

ΠΑΛΗ

Σὺν τί τραγοῦδια νὰ σοῦ γράψω Πάλι τὸν ἴδιὸ τὸ σκόψο Πάλι ζήτας νὰ σ' ἀντάμωσω κ' ὄλο μου λές, δὲν σ' ἀγάψω.

Μὰ δὲν ἠμπόρω ποιά νὰ τὸ νιώσω Πάλι τὸν ἴδιὸ τὸ σκόψο Πάλι ζήτας νὰ σ' ἀντάμωσω κ' ὄλο μου λές, δὲν σ' ἀγάψω.

Μὰ τότε τί ἠμπόρω νὰ κάνω πού νάνε ἀποδίξῃ τράνη πού κη γιά σένα νὰ πεθάνω πάλι ή καρδιά σου δὲν πόνη.

Γ ἰ ὄ ρ ο ν Κ ὺ ρ η ν. Ἀπὸ σὰς περιμένουμε κάτι καλλίτερο ἀπὸ τὰ «Θλιμμένα λόγια». Γιά τὰ συγχαρητήριά σας εὐχαριστοῦμε.

Κ. Κ. Δὲν εἶναι δημοσιεύσιμη τὸ «Τέλος», ἀλλὰ γιά πρωτόλειο δὲν εἶναι ἀσχημο. Τὸ γράψιμό σας θέλει δούλεμα ἀκόμη, γιὰτί δὲν εἶναι πολὺ στρωτὸ. Ἀποφεύγετε ἐπίσης τίς κοινοτοπίες.

Μ ἄ ρ ο ν. Πολὺ ἀπολικὰ γραμμένο τὸ ποιηματάκι σας. Σχετικὰ καλλίτερο τὸ πρῶτο τετραστιχιο.

Σ τ ε ρ. Κ ἰ ἄ σ σ α ν. Ὅχι δημοσιεύσιμη τὸ ποιήμα σας. Ὑστερεῖ πολὺ στὴ ῥίμα. «Ὀμορφιὲς» δὲν ριμαρεῖ με ανυχιές. Οὔτε «Γῆ» με «ρεῖ» κ.λ.π.

Τ ἄ κ η ν Τ ρ α ν ο ῦ λ η ν. Ἀδούλευτο τὸ «Ἄς ἦταν». Μὴν προχειρογράφετε. Ἐγουμε τὴν ἐντόπιση ὅτι δημοσιεύσαμε ἄλλα ποιήματά σας με ἄλλο ὄνομα. Ἐκεῖ

«Ἐβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 28517 Ἐκδοται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ Φαδιέρου 12

Ἀρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ (Νικαίας 17)

Καλλιτ. Συνεργάτης: ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ Ἐτησίᾳ ἑσωτερικοῦ δρ. 250 Ἐξάμηνος » 125 Ἐτησίᾳ ἑσωτερικοῦ Λίρα 1.10 » Ἀμερικῆς Δολλάρια 6 Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Ὑπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΓΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Παλαστοῦ 10 Σ) ὑδὸς Ὑμηττοῦ)

Τὰ ἀποστελλόμενα χειρογράφα, δημοσιεύομενα και μὴ, δὲν ἐπιστρέφονται.

να ὁμοῦ ἦταν καλλίτερα ἀπ' αὐτό. Μ. Χ. Α. Ἐλήφθησαν τὰ σταυρόλεξά

ΜΑΡΗ ΓΑΪΤΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΗΝΥΤΩΡ

ΟΙΚΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1912

Η ΤΕΛΕΙΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗ • Η ΚΟΜΨΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΚΑΙ Η ΑΝΕΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΡΣΕΔΩΝ ΜΑΣ ΕΧΟΥΝ ΑΠΟ 26 ΕΤΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ ΤΗΝ ΦΗΜΗΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΑΣ

Διαδοχὸς τοῦ Οἴκου

BERTHE MARCHAUD

ΑΘΗΝΑΙ ΕΡΜΟΥ 14-ΤΗΛ. 24812 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ ΤΣΙΜΙΣΚΗ 82

σας και εδόθησαν στον αρμόδιο συντάκτη. Εύχαριστούμε τόσο γι' αυτά, όσο και για τὰ καλά σας λόγια.

Γι' ὄργον Τσιτσιμπικόν. Εγκρίνονται οἱ «Παλιές ἀναμνήσεις» και ὅα δημοσιευθῶν με τὴ σειρά τους. Τὸ «Εἶναι νύχτα» κατώτερο.

Γι' ὄργον Κιούσην. Διορθώστε τὴν ρίμα τοῦ προτελευταίου στίχου και γενικά «χρυσίστε» το λίγο και ξαναστείλτε το.

Δέσπω Ε. Κ. Συμπαθητικὸ τὸ πεζό σας. Ὁ δὲ δημοσιευθῆ ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του.

Γι' ὄργον Α. Κι' ἐμεῖς νομίζαμε πὼς μᾶς εἶχατε ξεχάσει... Μὰ δὲν πειράζει, ἀφοῦ τὸ ποιήμα σας εἶναι καλὸ. Για τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

Θάνατον Δῶρον. Δυστυχῶς δὲν μᾶς κάνει κι' οὔτε βοήσκει νὰ ἐπιδέχεται σχετικὴ διόρθωση. Τὸ θέμα του πολὺ προ-

σωπικὸ και φλύαρο, χωρίς γενικώτερο ἐνδιαφέρον. "Εἶνα—δὺὸ σημεία μόνο, καθὼς και τὸ τέλος, καλὰ.

Δέναν Σ. Ὁ τὰ δημοσιεύουμε τὰ «Λιμάνια» ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά τους. "Επρεπε σῆς νὰ μᾶς γράψετε ὅτι μᾶς τὸ εἶχατε ξαναστείλει, γιατί βλέπετε ἐμεῖς θυμόμασταν ὅτι τὸ εἶχαμε ξαναδιαβάσει, ἀλλὰ δὲν μπορούσαμε βέβαια και νὰ θυμόμασταν ποῖς μᾶς τὸ εἶχε στείλει και ὅτι σᾶς συμβουλεύαμε νὰ τὸ διορθώσετε. Τὸ τελευταῖο ἐπιτάσιχο δὲν χρειάζεται κατὰ τὴν γνώμη μας.

Διονύσιον Γεροῦματον. "Α-τεχνὰ τὰ ποιήματά σας. Διαβάστε σύγχρονη ποίηση. Τὰ σταυρολέξά σας ἐλήφθησαν και εδόθησαν στον ἀρμόδιο συντάκτη, Εὐχαριστοῦμε.

Ἰωάνναν. "Οχι δημοσιεύσιμα δυστυχῶς. "Εχει κάποιο ταλέντο, ἀλλὰ τὸ κατὰστρέφει ἡ προχειρογραφία. Δὲν δουλεύ-

ετε καθόλου τὸ στίχο σας και σὲ ὠρισμένα σημεία καταντὰ ἀσυνάρτητος. Γράψτε κάτι πιὸ σύντομο, πιὸ προσεγμένο, πιὸ δουλεμένο. Πρὸ πάντων μὴ βιάζεσθε.

Τάκην Φλωριάν. Μέτριο τὸ πεζό σας. Στείλτε μας κάτι πιὸ προσεγμένο.

Σ. Α. Μπινιάρη. Τὰ «Μαραμένια φύλλα» ἀρκετὰ καλὰ ἕως τὴν μέση. "Απὸ κεί και κάτω τὰ χαλάει. "Αν μπορήτε νὰ τὸ διορθώσετε μᾶς τὸ ξαναστείλτε. Τὸ ἄλλο ὅχι δημοσιεύσιμο. "Η «Ἐβδόμη» δὲν παίρνει δικαίωμα κρίσεως. Για τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

Γιάννην Βλαχοπούλον. Τὸ μέτρο σας λανθασμένο. Τὸ «Κάτι περιμένω» σχετικὰ καλλίτερο, ἀλλὰ γεμάτο τεχνικὰ λάθη, Α. γ. Τὸ πρῶτο τετράστιχο ἂν ἦταν ἔτσι ὅα ἦταν καλὸ:

«Κάτι νομίζω πὼς θαρῆ ἢ ὅα μὸς στείλη—λίγη ἀγάπη στοργικὰ νὰ μ' ἀγκαλιάσει—και τὸ χαμόγελο στὸ κάτωχρό μου χεῖλι: — θάρῃ κάποια φορὰ και ὅα φωλιάσει». Τὰ ἄλλα τετράστιχα του ὅμως δὲν ἐπιδέχονται εὐκολο διορθωμα.

Νίχον Κοσμίδην. "Εγκρίνεται ἡ «Δύση μιᾶς ζωῆς» και ὅα δημοσιευθῆ με τὴ σειρά του. Τὸ ἄλλο ὅχι.

Ντίνον Πετρόπουλον. Θέλει δούλεμα ἀκόμη ὁ στίχος σας. Προσέξτε πρὸ πάντων τὴ ρίμα σας.

Δημήτριον Γερμενίτην. Τὰ σταυρολέξά σας ἐλήφθησαν και εδόθησαν στον ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

“ΦΥΜΑΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ,,

Ἐξεδόθη τὸ βον τεῦχος τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς «Φυματιολογικῆς Ἐπιθεωρήσεως», θεραπευτικῆς και κοινωνιολογικῆς, ὄργάνου τῶν ἐν Ἑλλάδι φυματιολόγων ἱατρῶν, διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. Κλεοβούλου Χρ. Κοκκολάτου, παθολόγου — φυματιολόγου.

ΨΥΧΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος Ἰουνίου με περιεχόμενα: 1) Ἐπισκόπσις και τὸ δόγμα τῆς γνώμης, ὑπὸ Πυλίου Νιρβάνα. 2) Μία Ψυχοπαθία τοῦ Γαβριήλ Ἐλνούντσι, ὑπὸ Ἄγγελου Τανάγρα (Ἀριστοτέλους 67). 3) Τηλεπαθητικὰ πειράματα Ἀθηνῶν — Βιέννης. 4) Τὰ ἐνστικτὰ τῶν Ψιττακοσίδων. 5) Τηλεπαθητικὴ ὑποβολὴ τοῦ κ. Μαργ. Ν. Παρρησιάδη (Ἀργαλαστή).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Σ. Γ. Α. Γράψατε τόσο λακωνικά, ὅστε δὲν μὸς δίδετε νὰ καταλάβω περί τινος πρόκειται. "Ἰσως νᾶναι αὐτὸ πὸν λέτε, μήπως ὅμως εἶναι και τίποτ' ἄλλο, ὅχι βέβαια κακό, ὅπως, ἴσως, ὅα φαντασθῆτε, ἀλλὰ νᾶναι κάποια ἄλλη αἰτία πὸν τὸ προκαλεῖ αὐτό. "Αναγκάζομαι λοιπὸν και ἐγὼ γιὰ νᾶμαι μέσα νὰ σᾶς ἀπαντήσω ὅπως με ἐρωτήσατε. Καθαριότης και πάντοτε καθαριότης γιὰ νὰ σταματήσῃ ἡ ὀχληρὰ κατάστασις, ὅπως τὴν χαρακτηρίζετε.

Γιάννην Μ.Ι. Μ. Σπουδαστήν. "Εχετε ἀπόλυτα δίκιο σ' ὅσα

ΣΙΝΔΟΝΙΑ ΑΖΟΥΡ ΣΤΕΡΕΩΤΑΤΑ μονῶν κρεβατιῶν δρ. 128 και διπλὰ πλώρια 185. Κουβέρτες μάλλινες θαῦμα τῶν 800 δρ. 580. Μεταξωτὲς κάλτσες πολὺ λεπτὲς τῶν 130 δρ, 66 με στριμμένο μετάξι. Ματαιροπήρουνα ἀνοξυδοτα. Σερβίς 60 κορμιτιῶν δρ. 1300.

Βουλῆς 5. Πρῶτο πάτωμα Γραφ. ἀρ. 1. γράφετε. Καὶ βέβαια, εἶναι καιρός, τώρα πὸν εἶναι ἀρχή, νὰ καταπολεμηθῇ αὐτό, νὰ σταματήσῃ μιὰ γιὰ πάντα. Μὸς ζη-

τάτε λοιπὸν νὰ σᾶς ἀπαντήσω γιὰ ἕνα ζήτημα πὸν μπορεῖ νὰ φαίνεται ἀπλὸ ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν εἶναι ὅμως και τόσο. Χρειάζεται προσοχὴ γιὰ νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ ιστορία. "Εφ' ὅσον, λοιπὸν, βρίσκεσθε στὰς Ἀθήνας και τόσο κοντὰ μάλιστα, δὲν βλέπω τὸν λόγο γιατί σῶναι και καλὰ νὰ θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμη μου, χωρίς νὰ ξέρω ἂν ὅα σᾶς ὠφελήσῃ ἢ ὄχι. "Εκτὸς ἀπὸ κάθῃ ἄλλο, χρειάζεται μιὰ ἀντικειμενικὴ ἐξέτασις, ὅστε νὰ κατορθωθῇ νὰ γίνῃ και τὸ σωστὸ και τὸ ἐπιστημονικὸ, δὲν βλέπω δὲ τὸν λόγο πὸν νὰ σᾶς κἀνῃ νὰ διατάξετε νὰ με ἐπισκεφθῆτε στὸ γραφεῖο μου. Ἐλάτε τίς ὥρες πὸν βρίσκομαι ἐκεῖ γιὰ νὰ σᾶς δῶ προσωπικῶς και νὰ σχηματίσω σαφῆ ἰδέα τῆς καταστάσεώς σας. Εἶναι αὐτὴ ἡ μόνη μου συμβουλή.

Π. Βεκρην. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ὑπερκόπωση δὲν εἶναι ποτὲ καλὸ πρᾶγμα. Τί νὰ κάμῃ ὅμως κανεὶς ὅταν πρέπει νὰ ἐργασθῇ γιὰ νὰ ζήσῃ; Εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν νὰ τονώσετε τὸν ὄργανισμό σας, ὅστε νὰ ἀντεπεξέρχεται στὰς ὑποχρεώσεις πὸν εἶναι νὰ κάμῃ, ὅα τὸ κατορθώσετε δὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἀκολουθώντας τὴν ἐξῆς τακτικὴ: Ὁα πάρτε ἀπὸ τὸ

φαρμακεῖο ἐνέσεις Κάλτσουμ Γκλουκου-ἀτ τῶν 10 και ὅα τίς κάμνετε κάθε μέραν ἀπὸ μιάν ἐνδοφλεβίως, ἐν ὄλῳ ὅα κάμνετε 20. "Ὅταν τελειώσουν ὅα σταματήσετε και ὅα παίρνετε φυτὴν Σίμπα εἰς διακία ἐπὶ ἕνα μῆνα, μετὰ δὲ ὅα σταματήσετε 15 ἡμέρας και ὅα κάμνετε ἄλλες 20 ἐνέσεις, τὸν δὲ χειμῶνα καλὸν εἶναι νὰ πάρτε λίγο μουρουέλαιο. "Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο, βέβαια, τὸ ὅχι δὲν εἶναι καλὸ, χρειάζεται και λίγο ναί.

"Απόστρατον Ἐχίνον. Εἶναι τὸ

ΔΩΡΕΑΝ
ἡ ἐμφάνισις φιλμ. Παράδοσις αὐθημερόν. Κατάστημα «Σόνετερ», Δώρου 11, Ἀθήναι.

ΦΙΛΩΤΑΣ Ι. ΚΡΕΗ
Ὁδοντίατρος
ΛΕΚΑ και ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ (Γονία)
Ὁραι ἐπισκέψεως 10—1 & 4—8

Ἡ καλύτερα προσύλαξη ἀπὸ τὰ ἔμψαύματα τοῦ ἡλίου και σποττίφ δροσερόν, ὑγιὲς δέρμα με NIVEA

Ὁποῖος κάνει συχνὰς ἐντριβὲς με κρέμα NIVEA μπορεῖ νὰ περιφέρεται στον ἀκτινοβολοῦντα ἡλιον, χωρίς νὰ φοβᾶται ὅτι δὲ πάθῃ ἐγκαύματα. Μπορεῖ νὰ χρησιμοποιοῖται ἐπίσης τὸ λάδι NIVEA, τὸ ὅποῖον, μάλιστα, εἶναι και πιὸ εὐχρηστο. Καὶ τὰ δύο προϊόντα, δηλ. ἡ κρέμα NIVEA και τὸ λάδι NIVEA, προλαμβάνουν τὴν ξήρανσις τοῦ δέρματος, τρέφουν και δυναμώνουν τὸ δέρμα και ἔτσι παραμένει μαλακὸν ὡς βελουδο και νεανικόν. Ἡ NIVEA δὲν περιέχει θλαθεράς χημικὰς οὐσίας.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία & μισοπωλεῖα
Τὸ μικρὸ κῦτιον δραχ. 8,50, τὸ μεσαῖον δρχ. 15, τὸ μεγάλο δρχ. 30.

Ο, ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ Διὰ ΠΛΑΓΕ, ΛΟΥΤΡΑ, ΕΚΔΡΟΜΑΣ ΕΞΟΧΗΝ

WEEC - END, MAILLOTS, ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ, THERMOS, PIC - NIC ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ὑπαίθρου.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

μόνον εύκολο πράγμα να σας φύγει ο έρι-
άλτης που σας έπιασε μόλις διαβάσατε
το άρθρο του ειδικού, αρκεί να καταφύ-
γετε σ' έναν μικροβιολόγο, ο οποίος θα
σας υποδείξει τι πρέπει να ακολουθήσετε
για να γίνει η εξέταση. Νομίζω όμως ότι
έλλη αυτή η κατάσταση οφείλεται μάλ-
λον στον χαρακτήρα σας, ο οποίος είναι
δξύθυμος και όλιγον νευρικός: μάλλον
σ' αυτό το ζήτημα πρέπει να αποδοθή
αυτή η κατάσταση κι' όχι ότι είναι συ-
νέπεια του άγνωστου σε σας αίτιου. Μια
μόνη συμβουλή έχω να σας πω τώρα:

Πάρτε λίγη Βαλεριάνα από το φαρμα-
κείο και απ' αυτήν παίρνετε 30 σταγό-
νες την ημέρα, 15 το πρωί και 15 το
βράδυ, φροντίσατε δε να αλλάξετε και
ζωή. Είναι το μόνον μέσο. Κυττάξετε να
αποκτήσετε κανέναν φίλο, ο οποίος θα
σας δείξη ότι η ζωή έχει ευχάριστες
πλευρές, αρκεί κανείς να ξέρη που θα
τις βρήτε.
Ρεν. Α. Ένταβθα. Βέβαια, είναι
ανάγκη τώρα που είσθε ακόμη νέος να
φροντίσετε να εξαλειφθή αυτό που όχι
μόνα για σας προκαλεί τους πόνους

Έκυκλοφόρησε από της 30 'Ιουνίου

Με θαυμάσιον έγχρωμον εξώφυλλον και καλλιτεχνικάτα
έκτετυπωμένον το βιβλίον που χρειάζεται κάθε γυναίκα υπό
τόν τίτλον:

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Πωλείται εις όλα τα Περιήτερα 'Αθηνών - Πειραιώς
και τα κεντρικώτερα Βιβλιοπωλεία.

Τιμή, έκαστου τεύχους Δραχ. 25.

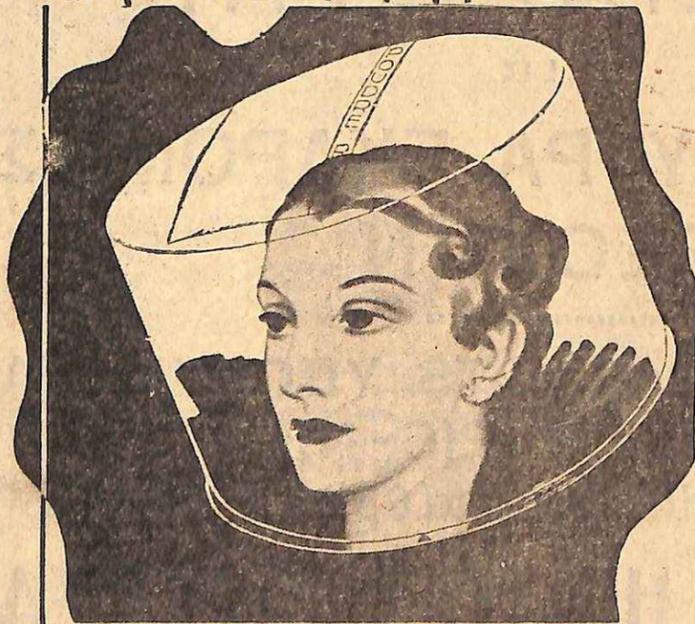
Πληροφορία:

ΟΙΚΟΝ ΣΙΛΟΥΕΤ

Καλαμιώτου 25 ΑΘΗΝΑΙ

Μία σ' ένα κωλι πούδρα Rea...

...βρίσκεσαι η όμορφιά σας...

η πούδρα Rea είναι
προϊόν της 'Αρωματοποιίας Sana.
'Υπάρχει εις 9 σταθερούς χρωματισμούς
και πωλείται σ' όλα τα καλά καταστήματα.

ΑΔΑΦΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Ψυχι κ ι ω τ ι σ σ α ν Β. Φ. Δυ-
στυχώς τα άπισχναντικά λουτρά Δαμβέρ-
γη δεν μπορείτε να τα κάνετε, εφ' όσον
πάσχετε από νευρική εξάντληση και μά-
λιστα με έλαφρό τρεμούλιασμα. Είναι λι-
γάκι ισχυρά ή φέρνον εξάντληση. "Ω-
στε... αποφεύγετε τα άμιλώδη, τα ζαχα-
ρωτά, τα λίπη και το πολύ νερό. Να προ-
τιμάτε χόρτα, κρέας στη σχάρα ή φούρ-
νου στεγνό, φρούτα. Με τόσα πράγματα
δεν θα πάθετε εξάντληση, θ' αδυνατήσατε
έν τούτοις αρκετά. "Όσον άφορά το βορι-
κό όξύ που μου γράφετε, παρ' όλον που
χει άρχίσει ή χρήση του, ήμεις δεν το
συνιστώμεν, διότι είναι άγνωστος ή έπε-
νέργειά του κατά της παχυσαρκίας, τόσον
όσον και τα κακά που είναι δυνατόν να
προκαλέση. Δεν φαντάζομαι δε εύσυνεί-
δητος έπιστήμων να συστήση την χρή-
σιν του, εφ' όσον είναι ένα έπο το δρα-
στικά δηλητήρια και εις μικροτάτην δό-
σιν. Μη ξεχνάτε δε ότι σε πολλά άτομα
και μ' ένα κουφετάκι ακόμα κινίνο είναι
δυνατόν να επέλθη θάνατος. Μήπως ή σί-
λη σας χημική σας συνέστησε και το βο-
ρικό; Η κρέμα αυτή δεν χάνει για σας,
εφ' όσον έχει σπερμασέτο, βόρακα και
ροδόνερο, τα όποια αποξηραίνουν το δέρ-
μα. Ακολουθήστε την τακτική που γρά-
φω προς 'Α γ υ ή ν, 'Η ρ ά κ λ ε ι ο ν.
Π. Ν. Α. 32. Γράφτε στον κ. Λαδά
λεπτομερώς για την έπιθερίδα σας και
θα σας άπαντήση ιδιαιτέρως. Για την ά-
νεψιούλα σας, τί ιδέα ήτο πάλι αυτή να
δύζενάρετε τα μαλλιά του παιδιού σε ή-
λικία 4 ετών; Πάλιν καλά πώς δεν έπα-
θε μεγάλα πράγματα. Κάντε του έλαφρό
μασσάζ κάθε βράδυ με το κάτωθι φάρ-
μακο:

Eau de fleurs d' orange	12 gr.
Glycerine	5 "
Tint de benjoïn	10 "

M' αυτά θα βελτιωθή πολύ ή κατάστα-
σίς της.
Μιμόζαν. Την συνταγή για την
μαλακότητα και λεύκανση των χειρών
και των ποδών θα την βρήτε στα άρθρα
που γράφει τώρα ο κ. Λαδάς στην τακτική
στήλη του υπό τον τίτλον "Επίκαιρες
συμβουλές". Εκεί γράφει και για τον τρέ-

Alcool pure	100 gr.
Naprol	10 "

A. B. Γ. Π ε ι ρ α ι α. Πολλές φο-

ρές σας έχω διαβάσει και γνωρίζω τον
χαρακτήρα σας. Γιατί μου γράφετε σαν
άγνωστη; Μήπως σας έχω βαρεθή; Λοι-
πόν, για την κατάστασή σας αυτήν τα
μόνα συνταλεστικά είναι τα άπισχναντικά
λουτρά Δαμβέργη και μάλιστα την κατάλ-
ληλη αυτήν εποχή. "Εκτός αν πάσχετε
από εξάντληση, καρδιακό νόσημα, υπέρ-
ταση ή πάθηση των πνευμόνων, παθήσεις
που άπαγορεύουν την χρήση των. Πάν-
τοτε πρόθυμος εις ότιδήποτε μάς χρεια-
σθήτε.

Σ υ ν έ χ ρ ι ο ν, Θεσ/νίκη. "Ε-
λαβα και το δικό σας γράμμα, αλλά δυ-
στυχώς θα σας άπαντήσω στο έπόμενο.
Χρειάζεται όλόκληρη στήλη για τα τόσα
ερωτήματά σας. Η δυσκολιότης και ή
γενική κατάσταση για την όποία μου
γράφετε, παίξει μεγάλο ρόλο στην γενική
πάθησή σας. Κάθε πρωί άπαραιτήτως πρέ-
πει να πέρνη εσωτερικώς νηστικάτα ένα
κουταλάκι του γλυκού άλάτι Κάρλσμπαρτ
διαλυμένο μέσα σε μισό ποτήρι χλιαρό
νερό. Να βάζη στην μύτη καθημερινώς
χλιαρές κομπρέσσες με άρκαία διάλυση βο-
ρικού. Δηλ. σε 3 ποτήρια κοχλασμένο νε-
ρό να διαλύη ένα κουταλάκι του γλυκού
βορικό, και άμα χλιαίνη να βάζη κομ-
πρέσσες στην μύτη. Να μη βάζη ποτέ
κρέμα καλλυντική στην μύτη, αλλά μόνο
πούδρα. "Επίσης για την νευρική κατά-
σταση να πέρνη ένα κουταλάκι του γλυ-
κού Bassiflorine το μεσημέρι κι' έλ-
λο ένα το βράδυ μέσα σ' ένα ζεστό τίλ-
λιο. Πρò της πούδρας την εξής λοσιόν:

Τρεις έπισημοι κριται με εβλε-
παν να βάζω μια κοινή πούδρα.
Είχα ύφος «μακιγιαρισμένης», ή
πούδρα έκανε πλάκες επί της έ-
πιθερίδος μου. Την άφήρεσα ο-
λως διόλου. Κατόπιν έβαλα μίαν
νέαν πούδραν, άόρατον, άερο-
ποιημένην, άναμεμυμένην με
pousse de creme. Οι κριται άνε-
φώνησαν από έκπληξιν. Δεν ήμην
πλέον ή ίδια.

πον με τον όποιο θα την κάνετε μόνη σας.
Για να μη γίνει κατάχρηση στα χάρια,
να κάνετε δυο φορές την εβδομάδα ένα
υποκλυσμό με χαμομηλόνερο, στο όποιο
να προσθέτετε δυο κουταλιές γλυκερίνη ή
λάδι του φαγητού και μια κουταλιά κοι-
νό φιλό άλάτι. Δροσίζει και τακτοποιεί
το έντερο, και όφελει πολύ, με πάρα πολ-
ύ στην έπιθερίδα. Είμαι πολύ ευχαρι-
στημένη που απαλλάγητε από τα σπυρά-
κια. Σας ευχαριστώ για τα καλά λόγια
σας.

Μ α ί ρ η ν, Μ α ρ ο υ σ ι. Γράφτε

Η μεγαλύτερα ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ της ζωής μου

**ΧΕΛΛΑ
ΠΙΤΤ**
ΝΕΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟ-
ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

Τρεις έπισημοι κριται με εβλε-
παν να βάζω μια κοινή πούδρα.
Είχα ύφος «μακιγιαρισμένης», ή
πούδρα έκανε πλάκες επί της έ-
πιθερίδος μου. Την άφήρεσα ο-
λως διόλου. Κατόπιν έβαλα μίαν
νέαν πούδραν, άόρατον, άερο-
ποιημένην, άναμεμυμένην με
pousse de creme. Οι κριται άνε-
φώνησαν από έκπληξιν. Δεν ήμην
πλέον ή ίδια.

Είπε το μεγαλύτερο μυστικό
από όσα ποτέ άνεκαλύφθησαν ο-
σον άφορά την πούδρα. Η συν-
ταγή και τα σχετικά δικαιώματα
έξηγοράσθησαν άμέσως από την
Το καλον δι' ένα άσημαντον πο-
σόν. Μπορεί κανείς να την προ-
μηθευθή τώρα παντού, υπό το ό-
νομα Πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμά-
σατέ την και δείχνεσθε νεώτερα,
όσαιότερα, πιο φρέσκη κάθε
πρωί.

που αναφέρετε, αλλά διατρέχετε ακόμη
μεγαλειτέρους κινδύνους, που δυστυχώς
από της στήλης αυτής δεν μπορώ να
σας εξιστορήσω. "Επισκεφθήτε με στο
γραφείο μου τις ώρες που βρίσκομαι και
είμαι πρόθυμος να σας εξυπηρετήσω, αρ-
κεί να μου υπενθυμίσετε το ψευδώνυμό
σας, όσο δε για το άλλο ζήτημα, δηλ. το
οικονομικό, θα ρυθμισθή. Δεν υπάρχει
λόγος να άνησυχήτε.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΣΟΦΙΑ - Κ ΑΣΣΑΝΔΡΑ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ
ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
Δέχεται από 9-1 και 4-8
ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ
ΟΔΟΣ ΙΘΑΚΗΣ 47
ΤΗΛ. 82-624

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ίατρος **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**

Ειδικευθείς έν Παρισίοις

'Εξέτασις δι' ακίνων Ραϊνγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

ΣΙΝΔΟΝΙΑ δραχ. 75 ήμιλινα α-
ζούρ δραχ. 125 χρωματιστά δραχ.
135, κουβέρτες πικέ δραχ. 130, σερ-
βίς φαγητού δραχ. 285, μπουρνούζια,
προσόψια παντός είδους. Γραφείον
Εθισέως 20 Ιον πάτωμα.

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικούς, τελευ-
ταία μοντέλλα με τας κάτωθι τιμάς:
18 Καρότ. το ζεύγος δραχ. 850

14	>	>	>	>	700
12	>	>	>	>	650
10	>	>	>	>	600
8	>	>	>	>	500
6	>	>	>	>	425

'Αγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τε-
λεία και ήγγυημένη έπισκευή ώρολογίων
διά 3 έτη. 'Εξαιρετική ειδικότης διά έ-
πισκευάς ώρολογίων άμερικανικών Γόλ-
θαμ. "Ελτζη, 'Ελλινός, Ζενίθ, 'Ομέγα,
Λονζίν. 'Επίσης άφίχθησαν τα τελευ-
ταία μοντέλλα δι' άνδρικά δακτυλίδια
Σμάλτο.

ΝΙΚ ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407

Παρά την 'Ομόνοιαν και Πανεπιστη-
μίου 50 Τηλέφωνον 20-441

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ - ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΣΑΣ

Λόγω μεγάλης παραγωγής ή Ευλουργική Βιομηχανία
ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ προσφέρει τα έπιπλά της παν-
τός τύπου και ρυθμού εις μικροτάτας τιμάς και με δ-
ρους δόσεων άσυναγωνιστους.

"Εκθεσις: Πανεπιστημίου 34, έναντι 'Αρσακείου και έν-
τός του 'Εργοστασίου Λουτζης Ριανκούρ και Λακωνίας.

Τηλέφωνα: 26080 - 26030

σόν κ. Λαδά το όνομά σας και την διεύθυνση στην οποία θέλετε να λάβετε το γράμμα. Επίσης του γράφετε για όλα γενικώς που μου ζητάτε και θα σας απαντήσω ιδιαίτέρως και λεπτομερώς, για όλα τα ζητήματα. Γράφτε λεπτομερώς για την ποιότητα του δερματός σας κι' όλα τ'άλλα που μου ζητάτε. Εσωκλείετε γραμματόσημο για την απάντηση. Κι' έτσι, αγαπητή μου φίλη, μου φαίνεται ότι σας εξυπηρετώ γι' άλλη μία φορά όσον μπορώ αποτελεσματικότερα.

Ντολορέε. Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Φθάνει που παραδέχεσθε ότι παρεσυρθήκατε από τις ρεκλάμες. Μά πιστέψατε σ'α σοβαρά ότι μια κρέμα ξανανοιώνει κατά 40 χρόνια και ότι εξαφανίζει τις ρυτίδες; Λοιπόν κάθε 20 ημέρες να κάνετε ένα αμύλουτρο. Δηλ. να βράζετε σε μία κατσαρόλα 2-3 λίτρ. νερό να κολλάση καλά. Ύστερα τραβώντας την από την φωτιά ρίχνετε μέσα μισό κουτάλι του καφέ βάμμα βενζίνης. Βάζετε τότε το πρόσωπό σας επάνω στους υδρατμούς επί 5-10 λεπτά και κατόπιν το σκουπίζετε με στεγνό βαμβάκι και σιγά σιγά αφήνετε αμέσως την εξής μάσκα: Κτυπάτε καλά ένα κρόκο αβγού, δέκα σταγόνες λεμόνι και ένα κουτάλι της σούπας έλαι γουάτο Huile d' ammandes douces. Με το μίγμα αυτό αλείφετε όλο σας το πρόσωπο, εκτός από το άνω και κάτω βλέφαρο και το άνω χείλος. Μετά μισή ώρα, αφού μαλακώσετε την μάσκα με βαμβάκι και χλιαρό νερό και την αφαιρέσετε, τότε πλένεσθε και μ' άφθονο χλιαρό νερό και κατόπιν βάζετε λίγο από την λιπαρά μορφή της κρέμας Χαρέμ. Από την ίδια κρέμα θα βάζετε λίγη και κάθε πρωί μετά το πλύσιμο. Προς της πούδρας θα βάζετε την εξής λοσιόν:

Eau de fleurs d' oranges 125 gr.
Teint de benjoin 10 >
Glycerine 5 >

Μετά δέμηνον κούρα θα μου ξαναγρά-

ψετε αμέσως.

Τα κ τ ι κ ή ν ά ν α γ ν ώ σ τ ρ ι α ν, Κόρινθον. 'Αφού έχετε αρχίσει να μεταχειρίζεσθε «αντεπιλατούρα» για τις τρίχες του προσώπου, πράγμα που πρέπει ν' αποφεύγετε ακόμα και στο σώμα, φαντάζομαι τα χάλια της επιδερμίδος σας και την πυκνότητά και σκληρότητα των τριχών. 'Από την κατάσταση αυτή μόνον ο ηλεκτρισμός θα σας απαλλάξη. Γιατί με την χρήση «αντεπιλατούρα» θα καταστρέψετε τελείως την επιδερμίδα σας και δι-αρκώς θα σκληρύνονται και θα πληθαίνουν οι τρίχες. Κρέμες καλλυντικές πρέπει να αποφεύγετε, γιατί πληθαίνουν τις

τρίχες. Να κάνετε κάθε δέκα ημέρας αμύλουτρο και την μάσκα όπως γράφω ανωτέρω προς Ντολορέε, καθώς και την λοσιόν προς της πούδρας που γράφω εκεί. Μετά δέμηνον κούρα ξαναγράφετε μου.

Τζούλια Χανιά. Θάχετε διαβάσει ήδη λεπτομερώς σ' άρθρα του κ. Λαδά «Επίκαιρες συμβουλές» τί να μεταχειρισθήτε για τις πανάδες και τις λεκέδες που παρουσιάζονται μόνο το καλοκαίρι και που οφείλονται στην επίδραση των ηλιακών ακτίνων. Πάντοτε στην διάθεσί σας

ΛΟΡΑ

ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ

Μεγάλες και πυκνές, είναι το μυστικό που κάνει τα μάτια όμορφα κι' έλκυστικά. Όλες οι βεντέττες του κινηματογράφου που μας γοητεύουν έχουν βλεφαρίδες μεγάλες και πυκνές (άληθινές ή ψεύτικες). Βλεφαρίδες άληθινές, μεγάλες και πυκνές, είν' εύκολο να αποκτήσει όποια τό θελήσει. Μέθοδος νέα, άπλή και έντελώς αποτελεσματική. 'Ακαδημία Καλλονής Μ^ηε KETTY - 'Αθήναι - Ερμού 35 - Τηλ. 22-0-88.

υποδηματ
ΠΕΛΕΜΗΣΙΟΣ
ΜΟΔΑ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΚΗΣ
Ζ ΑΛΛΟΡΗΤΟΥ 4

του γούστου
της καλαισθησίας
της πρωτοτυπίας
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
GRAND LUXE

Εβδομάς